

การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น

นางสาวอนรรฆอร นุรมัธนานนท์

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาสื่อสารการแสดง ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COVER DANCE PERFORMANCE AS TEENAGER'S COMMUNICATION PLATFORM

MISS ANACKAORN BURAMATDHANANON

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Performing Arts
Department of Speech Communication and Performing Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2009

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การแสดงคัพเวอร์แดนซีในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น

โดย

นางสาวอนรรฆอร บุรมีธนานนท์

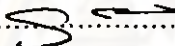
สาขาวิชา

สื่อสารการรแสดง

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

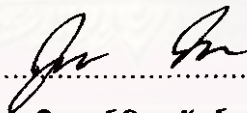
อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

..... คณบดีคณะนิเทศศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.รุ่งทิพย์ โชติณภาลย์)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อนรรฆอร บุรณานานนท์ : การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น
(COVER DANCE PERFORMANCE AS TEENAGER'S COMMUNICATION
PLATFORM). อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สินธุพันธุ์, 213
หน้า.

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และ
หน้าที่ของการแสดงนี้ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่นที่มีส่วนร่วมในการแสดงนี้ การวิจัยนี้ยัง
ศึกษาถึงการตอบรับของผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ การวิจัยนี้
ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึกและสอบถามความคิดเห็น
ของผู้ชมโดยใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นกิจกรรมที่จริงจังซึ่งนักแสดงจำเป็นต้อง
มีความรับผิดชอบและมีการเตรียมตัวอย่างมาก นักแสดงต้องได้รับการฝึกหัดและซักซ้อมอย่าง
หนักก่อนที่จะขึ้นแสดงต่อหน้าสาธารณชน ในส่วนของหน้าที่ของการแสดงในฐานะพื้นที่สื่อสาร
การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ช่วยให้นักแสดงที่มีส่วนร่วมนี้สามารถเอาชนะแรงกดดันจากครอบครัว
และสังคมได้ การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ยังนับเป็นพื้นที่สำหรับให้พวกเขาได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มี
ความคิดคล้ายคลึงกันและสามารถหลุดพ้นจากความคาดหวังต่างๆที่พวกเขาได้รับ นอกจากนี้
การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นับเป็นพื้นที่ให้เหล่านักแสดงได้แสดงความสามารถและสำรวจ
อัตลักษณ์ของพวกเขาด้วย ในฐานะนักแสดงที่เรียนรู้ที่จะกลายเป็นคนอื่นในการแสดงคัฟเวอร์
แดนซ์แล้ว พวกเขาสามารถเรียนรู้สิ่งอื่นเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองได้ด้วยเช่นกัน

ทุกวันนี้การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้มีรูปแบบที่เปลี่ยนไปสู่การใช้ความคิดสร้างสรรค์
ที่มากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ชมต่อการแสดงนี้ นักแสดงสามารถคิดการแสดง
เพิ่มได้ไม่ว่าจะเป็นท่าเต้นที่เลียนแบบศิลปินหรือจะเป็นท่าเต้นที่พวกเขาคิดขึ้นเองก็ได้

ภาควิชา วาทยกรรมและสื่อสารการแสดง.....
สาขาวิชา สื่อสารการแสดง.....
ปีการศึกษา 2552

ลายมือชื่อนิสิต ณ ๒๕๖๖๖๖ กรุงเทพมหานคร.....
ลายมือชื่ออ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5184774428 : MAJOR PERFORMING ARTS

KEYWORDS : COVER DANCE / PERFORMANCE / COMMUNICATION PLATTFORM /

ANACKAORN BURAMATDHANANON : COVER DANCE PERFORMANCE AS
TEENAGER'S COMMUNICATION PLATFORM. THESIS ADVISOR :
JIRAYUDH SINTHUPHAN, Ph.D., 213 pp.

The purpose of this research is to investigate the process of *cover dance* performance and its roles as communication platform for the participating teenagers. It also looks into the audience's reception of the *cover dance* performance and the performers. The methodologies employed include participant observation, in-depth interviews and surveys of the audience's opinions through questionnaires.

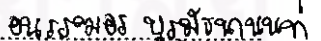
The research found out that *cover dance* performance is a serious activity that requires a lot of commitment and preparation. The performers have to be well trained and well rehearsed before they can perform to the public. In terms of its role as a communication platform, *cover dance* performance helps the participating teenagers to overcome family and social pressure. It is a platform for them to interact with a like-minded group of people and to break away from any expectations bestowed upon them. It also provides a platform where they can showcase their skills and explore their identity. As the performers learn to become someone else in the *cover dance* performance, they also learn more about themselves.

Nowadays, *cover dance* performance has evolved into a more creative form of activity, which resonates the audience's reception of the form. The performers can now devise their own choreography to be added to a copied composition or to be performed as an original routine.

Department : ..Speech Communication and Performing Arts

Field of Study : ..Performing Arts

Academic Year : ..2009

Student's Signature ..

Advisor's Signature ..

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สามารถสำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจากหลายๆท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ อ.ดร. จิรยุทธ์ สินธุพันธ์ ที่คอยให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด และ รศ.ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ ที่คอยถามไถ่ถึงความคืบหน้า และให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัย รวมไปถึง อ.ดร.รุ่งทิพย์ โชติณภาสัย อาจารย์กรรมการภายนอกที่ให้คำติชมและแนะนำแนวทางการทำวิจัยให้แก่ผู้วิจัย และผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในสาขาวิชาสื่อสารการแสดงที่คอยสั่งสอนและมอบความรู้ที่มีค่าให้แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณพ่อกับแม่ที่คอยสนับสนุนการเรียนของผู้วิจัยมาโดยตลอด ทำให้ผู้วิจัยเรียนหนังสือได้อย่างราบรื่น ขอขอบคุณแก้วกับก้อยที่เสียสละให้ผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์ได้ตลอดเวลา ขอขอบคุณน้องไม้กับออกัสที่มาสร้างสี่ล้อและปั่นป่วนผู้วิจัยขณะทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณเพื่อนคณะศึกษาศาสตร์ที่ศิลปากรที่คอยถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง โดยเฉพาะฮาฮีที่ช่วยเหลือเรื่องแบบสอบถาม ขอขอบคุณเพื่อนละครอักษรศาสตร์ ศิลปากรที่คอยเป็นกำลังใจให้ตอนที่ผู้วิจัยตอนท้อแท้ โดยเฉพาะนุ๊ก เจน หลุยส์ ที่รับฟังทั้งความสุขและความทุกข์ของผู้วิจัยมาโดยตลอด และก็ไม่ลืมขอบคุณเจอร์ราร์ดที่ช่วยแปลงานให้อย่างเต็มที่ แล้วก็เพื่อนๆทุกคนที่คอยให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา ที่สำคัญผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนสาขาวิชาสื่อสารการแสดงที่คอยช่วยเหลือ คอยถามไถ่และแบ่งปันความรู้สึกให้กันมาตลอด ผู้วิจัยหวังว่าเพื่อนๆทุกคนจะได้เจอแต่ความสุขและความสำเร็จ

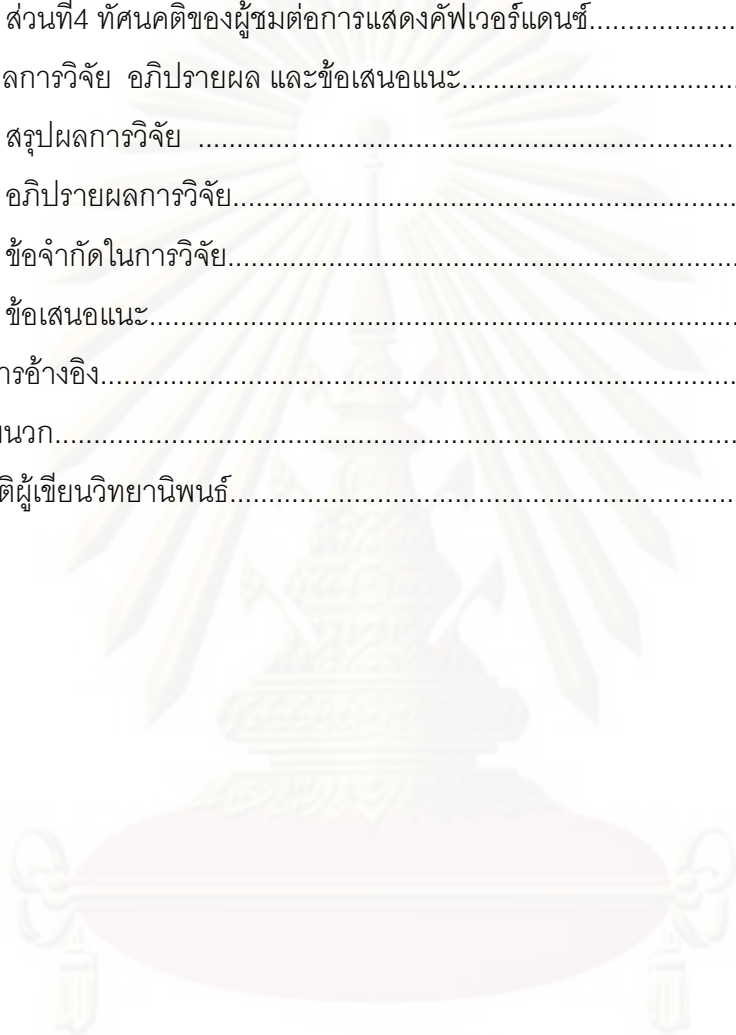
สุดท้ายผู้วิจัยขอขอบคุณน้องนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า และวงวานิลลา คิส ที่ให้ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์ โดยเฉพาะ พลอย ที่เป็นหยิบยื่นโอกาสให้ผู้วิจัยเข้าไปคลุกคลีกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ ขอขอบคุณ นิค อิม เจษ ก้อง พลอย(วานิลลา คิส) ไปได้ ที่คอยให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย ทั้งยังให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณน้องพลอย ผู้จัดการวง ซีมูเลท และน้องๆวงซีมูเลท ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในเรื่องการให้สัมภาษณ์ และน้องๆนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ท่านอื่นๆที่ยินดีให้ข้อมูลต่างๆแก่ผู้วิจัย ซึ่งผู้วิจัยก็ขอให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ทุกคนประสบความสำเร็จทั้งในเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์และทุกๆเรื่องในชีวิต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหานำวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับคุณประโยชน์จากการแสดง.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับการการเต้น.....	16
แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม.....	22
ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น.....	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	43
แหล่งข้อมูล.....	43
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	45

บทที่	หน้า
วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล.....	47
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4 ผลการวิจัย.....	49
ส่วนที่1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย.....	49
ความหมายของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	49
ศัพท์เฉพาะของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	50
การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย.....	52
จำนวนวงคัพเวอร์แดนซ์และนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย.....	59
ส่วนที่ 2 การแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งวง	
การฝึกซ้อม การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงอย่างไร.....	68
การจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์.....	68
แรงบันดาลใจสู่การแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	68
แรงจูงใจในการเลือกเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่ง.....	73
กระบวนการการจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์.....	77
การคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์.....	84
การฝึกซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	89
สถานที่ฝึกซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	99
มารยาทของการใช้พื้นที่ซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	103
การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	105
เครื่องแต่งกาย.....	105
การสมัครเข้าประกวดงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	116
การแข่งขันคัพเวอร์แดนซ์.....	122
งานประกวดการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	124
ส่วนที่3 การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่การสื่อสารความต้องการของ	
วัยรุ่น.....	129
ความต้องการหลุดพ้นจากสภาวะการบีบคั้น.....	129
ความต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนและคนรอบข้าง.....	131

บทที่	หน้า
ความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียง.....	135
ความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตนเอง.....	140
ส่วนที่4 ทักษะคติของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	142
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	155
สรุปผลการวิจัย	155
อภิปรายผลการวิจัย.....	168
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	182
ข้อเสนอแนะ.....	182
รายการอ้างอิง.....	183
ภาคผนวก.....	186
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	213

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
ตารางที่1	ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนมีนาคม2553.....	61
ตารางที่2	ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนกุมภาพันธ์ 2553.....	63
ตารางที่3	ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนมกราคม 2553.....	64
ตารางที่4.1	จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ จำแนกตาม ปัจจัยส่วนบุคคล.....	142
ตารางที่4.2	จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ จำแนกตาม ปัจจัยส่วนบุคคล.....	144
ตารางที่4.3.1	จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัพเวอร์ แดนซ์ของผู้ชม.....	147
ตารางที่4.3.2	จำนวนและร้อยละของมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของ ผู้ชม.....	150

สารบัญภาพ

รูปที่		หน้า
รูปที่1	ลำดับชั้นความต้องการตามแนวคิดของมาสโลว์.....	36
รูปที่2	ภาพเปรียบเทียบศิลปินวงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน กับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงชินซ์....	53
รูปที่3	นักแสดงคัพเวอร์สายเจป๊อบ วงเกิร์ลส พาราไดซ์(Girl Paradise) ต้นคัพเวอร์เป็นวงเฮลโหล โปรเจกต์(Hello Project).....	53
รูปที่4	นักแสดงคัพเวอร์สายเจป๊อบ วงเซนซ์ เบอร์รี่ (St.Berryz) ต้นคัพเวอร์เป็นวงเบอร์รี่ โคโบ.....	51
รูปที่5	นักแสดงคัพเวอร์สายเจป๊อบ วงSOS ต้นคัพเวอร์วง KAT-TUN.....	54
รูปที่6	นักแสดงคัพเวอร์สายเจป๊อบ วง Miracle ต้นคัพเวอร์วง Hello Project.....	54
รูปที่7	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงอีเทอร์นอล ริทึม (Eternal Rhythm) ต้นคัพเวอร์เป็นวงดงบังชินกิ(TVXQ.).....	56
รูปที่8	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงแพนโดรา (Pandora)ต้นคัพเวอร์เป็น วงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior).....	56
รูปที่9	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงออลซัง(UiZzang) ต้นคัพเวอร์เป็นวงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior).....	57
รูปที่10	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงโฮลี่ โฮลีนซ์ (Holy Holinez) ต้นคัพเวอร์เป็นวงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior).....	57
รูปที่11	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงโซลิด ชิลด์ (Solid Shield) ต้นคัพเวอร์เป็นวงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior).....	58
รูปที่12	นักแสดงคัพเวอร์สายเคป๊อบ วงรีเลชันชิพ (Relationship) ต้นคัพเวอร์เป็นวงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation).....	58
รูปที่13	ภาพบรรยากาศงาน Asia Fans festival No.1 ในวันที่ 31 มกราคม 2553.....	65
รูปที่14	ภาพบรรยากาศงาน Hello Korea ครั้งที่ 10 วันที่ 23 มกราคม 2553.....	66
รูปที่15	บรรยากาศการรับรางวัลของงาน Idol Mimic ในวันที่ 10 มกราคม 2553.....	66
รูปที่16	หน้าเมนูสำหรับตั้งกระทู้เพื่อเปิดรับสมัครสมาชิกเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์ของเว็บไซต์ www.thaicoverdance.com.....	78

รูปที่17	รายละเอียดภายในกระทู้ที่ตั้งไว้สำหรับเปิดรับสมัครสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์ของวง เกิร์ลลิช(Girlish) จากเว็บไซต์www.thaicoverdance.com.....	79
รูปที่18	รูปภาพเปรียบเทียบระหว่าง ชินดง วงซูปเปอร์จูเนียร์กับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ฮอลซัง.....	82
รูปที่19	การให้ข้อมูลติดต่อกลับสำหรับผู้ต้องการสมัครเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์.....	84
รูปที่20	รูปภาพเปรียบเทียบระหว่าง ซอฮยอน วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน กับนักแสดงคัพเวอร์ แดนซ์ วงเฮอโมซ่า.....	86
รูปที่21	นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คนหนึ่งเดินประกบผู้มารับการคัดเลือกเพื่อดูท่า โครงว่าเหมือนกันหรือไม่.....	88
รูปที่22	รูปเปรียบเทียบคลิปวิดีโอการแสดงเพลง Mirotic ของวงดงบังชินกิ.....	93
รูปที่23	มิวสิกวิดีโอเพลง Mirotic ของวงดงบังชินกิแบบแดนซ์เวอร์ชัน.....	93
รูปที่24	ตัวอย่างตำแหน่งของเพลง U ของวงซูปเปอร์จูเนียร์.....	94
รูปที่25	บรรยากาศการสอนท่าเต้นและซ้อมเต้นของวง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra) ที่ เซ็นเตอร์พอยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล.....	95
รูปที่26	บรรยากาศการสอนท่าเต้นและซ้อมเต้นของวง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra) ที่ เซ็นเตอร์พอยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล(ต่อ).....	96
รูปที่27	บรรยากาศการเก็บรายละเอียดท่าเต้นของวง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra) ให้ ห้องซ้อมเต้น.....	97
รูปที่28	วงวานิลลา คิส เก็บรายละเอียดท่าเต้นโดยให้สมาชิกในวงทีละ 2 คนเต้นให้ สมาชิกในวงดู และยังตรวจสอบความถูกต้องของท่าเต้นได้.....	98
รูปที่29	การเก็บรายละเอียดท่าเต้นของวงวานิลลา คิส.....	98
รูปที่30	บรรยากาศการซ้อมคัพเวอร์แดนซ์บริเวณ เซ็นเตอร์พอยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล.....	102
รูปที่31	บรรยากาศการโดยรอบสถานที่ซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	102
รูปที่32	บรรยากาศการซ้อมเต้นของวง Z-Mulate.....	103
รูปที่33	ภาพเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายของวง 2NE1 จากในมิวสิกวิดีโอและการแสดงสด กับภาพการแต่งกายของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงZRetSis เต้นคัพเวอร์วง 2NE1 ที่เลือกเครื่องแต่งกายจาก “ภาพจำ” ของตนเอง.....	106

รูปที่34	รูปเครื่องแต่งกายของวงดงบังซิงกิ จาก ไฟใต้ไม้คเปรียบเทียบกับรูปการแต่งกาย ของวงแอนโดรเมดร้า.....	107
รูปที่35	รูปจากมิวสิควีดิโอเพลง Purple line วงดงบังซิงกิ.....	109
รูปที่36	สมาชิกวงดงบังซิงกิ(TVXQ).....	109
รูปที่37	สมาชิกวงแอนโดรเมดร้า เสื้อผ้าที่ผ่านการออกแบบขึ้นโดยนำคอนเซ็ปต์ของเพลง Pulple Line และคอนเซ็ปต์ของการแต่งตัวของศิลปินแต่ละคนในวงดงบังซิงกิ.....	109
รูปที่38	การแต่งตัวแบบง่ายของวง Crystal Quartz.....	110
รูปที่39	หน้าต่างสำหรับเข้าไปดูตารางงานแข่งขันและรายละเอียดของ งานคัพเวอร์แดนซ์ประจำเดือนมีนาคม 2553 จาก www.pingbook.com.....	117
รูปที่40	จุดเชื่อมโยง (Link) เข้าไปดูรายละเอียดงาน Idea Market Cover Dance Contest.....	117
รูปที่41	บรรยากาศการจับฉลากลำดับการออกฉันทันงาน Idea Market Cover Dance Contest ณ สนามกีฬาแห่งชาติ ในวันที่ 7 มีนาคม.....	121
รูปที่42	บรรยากาศการออกฉันทันงาน Idea Market Cover Dance Contest.....	122
รูปที่43	การถ่ายภาพของวง แอนโดรเมดร้า ก่อนขึ้นแสดงเพื่อคัดเลือกแข่งขันชิงชนะเลิศ งาน Idea Market Cover Dance ในวันที่ 12 มีนาคม 2553 โดยช่างภาพของงาน	123
รูปที่44	วงแอนโดรเมดร้าขึ้นแสดงเพื่อรับคัดเลือกเพื่อแข่งขันในงาน Idea Market Cover Dance Contest รอบชิงชนะเลิศ.....	123
รูปที่45	วง New Generation 9 ได้สอดแทรกการแสดงที่เป็นมุกตลกประกอบเข้าไปในการ แสดงคัพเวอร์แดนซ์.....	129
รูปที่46	ลักษณะการแต่งกายและทรงผมของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในวันซ้อมเต้นคัพเวอร์ ที่ได้อิทธิพลจากศิลปินวง ดงบังซิงกิ.....	133
รูปที่47	เว็บไซต์ของวงคัพเวอร์แดนซ์ Holy Holinez.....	137
รูปที่48	ภาพเปรียบเทียบปกซีดีของวงซูเปอร์จูเนียร์กับภาพการถ่ายแบบของวงแพนโด รา.....	137

รูปที่49	วงแอนโดรเมดร้าขึ้นแสดงเพื่อรับคัดเลือกเพื่อแข่งขันในงาน Idea Market Cover Dance Contest รอบชิงชนะเลิศ.....	130
รูปที่50	วง แคนดี้มาเฟีย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ ที่ปัจจุบันนี้ได้เป็นศิลปินแล้ว	139
รูปที่51	ลักษณะการแต่งกายและทรงผมของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในวันซ้อมการแสดงที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น.....	141

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) คือ การแสดงเลียนแบบศิลปินซึ่งในปัจจุบันนักแสดงนิยมแสดงเป็นศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น โดยเน้นที่การเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด ผู้แสดงไม่ต้องร้องเพลงด้วยเสียงของตัวเองเพียงขยับปากตามเพลงให้เหมือนเพลงที่เปิดอยู่ นอกจากการการเต้นและร้องเพลงที่ต้องเหมือนศิลปินต้นแบบแล้ว เสื้อผ้า ทรงผม และอุปกรณ์การแต่งกายต่างๆ ก็ต้องมีความเหมือนศิลปินให้มากที่สุด ดังนั้นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะต้องทำให้คนดูเชื่อว่า คนที่แสดงอยู่บนเวทีนั้นคือศิลปินจากเกาหลีหรือญี่ปุ่นตัวจริง

วัยรุ่นที่เต้นคัฟเวอร์ คือ ผู้ที่ยอมรับวัฒนธรรมจากต่างชาติ โดยเฉพาะเกาหลีและญี่ปุ่น ซึ่งในปัจจุบันการรุกรานจากวัฒนธรรมต่างชาติ โดยเฉพาะจากประเทศเกาหลีใต้ที่พยายามโฆษณาประเทศของเขาด้วยกลวิธีต่างๆ หนึ่งในนั้นคือการใช้ศิลปินของเขาวนเวียนเข้ามาโฆษณาเพลงอย่างไม่ขาดสาย ยิ่งทำให้การยอมรับวัฒนธรรมจากต่างชาติของวัยรุ่นดูเป็นเรื่องปกติ

อิทธิพลวัฒนธรรมการ์ตูนญี่ปุ่น-ฮีโร่มนุุษย์แปลง ได้รับการตอบรับอย่างดี ทั้งหนังสือและภาพยนตร์ โดยเฉพาะการ์ตูนในยุคบุกเบิกอย่างโดราเอมอน นินจาฮาโตริ อุลตราแมน ได้ทำให้ภาพของวัฒนธรรมญี่ปุ่นใกล้ชิดและเข้าถึงคนไทยได้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งเรื่องของดารา-ศิลปิน แพลตฟอร์มที่เป็นที่สนใจที่มักจะเห็นตามหน้านิตยสารมากมาย ความสำเร็จในการแผ่อิทธิพลทางวัฒนธรรมญี่ปุ่นในสังคมไทยนั้นไม่ได้ราบรื่นนัก เพราะปัจจุบันสังคมไทยได้รับอิทธิพลจากหลากหลายแหล่ง กลุ่มคนที่รับวัฒนธรรมญี่ปุ่นจึงเป็นกลุ่มคนเล็กๆ ถึงแม้ว่าคนในสังคมไทยจะมองว่า กระแสอิทธิพลการ์ตูนญี่ปุ่นหรือดารา-ศิลปิน และแพล็ตมันได้ครอบครองแนวความคิดของเด็กรุ่นใหม่แล้วก็ตาม

เรื่องของการรับวัฒนธรรมประชานิยม (เปรม สอนสมุทร ,2547:12) ในสังคมไทยเป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าวัฒนธรรมเกาหลีเข้าสู่สังคมไทยได้อย่างรวดเร็วเพียงข้ามปี แต่เราจะพบว่าวัฒนธรรมเกาหลีเองก็มีเส้นทางเดินตามรอยวัฒนธรรมญี่ปุ่น เริ่มจากสินค้าอิเล็กทรอนิกส์อย่างค่าย SAMSUNG ได้ผลิตมือถือ โทรทัศน์จอพลาสมา แอลซีดี เครื่องคอมพิวเตอร์ สินค้าของ SAMSUNG มิได้ผลิตเพื่อขายในเอเชียเท่านั้น แต่ตลาดยุโรปและอเมริกาก็กลายเป็นตลาดใหญ่

นอกจากสินค้าอิเล็กทรอนิกส์แล้ว เกาหลียังนำร่องในเรื่องวัฒนธรรมด้วย ภาพยนตร์ ซึ่งรัฐบาลส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างต่อเนื่อง การลงทุนในเรื่องภาพยนตร์ของเกาหลีไม่สูญเปล่า เพราะทำให้โลกรู้จักเกาหลีดีขึ้น นอกจากภาพยนตร์แล้วหนังชุดของเกาหลีที่เริ่มจากแดจังกึม ก็สร้างความประทับใจให้คนดูจนเกิดปรากฏการณ์ทำให้คนอยู่ติดบ้านเพื่อรอดูหนังชุดนี้ ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก และนอกจากนั้นภาพยนตร์และละครส่วนใหญ่ที่พาเรดกันเข้ามาสร้างความนิยมในใจผู้ชมก็ไม่พ้น แนวโรแมนติค รักสามเเล้ว หรือแนวรักปนตลก นอกจากนั้นศิลปินนักร้องเกาหลีอย่างเรน ดงบังชินกิ บิ๊กแบง หรือวันเดอร์เกิร์ล ก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากแฟนเพลง การเดินทางมาแสดงคอนเสิร์ตในประเทศไทยแม้จะอยู่ในบรรยากาศความรุนแรงของการเมืองไทยก็ตาม

สิ่งที่ตามมาจากระแสนิยมภาพยนตร์ ละคร ศิลปินดารากเกาหลีก็คือการแต่งตัวเลียนแบบแฟชั่น เสื้อผ้า ทรงผม อาหารเกาหลี รวมถึงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของวัยรุ่นไทย ทั้งๆ ที่ในช่วงที่เกิดการแสดง คัพเวอร์แดนซ์นั้นเริ่มจากความคลั่งไคล้ศิลปินญี่ปุ่นของวัยรุ่นไทยอย่างวงบอยแบนด์ (Boy Band) เช่น W-inds , Lead , Frame , Arashi หรือวงเกิร์ลแบนด์(Girl Band) อย่าง Morning Musume ก็ได้รับความนิยมลดน้อยลงจากหมู่วัยรุ่นที่แสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นศิลปินญี่ปุ่นเปลี่ยนมาเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินเกาหลีมากขึ้น ในระยะเวลาที่ผ่านมาวงคัพเวอร์แดนซ์ก็ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ดจนเป็นเรื่องยากที่จะรู้จำนวนที่แน่ชัดได้

วงคัพเวอร์แดนซ์ที่ได้รับความนิยมขึ้นชอบในหมู่วัยรุ่นอยู่ตอนนี้มีหลายวงด้วยกัน เช่น Etenal Rhythm ที่แสดงเลียนแบบศิลปินหรือเรียกกันเป็นภาษาพูดว่า “เต้นคัพเวอร์” หรือ “ไค้ฟ” เป็นวง ดงบังชินกิ(Dong Bung Shin Ki, DBSK , TVXQ), วง Pandora ที่เต้นคัพเวอร์เป็นวงSuper Junior, วงSince ที่เต้นคัพเวอร์เป็นวง ไชนยอซีแด (Girls Generation) เป็นต้น

สมาชิกที่อยู่ในวงคัพเวอร์แดนซ์ใหญ่จะเป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัยที่เป็นผู้ที่พึงพอใจในการเสพยาเสพติดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมประชานิยม และชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น ซึ่งสมาชิกในวงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นวัยรุ่นที่เป็นช่วงวัยที่ต้องการเป็นที่สนใจจากคนอื่น และยังเป็นวัยที่ค้นหาลักษณะเฉพาะของตัวเองไว้ยึดเหนี่ยวเพื่อดำรงตนในสังคม ซึ่งการเต้นคัพเวอร์ศิลปินทั้งของเกาหลีหรือญี่ปุ่นก็ดี ดูจะเป็นตัวเลือกหนึ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของกลุ่มคนวัยนี้ได้ พื้นที่ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์จึงเป็นพื้นที่สำหรับแสดงออกเพื่อให้เป็นที่สนใจต่อสาธารณชนของวัยรุ่นได้ และขยายขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สิ่งที่เป็นเรื่องน่าสนใจในวงการของคัพเวอร์แดนซ์ในเรื่องของความต้องการเป็นที่สนใจต่อคนอื่นและความต้องการแสดงออกของหมู่วัยรุ่นประการหนึ่ง คือเรื่องของการแสดงโดยเปลี่ยนเพศสภาพของตัวเองเมื่อแสดงเป็นศิลปิน โดยปกติแล้วเรามักจะเห็นว่าผู้เต้นที่เป็นเพศหญิงมักจะเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินที่มีสมาชิกในวงเป็นเพศหญิง และผู้เต้นที่เป็นเพศชายมักจะเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินที่มีสมาชิกในวงเป็นเพศชาย แต่ก็มีหลายวงที่มีการข้ามเพศ อย่างเช่น วง Pandora ที่สมาชิกเป็นผู้หญิงทั้งหมด แต่เต้นคัพเวอร์เป็นวง Super Junior ซึ่งสมาชิกเป็นผู้ชายทั้งหมด หรือวง Common ที่เต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินวง ดงบังชินกิ ที่ศิลปินเป็นชายทั้งหมดเช่นกัน ซึ่งวงคัพเวอร์แดนซ์ที่มีสมาชิกเป็นหญิงที่เต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินกลุ่มชายนั้นมีมากขึ้น

อย่างไรก็ตามวงที่มีสมาชิกเป็นผู้หญิงแล้วเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินหญิงก็มีอยู่มาก อย่างเช่นวง Nvli Breezy ที่เต้นคัพเวอร์เป็น Wonder Girl หรือวง El Quamase ที่เต้นคัพเวอร์วง เกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) และวงที่มีสมาชิกเป็นผู้ชายแล้วแสดงเป็นศิลปินชาย อย่างเช่นวง Eternal Rhythm และ Tlob ที่คัพเป็นดงบังชินกิ (Dong Bung Shin Ki , DBSK , TVXQ) ซึ่งบางวงก็อาจจะมีผู้หญิงปะปนอยู่ในวงด้วยเช่นกันแต่เป็นส่วนน้อย ซึ่งการได้แสดงเป็นศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบ การได้เปลี่ยนเพศสภาพของตัวเองขณะแสดงน่าจะมีส่วนในการสนองความพอใจของแต่ละบุคคลในด้านใดด้านหนึ่ง

การวิจัยเรื่อง การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่นนี้จะแสดงให้เห็นถึงปัจจัยในการรวมตัวของวัยรุ่นที่นิยมชมชอบการเต้นคัพเวอร์ศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น และชี้ให้เห็นว่าคัพเวอร์แดนซ์นี้เป็นพื้นที่ในการแสดงออกของวัยรุ่น นอกจากนี้ยังกล่าวถึงกระบวนการจัดตั้งทีม การคัดเลือก การฝึกซ้อม การแสดง ผลตอบรับของผู้แสดง และทัศนคติของผู้ชมอีกด้วย งานวิจัยฉบับนี้หวังว่าจะให้ผู้ที่ศึกษาได้เข้าใจว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นเป็นหนทางให้วัยรุ่นได้รับการยอมรับจากสังคม ทั้งยังเป็นตัวสะท้อนว่าสังคมไทยนั้นยอมรับวัฒนธรรมอื่นได้ตลอดเวลาจนเป็นเรื่องยากที่จะคงวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนไว้ได้

ปัญหานำวิจัย

1. การแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งทีม การคัดเลือก การฝึกซ้อม การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงอย่างไร
2. การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสื่อสารความต้องการของวัยรุ่นอย่างไร
- 3.ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นอย่างไร

จุดประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งทีม การคัดเลือกบุคคล การฝึกซ้อม การแสดง การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง
2. เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของคัพเวอร์แดนซ์ต่อการสื่อสารความต้องการของวัยรุ่น
3. เพื่อศึกษาถึงทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเรื่องกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งทีม การคัดเลือกบุคคล การฝึกซ้อมการแสดง การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง
2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะกลุ่มคัฟเวอร์แดนซ์ซึ่งจะไม่รวมไปถึงกลุ่มการแสดงเลียนแบบการแสดงสดหรือคัฟเวอร์ไลฟ์(Cover Live) เนื่องจาก การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้รับความนิยมมากขึ้นทั้งต่อตัวผู้แสดงและผู้ชม
3. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษากลุ่มคัฟเวอร์แดนซ์ที่ทำการฝึกซ้อมและแสดงในเทศกาลคัฟเวอร์แดนซ์เฉพาะในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลเท่านั้น
4. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษากลุ่มคัฟเวอร์แดนซ์ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น หรือมีอายุอยู่ในช่วง 17-22 ปี
5. การศึกษาทัศนคติของกลุ่มผู้ชมนั้นจะเป็นผู้ชมที่มาดูการแสดงเป็นประจำอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง
6. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมรวมถึงศึกษาทัศนคติของผู้ชมเป็นเวลาประมาณ 3 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2552 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ 2553

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

คัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) หมายถึง การเต้นเลียนแบบศิลปิน หรือเรียกสั้นๆว่า “คัฟ” ซึ่งวัยรุ่นจะรวมกลุ่มกันเพื่อทำการเต้นแต่เพียงอย่างเดียว หรืออาจจะมีการร้องเพลงบ้างโดยใช้วิธีการขยับปากตามเสียงร้องของนักร้อง (Lip Sync) แต่จุดประสงค์หลักของการทำวงประเภทนี้คือการเต้น ซึ่งปัจจุบันมีวงประเภทนี้เกิดขึ้นมากมายหลายวงในเมืองไทย ไม่ว่าจะเป็นต้นฉบับของศิลปินชาติใดๆ ก็ตาม แต่ในประเทศไทยจะนิยมศิลปินญี่ปุ่นและเกาหลี

พื้นที่สื่อสาร หมายถึง พื้นที่ที่ให้คนแต่ละคนมาพูดคุย สนทนา ถกเถียงถึงปัญหา ซึ่งในที่นี้เกี่ยวข้องกับพื้นที่สื่อสารความต้องการของวัยรุ่น ซึ่งพื้นที่ของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็นับเป็นพื้นที่สื่อสารอย่างหนึ่ง

วัยรุ่น หมายถึง วัยรุ่น หมายถึง วัยที่อายุย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว หรือวัยที่อยู่ในช่วงคาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็ก กับผู้ใหญ่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงของระบบต่างๆทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจริยธรรม ณ ที่นี้จะกล่าวถึงวัยรุ่นที่มีความสนใจในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีอายุอยู่ในช่วง 17-22 ปี

อัตลักษณ์ หมายถึง การตระหนักรู้ได้ว่าตัวเองเป็นใครและเป็นอะไร ทั้งยอมรับว่าตนเองแตกต่างจากผู้อื่นอย่างไร รวมไปถึงความสำนึกของบุคคลว่าตนสังกัดอยู่ในขอบเขตของบทบาทและแนวทางที่เป็นอยู่แบบใดในสังคม

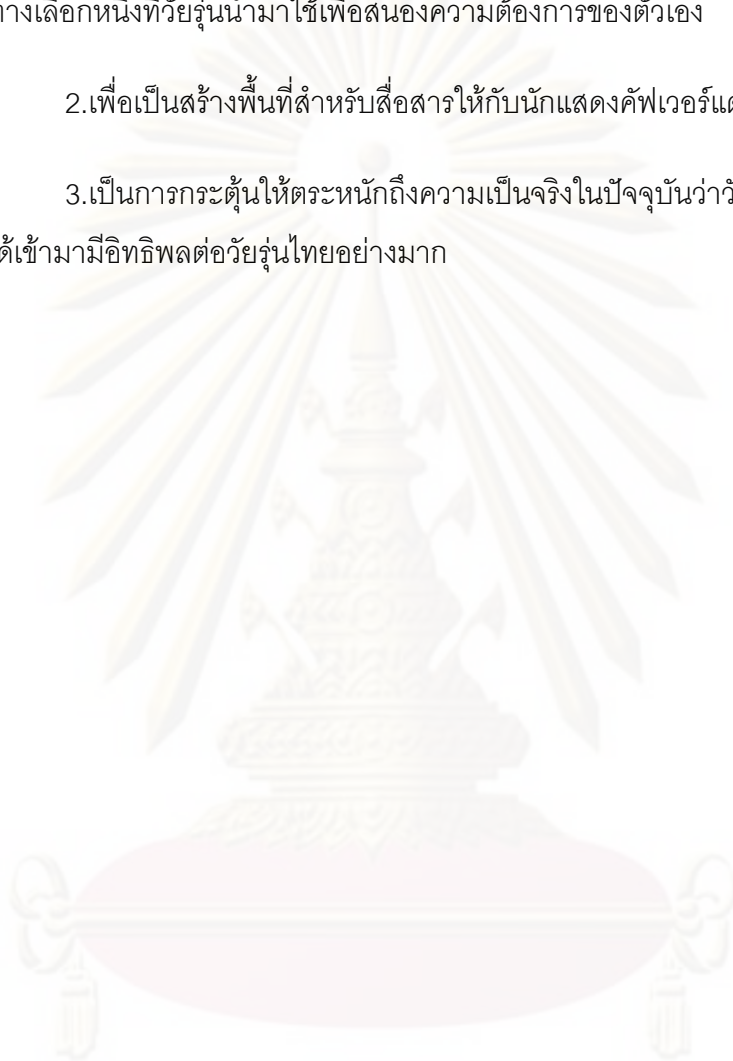
บอยแบนด์ (Boy Bands) คือ นักร้องกลุ่มชายล้วนประมาณ 4-5 คน แต่ในปัจจุบันอาจจะมีมากกว่านั้น อย่างเช่น วงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) ที่มีสมาชิกถึง 13 คน ที่จะเน้นไปที่การร้องและเต้น

เกิร์ลแบนด์ (Girl Bands) คือ นักร้องกลุ่มหญิงล้วนประมาณ 4-5 คน แต่ในปัจจุบันอาจจะมีมากกว่านั้น อย่างเช่น วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) ที่มีสมาชิกถึง 9 คน ที่จะเน้นไปที่การร้องและเต้น

ลิปซิงค์ (Lip Sync) คือ การขยับปากตามเสียงร้องจริงของนักร้องที่ถูกบันทึกไว้เป็นต้นฉบับ ซึ่งในกลุ่ม Cover Dance จะใช้วิธีนี้แสดงออกเลียนแบบนักร้อง เนื่องจากจะเน้นไปที่การเต้นมากกว่าการร้องเพลง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจถึงวิถีของวัยรุ่นที่มักจะหาทางแสดงออก และการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นทางเลือกหนึ่งที่วัยรุ่นนำมาใช้เพื่อสนองความต้องการของตัวเอง
2. เพื่อเป็นสร้างพื้นที่สำหรับสื่อสารให้กับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ผู้สังคม
3. เป็นการกระตุ้นให้ตระหนักถึงความเป็นจริงในปัจจุบันว่าวัฒนธรรมของเกาหลีและญี่ปุ่นได้เข้ามามีอิทธิพลต่อวัยรุ่นไทยอย่างมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

ในการศึกษาวิจัยการวิจัยเรื่อง “การแสดง Cover Dance ในฐานะพื้นที่สื่อสาร
อัตลักษณ์ของวัยรุ่น” นี้ มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.แนวคิดเกี่ยวกับคุณประโยชน์ของการแสดงและการสร้างอัตลักษณ์
- 2.แนวคิดเกี่ยวกับการเต้น
- 3.แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม
- 4.ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น
- 5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดเกี่ยวกับคุณประโยชน์ของการแสดง

กว่าพันปีมาแล้ว ในทุกๆวัฒนธรรม การแสดงเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงออกทาง
อารมณ์และความคิดของมนุษย์ ในหนังสือ The Rainbow of Desire ของ Augusto Boal (อ้าง
ใน Stephanie Arnold ,2004 :1) ผู้กำกับละครชาวบราซิลได้กล่าวว่า การแสดงคือ สิ่งประดิษฐ์
มนุษย์ชิ้นแรก เพราะว่ามันแสดงต้องถอยออกจากการเป็นตัวตนของตัวเองและทำความเข้าใจ
พฤติกรรมของตัวเอง เนื่องจากการแสดงนั้นทำให้ผู้แสดงสามารถไตร่ตรองถึงประสบการณ์ของ
ตัวเองและจินตนาการถึงสิ่งใหม่ได้ การสร้างการแสดงคือหนทางของความเข้าใจโลกที่มนุษย์เรา
อาศัยอยู่ได้อีกด้วย

ในที่นี้จะแสดงให้เห็นถึงคุณประโยชน์จากการแสดง 3 ประการด้วยกันคือ
คุณประโยชน์จากการแสดงในเชิงบุคคล คุณประโยชน์จากการแสดงในเชิงสังคม และ
คุณประโยชน์จากการแสดงเพื่อสร้างอัตลักษณ์

1.1 คุณประโยชน์ของการแสดงในเชิงบุคคล

มนุษย์เราต้องการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึกและเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมนุษย์เราใช้ประโยชน์จากการแสดงในฐานะเครื่องมืออย่างดีที่สุดที่สามารถสนองวัตถุประสงค์นี้ได้ ในหลายๆโรงเรียนจึงบรรจุการแสดงเป็นหนึ่งในวิชาเรียนของโรงเรียน “การเต้น” จะเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับการพัฒนาทักษะการแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกของเด็กๆได้ เนื่องจากการเต้นเป็นรูปแบบของการเคลื่อนไหวร่างกายที่มักพบในเด็กเพื่อใช้แสดงออกถึง ความคิด ความรู้สึกและการสื่อสารของเด็กๆอยู่แล้ว

การเต้น คือการใช้ร่างกายเพื่อเป็นอุปกรณ์สำหรับการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และการสื่อสาร หากเราเปรียบเทียบกับผู้เต้นคือฟุ้งกันสำหรับวาดภาพ การเต้นก็เปรียบเหมือน สี เส้น รูปร่าง พื้นผิว ที่จิตรกรใช้แสดงออกถึงความคิดของเขา หากเปรียบเทียบพื้นที่ว่างๆที่ใช้เต้นเป็นกระดาษเปล่าสำหรับวาดรูป จิตรกรวาดพระอาทิตย์ตก ดอกไม้ หรือระบายความโกรธลงไป ในการเต้นนั้นผู้เต้นก็สามารถแสดงออกทางความคิดและอารมณ์ลงบนพื้นที่ที่ใช้เต้น (Theresa Percell, 1994 :5)

การกระตุ้นให้เด็กๆเรียนรู้สิ่งใหม่นั้นสามารถใช้ประโยชน์จากการแสดงได้ การเต้นจึงถูกนำมาเป็นตัวช่วยกระตุ้นให้เด็กๆเรียนรู้สิ่งใหม่ๆเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองและโลกของพวกเขา อย่างเช่น การเต้นเลียนแบบก้อนเมฆ เด็กๆก็ต้องสังเกตการเคลื่อนไหวของก้อนเมฆ ไม่ใช่แค่เรื่องรูปร่างของก้อนเมฆเท่านั้น พวกเขาจะรับรู้ถึงความรู้สึกของก้อนเมฆที่เคลื่อนไหวช้าๆด้วย แล้วเด็กๆก็จะใช้ร่างกายเคลื่อนไหวเพื่อสาธิตสิ่งที่พวกเขาเห็นผ่านการเต้น และการเรียนรู้เรื่องเมฆก็จะเปลี่ยนไป

พฤติกรรมทางการด้านการเคลื่อนไหว (Movement) เช่น การวิ่ง การกระโดด การเดิน การขับรถ การเต้นรำ การเปิดประตู หรือ ทักษะพิสัยนั้น การเต้นช่วยพัฒนาเพราะการเต้นเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว การไล่ตาม การหนี การหลบ การกระโดด การม้วนตัว การรักษาสสมดุล การถ่ายโอนน้ำหนัก สิ่งเหล่านี้อาศัยการเต้นเป็นสื่อกลางให้แสดงออกและสื่อสาร การเต้นช่วยให้เด็กมีโอกาสพัฒนาการเคลื่อนไหวและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้

ความรู้ทางร่างกายและการเคลื่อนไหวสามารถพัฒนาได้ด้วยการเต้น เด็กๆจะรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองและโลกของเขาผ่านการลงมือทำ อย่างเช่น การใช้มือและแขนวาดเส้น

โค้งในอากาศตรงหน้า เด็กๆต้องรู้ว่า แขนคือส่วนหนึ่งของร่างกาย เส้นโค้งมีลักษณะอย่างไร พื้นที่ของอากาศที่อยู่ตรงหน้าคือตรงไหน และต้องรู้วิธีการเคลื่อนไหว

การพัฒนาด้านอารมณ์นั้นสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการเต้น เนื่องจากคนเรามักต้องการแสดงออกด้านอารมณ์ ในการเต้นนั้นเด็กๆที่เต้นจะค้นพบว่าตัวเองคือใคร เคลื่อนไหวอย่างไร เคลื่อนไหวไปทางไหน และรู้สึกอย่างไรเมื่อเคลื่อนที่ไปทางอื่น การเคลื่อนไหวแบบไหนที่ชอบ การเคลื่อนไหวแบบไหนมีความแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร พวกเขาเรียนรู้ที่จะตัดสินใจ ฝึกจินตนาการ แสดงออกทางความคิดและอารมณ์ การค้นพบและการเรียนรู้เหล่านี้จะช่วยให้เด็กๆมีความคิดเป็นของตัวเองและเห็นคุณค่าในตนเอง

นอกจากนี้การเต้นเป็นทั้งสิ่งที่ใช้แสดงออกถึงความรู้สึก ความคิด การสื่อสารและการพัฒนาทักษะต่างๆ ทั้งยังเป็นตัวกระตุ้นให้คนเราเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เมื่อคนเราได้รับการฝึกฝนการเต้นอย่างต่อเนื่อง ทักษะทั้งสองอย่างนี้จะช่วยก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ที่ก่อให้เกิดสิ่งใหม่ได้ อย่างเช่น ในห้องเรียนห้องหนึ่งได้ออกแบบการแสดงด้วยการเต้นเพื่อสร้างการเรียนรู้ถึงความแตกต่างของการทักทายที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ เป็นต้น

“การเต้นทุกอย่างล้วนมีความหมาย การเต้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผล การเต้นช่วยให้มนุษย์แสดงออกถึงอารมณ์ของพวกเขา การค้นหาความมุ่งหมาย มนุษย์หลายคนรักการเต้นเพราะว่ามันสามารถสนองความต้องการทางอารมณ์ และจิตใจและให้การเติมเต็มความรู้สึกภายในของพวกเขา มนุษย์สามารถเรียนรู้ตัวเองอย่างมากผ่านการเต้นและเป็นผลดีในการพัฒนาความสามารถภายใน เพิ่มความมั่นใจและพัฒนาคุณค่าของตนเองซึ่งสนับสนุนความเป็นตัวตนที่แท้จริง

” (Provincial Government of The Western Cape : 2007 : 1-2)

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ นับเป็นหนึ่งในการแสดงที่วัยรุ่นใช้ประโยชน์ด้วยเหตุผลหลายประการ ประการที่เด่นชัดประการแรกคือ การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถเป็นเครื่องมือในการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และสื่อสาร เพราะผู้ที่เต้นคัฟเวอร์นั้นต้องมีพื้นฐานความชอบศิลปะป๊อปหรือฮิปฮอปอย่างมาก ทั้งยังชื่นชมวัฒนธรรมและพร้อมที่จะเสพยาทุกๆอย่างที่เป็นของสองประเทศนี้ การเต้นคัฟเวอร์ เป็นสิ่งที่ช่วยยืนยันความคิดนี้เป็นอย่างมาก และยังเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารความคิดนี้ไปสู่คนในสังคม

ประการที่สอง การเต้นคัฟเวอร์สามารถพัฒนาทักษะทางร่างกาย เพราะการเต้นคัฟเวอร์นั้นต้องเคลื่อนไหวร่างกายอยู่ตลอดเวลาจนกว่าจะจบเพลง ทำให้ผู้เต้นพัฒนาการเคลื่อนไหวที่สามารถใช้ในชีวิตรประจำวันได้

ประการที่ต่อมา การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ สามารถสนองความต้องการทางด้านจิตใจและเติมเต็มความรู้สึกภายใน เนื่องจากคนที่เต้นคัฟเวอร์นั้นมีความต้องการเป็นแบบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นที่เขาชื่นชอบ สำหรับวัยรุ่นทั่วไปที่มีความฝันอยากเป็นคนเด่นดังในสังคมเหมือนกับศิลปินที่เขาชื่นชอบแต่ไม่มีโอกาส การเต้นคัฟเวอร์ก็สามารถเติมเต็มความรู้สึกนี้ได้ เพราะขณะที่พวกเขาแสดงก็เท่ากับว่าเขาได้เป็นศิลปินคนนั้นด้วย อย่างไรก็ตามการเต้นคัฟเวอร์ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะฝึกหัด ผู้แสดงต้องอาศัยความพยายามอย่างมากในการเลียนแบบท่าเต้นของต้นฉบับให้เหมือนที่สุด ซึ่งท่าเต้นมักจะเป็นท่าเต้นที่จดจำได้ยาก เคลื่อนไหวได้ยาก และอาศัยความแข็งแรงของร่างกายอย่างมาก เมื่อเขาสามารถเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบได้ การยอมรับจากเพื่อนๆและคนในสังคมก็จะตามมา ผู้เต้นคัฟเวอร์ที่ได้รับการยอมรับจากผู้ชมหรือผู้แต้ดวงอื่นๆก็จะรู้สึกมั่นใจมากขึ้น และเห็นคุณค่าในตัวเอง รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนหนึ่งในสังคม

1.2 คุณประโยชน์ของการแสดงในเชิงสังคม

คุณประโยชน์การแสดงที่เป็นหนึ่งในการแสดงหลายๆประเภทนี้เป็นสิ่งที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถแสดงออกถึงความรู้สึก ความคิด การสื่อสาร ช่วยพัฒนาทักษะการใช้ร่างกายและจินตนาการจนก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์อันนำมาซึ่งประโยชน์ในภาคหน้าได้ อย่างไรก็ตามการแสดงไม่ได้มีประโยชน์เฉพาะตัวบุคคลเท่านั้น ในเชิงสังคมมนุษย์เราก็ใช้ประโยชน์จากการแสดงเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นงานรื่นเริง อย่างเช่นในงานวันเกิด งานเฉลิมฉลองต่างๆ หรือจะใช้ในเชิงศาสนา อย่างในพิธีแต่งงาน พิธีฝังศพ หรือพิธีบูชาพระเจ้า

คุณประโยชน์ของการแสดงในเชิงสังคมนั้น การแสดงจะมีความเกี่ยวข้องกับชุมชนในฐานะ “พิธีกรรม” เนื่องจากพิธีกรรมสามารถทำให้เพิ่มคุณค่าทางชุมชนและแสดงเรื่องราวของชุมชนที่สามารถดำรงความเป็นอยู่ในชุมชนได้ คำว่า พิธีกรรม นั้นคือการสังเกตการณ์เชิงพิธีกรรมที่ถูกกล่าวซ้ำๆในเรื่องเดิมๆเพื่อให้เป็นเรื่องที่บอกต่อกันไปเพื่อผลประโยชน์ของคนในชุมชน พิธีกรรมเป็นเหตุการณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ชั้นสูงที่มีความหมายคลุมเครือ ล่องเงินไม่ได้ แยก

จากทางโลกอย่างชัดเจน โดยแท้จริงแล้ว รูปแบบที่เห็นชัดของพิธีกรรมเกิดขึ้นเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมศาสนา

“Kachina Performance” ในชุมชน Hopi ดูจะเป็นตัวอย่างการใช้การแสดงเพื่อพิธีกรรมในชุมชนได้ดีอย่างหนึ่ง เนื่องจากชาว Hopi เชื่อว่าคนที่ตายแล้วจะกลายเป็นเมฆและจะกลับมาบนโลกในรูปของน้ำฝน และน้ำฝนจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้พืชผลของพวกเขาเจริญเติบโต การแสดง Kachina ถือเป็นการบูชาผู้คุ้มครองที่อยู่เบื้องบนเพื่อให้ฝนตกลงมา หรือ พิธีขอฝน นั่นเอง และนักแสดงถืออวัยวะผู้ส่งสารระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ซึ่ง Kachina เป็นพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรกรรม พืชผลที่ถูกเก็บเกี่ยว ฝน ประพัตติตัวของเด็กๆ ระเบียบวินัยที่สมาชิกในชุมชนพึงปฏิบัติ อัตราการเกิดของประชากร และการรักษาชุมชนเป็นสิ่งที่เป้าหมายหลักของพิธีกรรมนี้ พิธีกรรมเชิงการแสดงนี้คือความพยายามที่จะควบคุมสภาพแวดล้อม ทั้งทางสังคม ทั้งในโลกความจริงและโลกของจิตวิญญาณ (Stephanie Arnold ,2004 :6-7)

จะเห็นได้ว่าพิธีกรรมนั้นเป็นเครื่องมือในการควบคุมสมาชิกในชุมชนให้อยู่ในระเบียบตามมาตรฐานของแต่ละชุมชน ทั้งการประพัตติตัว ความเชื่อ การดำรงชีพ ให้อำนาจในทิศทางเดียวกัน นอกจากนี้การทำพิธีกรรมแต่ละครั้งนั้นการรวมตัวของสมาชิกในชุมชนย่อมเกิดขึ้นทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กัน เกิดความเหนียวแน่นของคนในชุมชนและมีทัศนคติที่เหมือนกัน

ทุกครั้งที่มีการจัดแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ตามที่สถานที่ต่างๆ จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีความสนใจการแสดง คัฟเวอร์แดนซ์ หรือเพียงสนใจศิลปะในเกาหลีและญี่ปุ่นจะมารวมตัวกันอย่างมากมาย การแสดงทัศนคติที่มีทิศทางเหมือนกันทั้งยังสร้างความเหนียวแน่นให้กับกลุ่มคนที่ชื่นชอบการเต้นคัฟเวอร์และศิลปะในเกาหลีญี่ปุ่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคุณประโยชน์จากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นสามารถเป็นที่ชุมนุมของคนที่มีทัศนคติเหมือนกัน ซึ่งเป็นพลังอำนาจสร้างการต่อรองต่อวัฒนธรรมหลักได้ และเอื้อประโยชน์ต่อผู้ผลิตสินค้าที่ข้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีและญี่ปุ่นในการสร้างรายได้อย่างมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 คุณประโยชน์ของการแสดงเพื่อสร้างอัตลักษณ์

การที่มนุษย์เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้นั้นก็ต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐาน ซึ่งก็คือ ปัจจัย 4 ได้แก่ อาหาร ที่อยู่ เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ซึ่งเป็นความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs) แต่เนื่องจากคนเราต้องมีชีวิตอยู่ในสังคมที่มีผู้ร่วมอาศัยอยู่ด้วยมากมาย ทั้งยังต้องมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่แทบจะตลอดเวลา อย่างไรก็ตามความต้องการทางสังคม (Social Needs) ความต้องการที่จะเป็นที่รักของผู้อื่น และความต้องการมีตัวตนในสังคมก็เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการเช่นกัน “อัตลักษณ์” จึงเป็นสิ่งช่วยสนองความต้องการทางสังคมของมนุษย์เราได้

อัตลักษณ์ (Identity) ในทางจิตวิทยาสังคม หมายถึง ความสำนึกของแต่ละบุคคลว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้อื่นอย่างไร ส่วนในทางจิตวิทยาการแพทย์ หมายถึง ลักษณะเฉพาะชุดหนึ่งของแต่ละบุคคลซึ่งแสดงออกต่อผู้อื่น ลักษณะเฉพาะดังกล่าวนี้จะช่วยให้ผู้อื่นสามารถบ่งชี้บุคคลนั้นๆ ได้ และ De Lavita อธิบายเพิ่มเติมว่า อัตลักษณ์เป็นคำตอบของคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร” และ “ฉันคือใครในสายตาของผู้อื่น” (Hoult, 1996 อ้างใน สกกลกานต์ อินทร์ไทร, 2539)

Mead นักสังคมวิทยาด้านสัญลักษณ์นิยม (อภิญา เพ็ญฟูสกุล, 2546) กล่าวว่า คนเรามีความสามารถที่จะจินตนาการว่าผู้อื่นจะเห็นเราอย่างไร และความสามารถของเราในการที่จะมีภาพในหัวของเรา (picture in our head) ซึ่งเป็นลักษณะเด่นที่แตกต่างอย่างสำคัญของมนุษยชาติ สำหรับ Mead แล้ว อัตลักษณ์ถูกผลิตในบริบทของสังคม แต่ผ่านความคิดของปัจเจกบุคคลเกี่ยวกับสิ่งที่เชื่อมโยงพวกเขาเข้ากับโลกทางสังคม ซึ่งเรากระทำเช่นนี้ผ่านการสร้างสัญลักษณ์ (symbolizing) ด้วยการทำให้ภาษา ท่าทาง ภาพลักษณ์ และวัตถุต่าง ๆ เป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่ชี้แทน (stand for) หรือแสดงถึง (signify) สิ่งอื่น

สัญลักษณ์และภาพตัวแทน (representation) จึงเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการผลิตอัตลักษณ์ และเป็นวิธีที่เราให้สื่อสารอัตลักษณ์ของเราแก่ผู้อื่นอย่างไรและเรารู้จักอัตลักษณ์ดังกล่าวขึ้นอย่างไร ซึ่งผู้คนที่เราแสดงตัวด้วยและผู้ที่ถูกสังเกตเห็นในฐานะเป็นผู้ที่แตกต่าง

พัฒนา กิติอาษา (2546 :21) ได้กล่าวถึงอัตลักษณ์ว่า อัตลักษณ์คือจิตสำนึกส่วนตัวและจิตสำนึกร่วมในระดับสังคมที่เกิดจากการนิยามตัวเองว่า ตัวเองคือใคร มีความเป็นมาอย่างไร แตกต่างจากกลุ่มอื่นหรือสังคมอื่นอย่างไร และจะใช้อะไรเป็นเครื่องหมายในการแสดงออก

นอกจากอัตลักษณ์จะเป็นการที่บุคคลกำหนดและแสดงตัวเองว่าเป็นใครซึ่งเป็น เรื่องของพฤติกรรมแล้ว อัตลักษณ์ยังเกี่ยวข้องกับการบริโภค (consumption) อีกด้วย โดย Pierre Bourdieu มองว่า ทุกวันนี้เรื่องของอัตลักษณ์ได้ย้ายจากการประกอบสร้างในมิติของการผลิตมาสู่ มิติของการบริโภคแทน คือ อัตลักษณ์อันเกิดมาจากสิ่งที่กินหรือสิ่งที่ใช้ เช่น เพลงที่ฟัง หนังสือที่ดู เสื้อผ้าที่สวมใส่ หนังสือที่อ่าน อาหารที่เลือก(กาญจนา แก้วเทพ , 2545) ไปจนถึงรสนิยมและ รูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างหลากหลาย เช่น การเดินทางของกลุ่มท่องเที่ยวแบ็คแพ็คเกอร์ หรือ การจับกลุ่มของวัยรุ่นที่ถนนอารีเอ หรือการสร้างภาษาเฉพาะกลุ่มของพวกกะเทย ดังตัวอย่างใน ภาพยนตร์ สตรีเหล็กหรือพรางชมพู (สมสุข หินวิมาน, 2547)

ในระดับกลุ่มสังคมหนึ่งๆจะมีลักษณะอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) ซึ่ง Melucci (อ้างใน ศิรินาถ ปิ่นทองพันธ์ ,2546,หน้า : 7) อธิบายว่า หมายถึง กระบวนการการสร้าง สำนึกร่วมของกลุ่ม และเข้าใจว่า “พวกเรา” มีลักษณะแตกต่างไปจาก “พวกเขา” อย่างไร สำนึก ร่วมดังกล่าวสามารถสร้างและปรับเปลี่ยนได้โดยอาศัยสัญลักษณ์ต่างๆ(symbols)ที่ถูกสร้างขึ้นใน ระบบวัฒนธรรมของกลุ่ม

อาจกล่าวโดยสรุปว่า อัตลักษณ์ คือการนิยามตัวเองโดยผ่านการมองของผู้อื่น ซึ่งจะทำให้ตนเองรู้ว่าเรามีความเด่นที่แตกต่างอย่างไร โดยผ่านสัญลักษณ์ต่างๆเพื่อเป็น เครื่องหมายที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์และสื่อสารสู่ผู้อื่น ในการสื่อสารอัตลักษณ์นั้นจะเกี่ยวข้องกับการบริโภค เช่น การใช้เสื้อผ้า สิ่งของ การใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม ส่วนอัตลักษณ์ร่วมนั้นจะเป็นการสร้างสำนึกร่วมของกลุ่มที่ต้องการแสดงอัตลักษณ์ที่เหมือนกันเพื่อสื่อสารว่าเป็นพวกเดียวกัน และ คนอื่นที่สื่อสารอัตลักษณ์ในรูปแบบอื่นนั้นเป็นคนอื่น

ในการแสดงที่มีอยู่หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นการแสดงละคร การร้องเพลง การเต้น หรืออื่นๆ ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกและสื่อสาร หากเป็นการแสดง ละคร เมื่ออยู่บนเวทีนั้นผู้แสดงต้องแสดงเป็นอื่นที่ไม่ใช่ตัวตนของตัวเองจึงนับเป็นการแสดงอัตลักษณ์ของตัวละครบนเวทีในฐานะตัวละคร แต่ในทางกลับกันการแสดงละครเป็นเครื่องมือในการแสดงอัตลักษณ์หรือนิยามตัวผู้แสดงเองในฐานะนักแสดงคนหนึ่ง เมื่อผู้แสดงกลับมาเป็นตัวเอง เมื่อไม่ได้อยู่บนเวทีอัตลักษณ์ของความเป็นนักแสดงยังคงอยู่ในจิตสำนึกของตนเองและมี ความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกันกับนักแสดง ทั้งยังเห็นถึงความโดดเด่นและแตกต่างจากคนอื่นๆที่ไม่ได้เป็นนักแสดง นอกจากนี้หากการแสดงนั้นๆอยู่ในกระแสของผู้ชมไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือไม่ก็ตาม อัตลักษณ์ของความเป็นนักแสดงจะยิ่งถูกตอกย้ำกับผู้แสดงอีกด้วย

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เป็นกิจกรรมการแสดงที่อยู่ในความนิยมของวัยรุ่นจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นวัยรุ่นที่ชื่นชอบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น ผู้ที่เต้นคัฟเวอร์นี้ต้องแสดงให้เห็นว่าตนเองคือศิลปินคนที่ตนเองคัฟเวอร์อยู่ ซึ่งเท่ากับว่าผู้แสดงเป็นศิลปินคนนั้นในสายตาของผู้อื่นหรืออย่างน้อยกว่านั้นคนอื่นก็จะมองว่าผู้แสดงคือตัวผู้แสดงเองแต่สามารถแสดงได้เหมือนศิลปินต้นแบบ หากการแสดงนั้นมีความโดดเด่นในสายตาของผู้อื่นซึ่งก็คือผู้ชม ผู้แสดงก็จะได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับของคนในแวดวงการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และผู้สนใจในฐานะของการเป็นศิลปินคัฟเวอร์ที่มีภาพลักษณ์เหมือนศิลปินต้นแบบ อย่างไรก็ตามคำวิพากษ์วิจารณ์หรือทัศนคติทั้งในแง่ดีหรือไม่ดีของคนอื่นที่มีต่อตัวผู้แสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในการแสดงแต่ละครั้งนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการมีตัวตนอยู่ในสังคมของคนๆนั้นได้

นอกจากนี้การเต้นคัฟเวอร์ยังเป็นการนิยามตัวของผู้แสดงว่าตนเองเป็นใคร ถึงแม้ว่าความต้องการภายในที่อยากเป็นเหมือนศิลปินต้นแบบคนนั้นๆจะเป็นปัจจัยหลักในการมาแสดง แต่การหลีกเลี่ยงความเป็นตัวตนนั้นก็ดูจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม้ในขณะที่แสดงผู้เต้นจะรู้สึกว่าเป็นศิลปินคนนั้นๆแต่เมื่อลงจากเวทีพวกเขาก็คือตัวของตัวเองแต่เป็นตัวเองในฐานะศิลปินคัฟเวอร์คนหนึ่ง

บทความเชื่อว่าตนเองคือศิลปินคนนั้นจริงๆขณะที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์กำลังแสดงอยู่บนเวทีอาจติดลงมาจากเวที เมื่อผนวกกับความเชื่อของผู้ชมที่เชื่อว่านักแสดงคนนั้นๆคือศิลปินตัวจริง การแสดงออกทางพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริโภค ของที่กินที่ใช้ของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่พยายามจะเป็นเหมือนศิลปินต้นแบบก็จะเข้ามาอยู่ในชีวิตของนักแสดงจริงๆ ตัวอย่างเช่น นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์เป็นวงบีกแบง (Big Bang) ที่เป็นศิลปินฮิปฮอป (Hip Hop) ที่มักจะแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าตัวใหญ่ๆ หมวกแก๊ป (Cap) และรองเท้าผ้าใบคู่ใหญ่สีฉูดฉาด นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็จะใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกันเพื่อแสดงอัตลักษณ์ของตัวเองว่าตัวเองมีสไตล์ (Style) เหมือนศิลปินวงบีกแบงและเหมือนศิลปินเกาหลี

ในช่วงซ้อมเต้นและวันที่มีการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในงานต่างๆนั้น จะเกิดการรวมตัวของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ การปฏิสัมพันธ์กันระหว่างนักแสดงด้วยกันก่อให้เกิดความเป็นพวกเดียวกัน ทั้งยังมีการสื่อสารอัตลักษณ์ในทิศทางเดียวกัน พวกเขาจึงรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน และคนที่ไม่ใช่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็คือคนอื่นสำหรับพวกเขา โดยการเต้นคัฟเวอร์คือสัญลักษณ์ในการแสดงออกว่าพวกเขาเป็นพวกเดียวกัน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการการเต้น

มนุษย์เรามีความละม้ายคล้ายคลึงกับสัตว์ ในเรื่องของการใช้ความเคลื่อนไหว (Movement) เป็นสื่อของการแสดงออกของอารมณ์ (งามทัศน์ สุทธิประภา , 2546 : 59) เช่น งอตัวเมื่อเจ็บ หรือสวมกอดคนที่เรารัก แต่สิ่งหนึ่งที่มนุษย์แตกต่างจากสัตว์อย่างเห็นได้ชัด คือ การเต้นรำ ภาษาอังกฤษเรียกว่า Dance มีความหมายว่า การเต้นรำที่มีการผูกทำและประดิษฐ์ท่าเต้น พัฒนาไปจนเกิดความหมายและน่าติดตาม

ตามที่ The World Book Encyclopedia (1989) ได้ให้ความหมายว่า การเต้นคือการเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะหรือในช่วงเวลาของเพลง (อ้างใน Provincial Government of The Western Cape : 2007 : 1-2)

การเต้นคือการเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ ความเข้าใจ ข้อมูล ความเชื่อ ความคิด เพื่อสร้างความสนุกสนาน ปลดปล่อยพลังงาน เพื่อให้ร่างกายแข็งแรง เพื่อความบันเทิงหรือเพื่อเป็นเครื่องหย่อนใจ การเต้นบางอย่างถูกใช้ในการถ่ายโอนข้อมูล การเต้นถูกใช้ในพิธีกรรมทางศาสนาและสื่อสารกับบรรพบุรุษ การบำบัดด้วยการเต้นถูกใช้ในการรักษามนุษย์ทางด้านร่างกาย อารมณ์ หรือปัญหาด้านการเรียนรู้ ทั้งยังสามารถนำมาใช้เพื่อประท้วงได้ด้วย อย่างเช่น Toyi-Toyi dance ที่ประเทศซิมบับเวในแอฟริกาใต้

2.1 ประเภทของการเต้นแบ่งตามคุณประโยชน์

ประเภทของการเต้นนั้นมีอยู่หลากหลาย ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้เต้น จากการศึกษาพบว่าประเภทของการเต้นจากคุณประโยชน์สามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ได้ 2 ประเภท คือ การเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคม (Social Dance) และการเต้นในฐานะการแสดงเพื่อความบันเทิง (Performance Dance/Concert Dance)

2.1.1 การเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคม (Social Dance)

การเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคม(SocialDance) คือรูปแบบการเต้นที่คนเรามักเต้นในงานสังสรรค์ หรือเพื่อคบค้าสมาคม การเต้นจะมีรูปแบบที่หลากหลาย ไม่จำกัดรูปแบบ คู่เต้นสามารถเปลี่ยนได้เรื่อยๆ ใครจะเป็นผู้นำเต้นก็ได้ Social Dance นั้น มักอยู่ในบรรยากาศที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน(http://en.wikipedia.org/wiki/Social_dance)

การเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคมนั้นมีอยู่หลากหลายโฟล์คแดนซ์ (Folk Dance) นับเป็นหนึ่งใน การเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคม โฟล์ค (Folk) คือ การเต้นเพื่อแสดงในงานสังสรรค์ ในชุมชนโดยใช้คนจำนวนไม่มากโดยไม่ได้รับการฝึกฝนจากผู้เชี่ยวชาญ ส่วนมากใช้เต้นประกอบ กับเพลงพื้นบ้าน การเต้นแบบนี้จุดประสงค์หลักไม่ได้มีเพื่อเต้นในที่สาธารณะหรือเต้นบนเวที อย่างไรก็ตาม การเต้นโฟล์คแดนซ์จะถูกนำมาแสดงบนเวทีในงานสาธารณะอยู่ดี การเต้นแบบนี้ จะเป็นการเต้นที่สืบทอดกันมาจากอดีตกาล แต่ก็ยังมีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงท่าเต้นอยู่บ้าง แต่จะไม่มี การคิดขึ้นใหม่ทั้งหมด ตัวอย่างเช่น Azerbaijani dance ของชาว อาเซอร์ไบจาน (Azerbaijan) ที่จะแสดงในงานเฉลิมฉลองต่างๆ การเต้น Azerbaijani dance จะแสดงให้เห็นถึง ลักษณะเฉพาะของประเทศและมีเรื่องราวเกี่ยวกับความกล้าหาญของคนในประเทศ (http://en.wikipedia.org/wiki/Folk_dance)

บอลรูมแดนซ์ (Ballroom Dance) คือ การเต้นกับคู่เต้นรำตามงานสังคมหรือ การแข่งขันต่างๆที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วโลก การเต้นบอลรูม นั้นเป็นการเต้นเพื่อการบันเทิงในสังคม Ballroom Dance เป็นการเต้นแบบมาตรฐานสากล การเต้นนี้ถูกพัฒนาในประเทศอังกฤษและถูก วางระเบียบโดย World Dance Council (WDC) ในปัจจุบันยังมีการแข่งขันเต้น Ballroom อีกด้วย ทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ การเต้นพื้นเมือง การเต้นประจำชาติ การเต้น Ballroom Dance มักเต้น ในห้องเต้นรำและห้องโถง การเต้นที่มีลำดับต่อเนื่องยังคงเป็นที่นิยมของการเต้น Ballroom Dance (http://en.wikipedia.org/wiki/Ballroom_dance)

การเต้นฮิปฮอป (Hip Hop) (http://en.wikipedia.org/wiki/Hip-hop_dance) เป็นรูปแบบการเต้นเชิงสังคมหรือรูปแบบการเต้นที่สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อเต้นประกอบฮิปฮอป หรือ พัฒนามาจากวัฒนธรรมฮิปฮอป การเต้นฮิปฮอปเกิดขึ้นท่ามกลางวัยรุ่นในเมือง ช่วยให้วัยรุ่นได้มี ช่องทางในการปลดปล่อยที่เคยจับกลุ่มกันตามท้องถนนไปทำกิจกรรมสร้างสรรค์ร่วมกันแทน นัก เต้นฮิปฮอปก็มักจะมีการแข่งขันเต้นกันอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการอยู่เป็นประจำ หรือที่ เรียกว่า แบตเทิล (Battles) ซึ่งเท่ากับว่าในการเต้นฮิปฮอปนั้นจะมีการรวมตัวของหมู่วัยรุ่นที่มี ทัศนคติเหมือนกันอยู่ การเต้นฮิปฮอปจึงเป็นการรวมตัวทางสังคมซึ่งเป็นที่ที่ยืนยันการมีตัวตนของ วัยรุ่นเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม การเต้นในงานพิธีกรรม หรือ Liturgical Dance (http://en.wikipedia.org/wiki/Liturgical_dance) ถูกนับเป็นการเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคม เช่นกัน เพราะพิธีกรรมจะเป็นสิ่งควบคุมการดำรงชีวิต พฤติกรรม ความเชื่อของคนในชุมชนนั้นๆ

ทั้งยังเป็นที่ยอมรับของสมาชิกในชุมชน Liturgical Dance คือ การเต้นเพื่อทำความเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งคือการแสดงออกของผู้สวดมนต์หรือผู้สักการะผ่านการเคลื่อนไหวร่างกายในศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นๆ การเต้นใช้เต้นประกอบกับดนตรีหลายชนิด ผู้เต้นจะเต้นไปตามท่วงทำนองของเพลง การเต้นนี้อาจจะเต้นไปตามสัญชาตญาณหรือมีการออกแบบท่าเต้นมาล่วงหน้าก็ได้ หากมีการออกแบบท่าเต้นมาก่อนล่วงหน้า ท่าเต้นจะมีความสอดคล้องกับเนื้อเพลงหรือกรอบความคิดทางศาสนา การเต้นเพื่อเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้ผู้หญิงมักจะเป็นผู้เต้น แต่ผู้ชายก็เต้นได้เช่นกัน

นอกจากนี้การเต้นเพื่อคุณประโยชน์เชิงสังคมนั้นยังมีอีกหลายประเภท ทั้ง Nightclub Dance หรือ Breaking, Logging , Popping และ Up Rocking ที่มีอิทธิพลมาจากการเต้น Hip Hop เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการเต้นนั้นสามารถให้ประโยชน์ในเชิงสังคมซึ่งเป็นการสานสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม ทั้งยังเป็นการรวมกลุ่มเพื่อยืนยันการมีตัวตนอยู่ในสังคมอีกด้วย

2.2.2 การเต้นในฐานะการแสดงเพื่อความบันเทิง (Performance Dance/Concert Dance)

Performance Dance (http://en.wikipedia.org/wiki/Performance_dance) หรือ Concert Dance คือ การเต้นเพื่อให้ผู้ชมและผู้ชมจะไม่มีส่วนร่วมในการเต้นบนเวที อย่างไรก็ตามการเต้นนี้ไม่จำเป็นต้องเต้นบนเวทีคอนเสิร์ตก็ได้ Concert Dance จะต้องออกแบบท่าเต้นให้เหมาะสมกับเพลงที่เตรียมไว้ แต่ในทางตรงกันข้าม Social Dance นี้สามารถแสดงได้โดยปราศจากคนดู และ Social Dance จะไม่มีการออกแบบท่าเต้นและไม่เปลี่ยนเพลง ยกเว้นการเต้นที่ไม่มีท่าเต้นมาตรฐาน อย่างเช่น Argentine Tango, Salsa และ Swing

ตัวอย่างการเต้นที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นการแสดงสำหรับผู้ชมดูอย่างเดียวนั้นที่เห็นเด่นชัดแบบแรกคือ การเต้น บัลเลต์ (Ballet) (<http://en.wikipedia.org/wiki/Ballet>) การเต้นบัลเลต์จะเต้นบนเวทีหรือในห้องที่จัดเตรียมไว้โดยที่คนดูจะนั่งอยู่ที่เก้าอี้หรือที่นั่งที่ลดหลั่นตามกันลงมาทั้งสามด้านล้อมรอบพื้นที่สำหรับเต้น การเต้นนี้จะเต้นประกอบเพลงคลาสสิกซึ่งการเต้นนี้มีอิทธิพลในฐานะรูปแบบของการเต้นที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก ทั้งยังมีการเรียนการสอนเต้นบัลเลต์ทั่วโลก การเต้นบัลเลต์จะมีการออกแบบท่าเต้นให้เข้ากับเพลงโดยศิลปินผู้ออกแบบท่าเต้น ที่มีจุดประสงค์เพื่อมอบความบันเทิงให้คนดู

ตัวอย่างต่อมาคือ แอครอดแดนซ์ (Acro Dance) คือรูปแบบการเต้นรูปแบบหนึ่ง ที่เป็นการผสมผสานระหว่างเทคนิคของการเต้นแบบคลาสสิกกับการแสดงกายกรรม การเต้นนี้จึง มีรูปแบบคล้ายกับการเล่นกีฬา การออกแบบท่าเต้นจึงมีลักษณะเฉพาะอย่างมากที่เป็นการรวม การเต้นและกายกรรมเข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้เต้นจะต้องได้รับการฝึกฝนการเต้นและ กายกรรมอย่างหนัก Acro Dance เป็นที่รู้จักในชื่ออื่นๆ อย่างเช่น Acrobatic Dance หรือ Gymnastic Dance (http://en.wikipedia.org/wiki/Acro_dance)

อย่างไรก็ตาม การเต้นในฐานะการแสดงเพื่อความบันเทิง โดยเฉพาะใน คอนเสิร์ต (Concert) ก็มักจะนำรูปแบบการเต้นเพื่อประโยชน์เชิงสังคมมาใช้ในการแสดงเพื่อความ บันเทิง เช่น การเต้นฮิปฮอปที่ถูกนำมาปรับใช้ในการแสดงต่างๆมากขึ้น

ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ นั้นหากจัดประเภทตามคุณประโยชน์ การ แสดงคัฟเวอร์แดนซ์ นับเป็นการเต้นในฐานะการแสดงเพื่อความบันเทิง เพราะการเต้นนี้เป็นการ เต้นเพื่อความบันเทิงแก่ผู้ชม และการเต้นต้องมีการเตรียมตัวและฝึกซ้อมการเต้นอย่างหนัก และรูปแบบการจัดแสดงจะแสดงในรูปแบบเดียวกับการแสดงคอนเสิร์ตของศิลปินต้นแบบ อย่างไรก็ตาม การแสดงการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็ไม่อาจแยกออกจากการเต้นเพื่อประโยชน์ทาง สังคมได้เช่นกัน เนื่องจากในการจัดการแสดงการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ แต่ครั้งนั้นจะมีการ รวมตัวของผู้เต้นจากหลายกลุ่ม นอกจากนี้ในบางเวทียังมีการนำวัฒนธรรมการเต้นฮิปฮอปที่ เรียกว่า แบทเทิล (Battles) ขึ้นมาจัดบนเวทีการแสดงการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เช่นกัน โดยให้นัก เต้นจากกลุ่มต่างๆที่เต้นเป็นสมาชิกในกลุ่มศิลปินคนใดคนหนึ่งเหมือนกันมาเต้นในประชันกัน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ภายในกลุ่มนักเต้นการแสดงคัฟเวอร์ด้วยกัน

2.2 รูปแบบการเต้นที่นิยมในปัจจุบัน

2.2.1. บัลเลต์ (Ballet) (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 16) เป็นศิลปะการเต้นที่มีแบบ ฉบับท่าทางโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการเต้นที่พื้นธรรมาชาติและแรงโน้มถ่วง แบบแผนการเต้นบัลเลต์ ตั้งอยู่บนรากฐานของการฝึกแบบคลาสสิก ตำแหน่งของเท้า 5 ตำแหน่งเป็นพื้นฐานการเต้นส่วน ใหญ่ของบัลเลต์ การหมุนตัวบนปลายเท้า มีตำแหน่งที่จะต้องสัมพันธ์กันมากมายหลากหลาย ขึ้นอยู่กับการเต้นแต่ละแบบ สภาพทางกายวิภาคเป็นเรื่องสำคัญอย่างมากต่อการเต้นบัลเลต์ เพราะว่าผู้เต้นจำเป็นต้องมีความพร้อมทางร่างกายและมีความยืดหยุ่นสูง การฝึกฝนและ

พันธุกรรมเป็นตัวสร้างรูปร่าง สัดส่วน แนวเส้นของลำตัว (line) เพื่อความสวยงามนักเต้น จำเป็นต้องมีลักษณะพิเศษที่เกิดจากขาที่ยาว ลำตัวที่สั้น ทำโค้งได้รูป และรูปร่างที่บอบบาง เหนือสิ่งอื่นใดคือ การควบคุมร่างกายและการเคลื่อนไหวให้ดีที่สุด

2.2.2 โมเดิร์นแดนซ์ (Modern Dance) ทำเต็มโมเดิร์นแดนซ์ ในช่วงต้นๆ (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 17) ส่วนใหญ่ได้คิดค้นวิธีการเคลื่อนไหวที่เป็นเอกลักษณ์ อยู่บนพื้นฐานของ ทฤษฎีของตัวเอง อาจมาจากประเพณีของมนุษย์ ลักษณะการหายใจ แรงโน้มถ่วง หรือตำแหน่ง ของกระดูกสันหลัง การเต้น โมเดิร์นแดนซ์ จะใช้น้ำหนักของร่างกายทั้งอย่างละมุนละม่อม ใช้การ เคลื่อนไหวที่คิดไปโค้งมาและเป็นเหลี่ยมมุมในการวางตำแหน่งของร่างกายแบบหลายวิถี จะ แสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระของนักเต้นด้วยการทิ้งน้ำหนักตัวตามแรงดึงดูดของโลก

2.2.3 คอมเทมโพรารีแดนซ์ (Contemporary Dance) (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 17) เป็นการเต้นที่แสดงออกถึงอารมณ์ เป็นการเต้นที่ใช้ความยืดหยุ่นของร่างกายมาก นักเต้นจะ ค้นหาคำเต้นด้วยเทคนิคใหม่ๆ ผู้ชายและผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน ไม่มีขอบเขตทางวัฒนธรรม

2.2.4 แจ๊ซแดนซ์ (Jazz Dance) (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 18) มีรากฐานมาจากการเต้นรำการเต้นพื้นเมืองของชาวแอฟริกันอเมริกัน รูปแบบการเต้นแจ๊ซ ดานซ์นี้ ได้นำพื้นฐาน ของการเต้นบัลเลต์, แท็ป และโมเดิร์น ดานซ์ โดย ลุยจิ (Luigi) ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้คิดค้น การเต้นแจ๊ซขึ้นเป็นครั้งแรก ปัจจุบันการเต้นแจ๊ซเน้นที่ line และความยืดหยุ่นของลำตัว จังหวะ ทำที่ถูกต้องที่ตำแหน่งทำไปในทิศทางเดียวกัน การเคลื่อนไหวที่ต้องแยกส่วนต่างๆของร่างกาย หลายส่วน เช่น ไหล่ทั้งสองข้าง หรือกระดูกเชิงกราน การเต้นในรูปแบบนี้มีจุดเด่นในเรื่องของ การแยกส่วนของร่างกายเมื่อเคลื่อนไหวในทิศทางที่แตกต่างออกไปในเวลาเดียวกัน

2.2.5 แท็ป (Tap) ในสมัยที่รุ่งเรืองถึงขีดสุดครั้งแรกของการเต้น Tap นั้น เกิดขึ้น ในภาพยนตร์และในละครเพลงสุชนาฏกรรมในปี ค.ศ.1930 และ ค.ศ.1940 แม้ว่ามันจะเป็น รูปแบบของการเต้นรำเพื่อการแสดงละครของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากการเต้น เดี่ยวโดยใช้เท้าของไอริช (Irish Clog) การเต้นคล็อกของชาวอังกฤษ รวมถึงการเคลื่อนไหวและ จังหวะการเต้นรำแบบชาวแอฟริกา (African Dance) (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 18)

การเคลื่อนไหวที่ทำให้เกิดเสียงที่ถูกต้องในการเต้น Tap นั้น จะต้องทำให้เกิด การเคาะเท้าที่แสดงรูปแบบทางดนตรีที่ชัดเจนออกมาบนพื้น การจำทำแบบนี้ได้ต้องการการ ประสานที่ดี การปล่อยขาและตาคู่มอย่างสบายๆ และจังหวะที่ถูกต้อง พร้อมกับผ่อนน้ำหนักของ

ร่างกายลงสู่พื้น ผลสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับนักเต้น ซึ่งจุดสำคัญในการเต้น Tap ก็คือ การเคาะให้ถูกจุดและความแรงของการเคาะ

2.2.6 ฮิปฮอป (Hip Hop) คือ รูปแบบการเต้นเชิงสังคมหรือรูปแบบการเต้นที่สร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อเต้นประกอบเพลง Hip Hop หรือพัฒนามาจากวัฒนธรรมฮิปฮอป การเต้นฮิปฮอปนี้ครอบคลุมไปถึงการเต้นที่มีชื่อเสียงอย่างเช่น เบรกกิ้ง (Breaking), ล็อกกิ้ง (Logging) และ ป๊อบบิ้ง (Popping) ซึ่งถูกพัฒนาขึ้นในยุค 1970s โดยชาวอเมริกันผิวดำและชาวลาติน การเต้น ฮิปฮอปถูกแบ่งประเภทออกมาจากการเต้นแบบอื่นๆเพราะว่าลักษณะการเต้นเป็นแบบฟรีสไตล์ (Freestyle) และนักเต้น ฮิปฮอปก็มักจะมีการแข่งขันเต้นกันอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการอยู่เป็นประจำ หรือที่เรียกว่า แบตเทิล (Battles) การรวมตัวกันอย่างไม่เป็นทางการและแบตเทิลจะแสดงบน ไซเฟอร์ (Cipher) ซึ่งก็คือ พื้นที่สำหรับใช้เต้นที่มีลักษณะเป็นวงกลม โดยพื้นที่นี้จะเกิดขึ้นเมื่อนักเต้นคนแรกเริ่มเต้น ดังนั้นส่วนประกอบสำคัญของการเต้นฮิปฮอป ก็คือ ฟรีสไตล์, แบตเทิล และ ไซเฟอร์

การเต้นฮิปฮอปเริ่มต้นด้วยรูปแบบการวางจังหวะทำที่เรียบง่าย (สุเจตา บิงเจริญ , 2548 : 21) แต่มีความโดดเด่นเรื่องการสร้างลักษณะเฉพาะให้กับการเต้นโดยการมาชุมนุมเพื่อเต้นร่วมกันในสวนสาธารณะหรือที่อื่นๆ หลังจากการพัฒนาคิดค้นหลายรูปแบบก็ได้เกิดรูปแบบการเต้นขึ้น 4 แบบ ได้แก่ เบรกกิ้ง ล็อกกิ้ง ป๊อบบิ้ง และ อัป ร็อกกิ้ง (Up Rocking)

การเต้นเบรกกิ้ง หรือแต่เดิมรู้จักกันในชื่อบีบอยอิง (B-Boying) เป็นการเต้นรำที่มีจังหวะทำที่หลากหลายและมีการหมุนตัวบนพื้น นักเต้น Breaking ที่แท้จริงจะลงทำการเต้นด้วยท่าตัวแข็ง (Freeze) หรือเรียกว่า “การฝืนไหล” ซึ่งเป็นท่าเฉพาะของการเต้นรำแบบนี้ ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบการเต้นฮิปฮอปแบบอื่นๆที่จะมีจุดมุ่งหมายไปที่การเคลื่อนไหวร่างกายท่อนบน

ในการเต้นล็อกกิ้งจะใช้การวางเท้า การหมุนเอวและการกระโดด ส่วนการเต้นป๊อบบิ้ง จะเคลื่อนไหวร่างกายไปมา โดยใช้ร่างกายแบบแยกส่วน ซึ่งการเต้นจะดูคล้ายการเคลื่อนไหวของหุ่นยนต์ไปตามจังหวะเพลง ส่วนการเต้นอัป ร็อกกิ้ง ท่าเต้นจะเลียนแบบการสู้รบในคาราเต้ นอกจากนี้ยังมีการเต้น Hip Hop ที่ถูกคิดค้นขึ้นมาใหม่ไม่นานมานี้ชื่อว่าฟรีสไตล์ ซึ่งเป็นการเต้นรำที่รวมการเต้นทุกแบบที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รวมไปถึงการเคลื่อนไหวแบบแจ๊ซและบัลเลต์ด้วย

2.2.7. *สตรีทแดนซ์ (Street Dance)* (สุเจตา บึงเจริญ, 2548 : 19) มีรากฐานมาจากกลุ่มคนผิวดำ ตามเขตพื้นที่สลัมในอเมริกา ซึ่งจะพบเห็นทั่วไปตามท้องถนน โดยกลุ่มคนผิวดำเหล่านี้จะเปิดเพลงจากวิทยุที่พวกเขาพกติดตัวมาด้วย พร้อมทั้งออกลีลาท่าทางกันอย่างสนุกสนาน นอกจากนี้กลุ่มคนผิวดำยังมีการชักชวนคนที่เดินอยู่ตามท้องถนนมาร่วมเต้นด้วยกัน

สตรีทแดนซ์เป็นท่าเต้นที่ผสมผสานกับท่าเต้นรูปแบบต่างๆ ในชั้นพื้นฐาน ไม่ว่าจะ เบรกกิ้ง , ฟังก์ ฮิปฮอป (Funky Hip Hop) และ แจ๊ซแดนซ์ โดยเอาท่าทางชั้นพื้นฐานของทั้งหมดมารวมกัน จนออกมาเป็นสตรีทแดนซ์ การเต้นแนวนี้ไม่จำกัดเรื่องเพศ ทั้งผู้หญิงและผู้ชายสามารถเต้นได้ แนวการเต้นของผู้ชายจะมีลีลาท่าเต้นที่ดูแข็งแรง ส่วนฝ่ายหญิงจะเน้นที่ความพร้อมเพรียงและความสวยงาม นอกจากนี้จุดเด่นของการเต้นสตรีทแดนซ์ คือ ผู้เต้นสามารถนำท่าทางจากกีฬาโยนิมาประยุกต์ร่วมกับการเต้น อย่างเช่น การตีลังกา ท่ากั๊กหัน ท่าหมุนหลัง เป็นต้น

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ คือ การแสดงเลียนแบบศิลปินซึ่งในปัจจุบันนักแสดงนิยมแสดงเป็นศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น โดยเน้นที่การเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด ผู้แสดงไม่ต้องร้องเพลงด้วยเสียงของตัวเองเพียงขยับปากตามเพลงให้เหมือนเพลงที่เปิดอยู่ นอกจากการการเต้นและร้องเพลงที่ต้องเหมือนศิลปินต้นแบบแล้ว เสื้อผ้า ทรงผม และอุปกรณ์การแต่งกายต่างๆ ก็ต้องมีความเหมือนศิลปินให้มากที่สุด ดังนั้นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะต้องทำให้คนดูเชื่อว่า คนที่แสดงอยู่บนเวทีนั้นคือศิลปินจากเกาหลีหรือญี่ปุ่นตัวจริง

อย่างไรก็ตามการเต้นคัฟเวอร์ศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นจะมีลักษณะผสมผสานการเต้นสมัยใหม่เข้าด้วยกัน แต่เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์ศิลปินเกาหลีที่เป็นที่นิยมนั้นจะเน้นการเต้นแนวฮิปฮอป โดยเฉพาะ ป็อบปิ้งที่ลักษณะการเต้นเหมือนหุ่นยนต์และมีการแยกส่วนของร่างกาย ดังนั้นผู้ที่เต้นคัฟเวอร์แดนซ์จะได้ฝึกการเต้นป็อบปิ้งไปในตัว

3. แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม

วัฒนธรรม มีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิดและการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง มนุษย์ได้คิดสร้างระเบียบกฎเกณฑ์วิธีการในการปฏิบัติ การจัดระเบียบตลอดจนความเชื่อ

ความนิยม ความรู้ และเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการควบคุม และใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ (สุภัตรา
สุภาพ, 2528 อ้างใน <http://www.blog.eduzones.com/winny/3574>)

ส่วนในทัศนะของ สจิวต ฮอลล์ (Stuart Hall) นั้นมองวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นวิถีชีวิต หรือ Culture as a way of life รวมทั้งการมองวัฒนธรรมเป็นสนามทางการเมือง เพราะการทำงานของวัฒนธรรมศึกษามีใช้เพียงเพื่อให้รู้หรือเข้าใจ หากแต่เป็นปฏิบัติการทางการเมืองที่มุ่งเปิดเผยให้เห็นถึงกลไกและความสัมพันธ์ทางอำนาจที่บิดเบี้ยว รวมทั้งเปิดเผยให้เห็นถึงความเอา
รัดเอาเปรียบที่คนกลุ่มหนึ่งกระทำต่อคนอีกกลุ่มหนึ่งผ่านกิจกรรมธรรมดาสามัญในชีวิตประจำวัน จนกลายเป็นเรื่องปกติวิสัยไปโดยปริยาย

กล่าวโดยสรุปว่าวัฒนธรรม คือ "วิถีชีวิต" ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยเฉพาะวิถีชีวิตของผู้คนธรรมดาๆ ที่ดำเนินไป และเป็นที่ยอมรับ (Popular Culture) ในความหมายของการปฏิบัติกัน
ทั่วไป มิใช่เรื่องของวิถีชีวิตที่ดั่งงาม-ไม่ดั่งงาม หรือวิถีชีวิตของคนอื่นที่ไม่ใช่เรา อาทิ วิถีชีวิตของ
เจ้าของนาย

ในเรื่องของวัฒนธรรมนั้น มีประเทศหนึ่งที่เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมของตน จึง
ใช้วิธีการเผยแพร่วัฒนธรรมของตนผ่านสื่อมวลชนเพื่อเป็นสิ่งดึงดูดคนจากต่างชาติให้เข้ามา
ท่องเที่ยวและมารู้จักวัฒนธรรมของประเทศนี้ซึ่งสามารถสร้างรายได้มากมายเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ
ของประเทศให้เจริญก้าวหน้า นั่นก็คือ สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือ เกาหลีใต้
(South Korea) ซึ่งประเทศไทยนับเป็นเป้าหมายหนึ่งในการบุกตลาดโดยใช้ละครและภาพยนตร์ที่
สอดแทรกวัฒนธรรมของเกาหลีใต้เข้ามา ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ได้แก่ละครเรื่อง แดจังกึม ที่ทำให้
คนไทยรู้จักอาหารเกาหลีและอยากลองรับประทานกันอย่างถ้วนหน้า นอกจากนี้ศิลปินนักร้อง
เกาหลีอย่างเรน เซเวน โบอา ก็ยังเป็นตัวเสริมทัพในการช่วยให้คนไทยได้สัมผัสวัฒนธรรมเกาหลี
ใต้ในเรื่องของเพลง การแต่งกาย ทรงผม เป็นต้น ซึ่งนักร้องเหล่านี้ดูจะเป็นแรงกระตุ้นให้คนไทย
สนใจประเทศเกาหลีได้อย่างมาก

การใช้วัฒนธรรมเกาหลีของวัยรุ่นไทยอย่างเช่น การได้ฟังเพลงเกาหลี การได้แต่
ตัวตามแฟชั่นเกาหลี การได้ไปเที่ยวประเทศเกาหลีใต้ หรือแม้แต่การเป็นเหมือนกับนักร้องเกาหลี
ที่ตัวเองชื่นชอบของวัยรุ่นก็ดูจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้วัยรุ่นรู้สึกตัวเองเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปใน
สังคม เพราะดูทันสมัยและมีความโดดเด่นกว่าวัยรุ่นทั่วไปที่ไม่ได้นิยมชมชอบวัฒนธรรมเกาหลี
ดูจะไม่น่าเป็นเรื่องที่น่าใจยากนักกว่าทำไมวัยรุ่นจึงเลือกที่จะรวมตัวกันเป็นกลุ่ม Cover Dance

3.1 แนวคิดเรื่องวัฒนธรรมย่อยและวัฒนธรรมวัยรุ่น (Subculture and Youth Culture)

วัฒนธรรมย่อย (Subculture) (Stuart Hall and Tony Jefferson, 1976 อ้างใน เขมทัต พิพิธนาบรรพ์ , 2551 : 10) ว่าเป็นวิธีการที่กลุ่มย่อยใช้จัดการกับชีวิตทางวัตถุและวิถีชีวิตด้านอื่นๆที่แตกต่างไปจากกลุ่มอื่นๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างอัตลักษณ์ วิธีการนี้เป็นปฏิบัติการที่กลุ่มดำเนินไปอย่างมีความหมายและมีสำนึก ไม่ว่าจะเป็วัตถุ ความสัมพันธ์ ระบบค่านิยม ระบบความเชื่อที่ผลิตออกมา และวิธีการผลิตล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม

รูปแบบทำให้เกิดตัวบ่งชี้ (indicator) ที่สำคัญหลายประการ รูปแบบแสดงให้เห็นถึงความยึดถือในวัฒนธรรมย่อย และยังชี้ให้เห็นถึงการเป็นสมาชิกของวัฒนธรรมย่อยหนึ่งๆ ซึ่งมีลักษณะที่ปรากฏออกมาอย่างไม่สนใจหรืออย่างต่อต้านค่านิยมหลักของสังคม รูปแบบของวัฒนธรรมย่อยมีองค์ประกอบหลัก 3 ส่วน

1. ลักษณะที่ปรากฏ หมายถึง ลักษณะที่ปรากฏภายนอกประกอบด้วยเครื่องแต่งกาย ข้าวของเครื่องใช้ เช่น เสื้อผ้า ทรงผม เครื่องประดับ
2. การประพฤติปฏิบัติตัว ซึ่งรวมถึงการแสดงออก กิริยา และท่าทาง
3. ภาษาของกลุ่ม ได้แก่คำศัพท์พิเศษและวิธีการพูด

นอกจากนี้รูปแบบในวัฒนธรรมย่อยยังรวมถึงรูปแบบในการดำเนินชีวิต (lifestyle)

วัฒนธรรมวัยรุ่น (Youth Culture) (ก่อ สวัสดิพิธานิชย์ , 2519 อ้างใน เขมทัต พิพิธนาบรรพ์, 2551 : 11) นั้นมีพื้นฐานมาจากความหลากหลายในรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมและความสนใจของคนในกลุ่มนี้ โดยแสดงออกด้วยสัญลักษณ์ เช่น เสื้อผ้า ทรงผม รองเท้า ฯลฯ รวมไปถึงปัจจัยอื่นๆไม่ว่าจะเป็น ความสนใจพื้นฐาน ชนิดของเพลงที่ฟัง แล่งรวมตัวกัน เหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นถึงความเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อย นอกเหนือจากตัวตนที่แสดงออกอยู่แล้วทั้งในสถาบันทางสังคม ครอบครัว ที่ทำงาน บ้านหรือโรงเรียนดังนั้นวัฒนธรรมวัยรุ่นจึงนับเป็วัฒนธรรมย่อยแบบหนึ่ง เนื่องจากความสนใจ ทักษะคติ ความเชื่อกิจกรรมหรือการใช้ชีวิตของวัยรุ่นที่เหมือนกันแล้วรวมตัวกันเพื่อแสดงออก นับเป็นการสร้างเอกลักษณ์ให้กับกลุ่มของตนเองและเกิดความโดดเด่น ทั้งยังเป็นสิ่งแสดงออกถึงตัวตนต่อสังคม อย่างเช่น วัยรุ่น

ที่ชื่นชอบศิลปะป๊อปแล้วรวมกลุ่มกันแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ก็ถือเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อยที่มีความคิด ความเชื่อ และค่านิยมที่เป็นเอกลักษณ์ ที่ไม่ได้โดดเด่นเฉพาะเรื่องที่เราเขาเป็นกลุ่มนักเต้นเท่านั้น การใช้ชีวิตประจำวันของพวกเขาจะมีความเกี่ยวข้องกับศิลปะป๊อปอยู่แทบจะตลอดเวลา ทั้งเรื่องแฟชั่น อาหารการกิน หรือเรื่องที่พักคุยกับเพื่อนๆเป็นประจำ ซึ่งเป็นสิ่งแสดงออกถึงตัวตนของพวกเขาต่อสังคม

Hall แสดงความเห็นในเรื่องของการแต่งตัวในหมู่วัยรุ่น(อ้างใน พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ , 2547) สิ่งที่เราพบก็คือ การนำเสนอให้เห็นในเรื่องของสิ่งที่สวมใส่ รวมไปถึงการสร้างสรรคส์สไตล์เพื่อก่อให้เกิดอัตลักษณ์โดยการให้ความหมายกับสิ่งของต่างๆที่นำมาประกอบกันเป็นสไตล์ของกลุ่ม ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เกี่ยวข้องกับการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดรายได้ในหมู่วัยรุ่น รวมทั้งตลาดการบริโภคขนาดใหญ่ ซึ่งสิ่งที่ต้องพิจารณาก็คือความสามารถของวัยรุ่นเองในการ "ประกอบสร้าง" ความหมายด้วยการผสมสรรพสิ่งที่ซื้อมาเข้าด้วยกัน (ดังนั้นการพิจารณาเรื่องวัฒนธรรมจึงไม่ใช่แค่เรื่องของการกำหนดและครอบงำโดยตรง)

ดังตัวอย่างเช่น skinhead นั้นเป็นเรื่องของความเป็นชายแบบชนชั้นล่าง ขณะที่ชนชั้นกลางนั้นก็เชื่อมโยงตัวเองกับเพลงเพื่อชีวิตแบบดีเล่น และฮิปปี้ ซึ่งส่วนหนึ่งปฏิเสธสถาบันครอบครัวผ่านการมีพฤติกรรมทางเพศที่เสรี โดยเฉพาะในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่สำคัญในการทำหน้าที่ทางอุดมการณ์

ปรากฏการณ์ที่มีอยู่ในวัฒนธรรมวัยรุ่นมีกระบวนการ 2 ประการคือ การเลียนแบบ และกระบวนการแสวงหา (ยูชิ นากามูระ ,2537 อ้างใน วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ , 2544 : 39)

1. กระบวนการเลียนแบบ (imitation process) วัยรุ่นไทยมักจะติดตามแฟชั่นล่าสุดของต่างประเทศ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น และในปัจจุบันแฟชั่นของประเทศเกาหลีได้นั้นเป็นที่สนใจของวัยรุ่น วัฒนธรรมการบริโภคของวัยรุ่น จึงเน้นความเป็นสมัยใหม่ วัยรุ่นไทยนิยมซื้อสินค้าที่มีชื่อเสียง อย่างเช่น กางเกงยีน Levis ซึ่งเป็นกางเกงยีนของอเมริกา หรือ SANRIO ซึ่งเป็นสินค้าประเภทเครื่องเขียนต่างๆของประเทศญี่ปุ่น หรือเครื่องสำอาง Skin Food จากประเทศเกาหลีที่ความนิยมดูจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ วัยรุ่นซื้อสินค้าที่มีชื่อเสียงเหล่านั้นแม้บางครั้งราคาจะแพงกว่าประเทศผู้ผลิตก็ตาม แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับแฟชั่นใหม่ๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต โทรทัศน์ นิตยสาร นักร้อง ดาราภาพยนตร์ การจัดวางสินค้า (display) ใน

ห้างสรรพสินค้าหรือศูนย์การค้า หรือเพื่อน ทั้งหมดนี้ล้วนมีบทบาทในการสร้างแฟชั่นและวิถีการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นได้ทั้งสิ้น

2. กระบวนการแสวงหาความโดดเด่น (distinction process) อาจเป็นการจัดกลุ่มเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน (peers) ของวัยรุ่น ซึ่งภายในกลุ่ม เด็กวัยรุ่นจะเน้นความกลมเกลียว ทำอะไรก็จะทำตามกันตลอด สมาชิกในกลุ่มสำนึกอยู่ตลอดว่าอยากจะเป็นเหนือกว่ากลุ่มผู้อื่น วิธีที่กลุ่มวัยรุ่นแสดงออกให้รู้ถึงความโดดเด่น(distinction)จากกลุ่มอื่น อาจไม่ใช่เพราะความแตกต่างในความสัมพันธ์กับเพื่อน แต่สถาบันหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจหรือสังคมของครอบครัวก็สามารถแสดงความแตกต่างได้

กระบวนการเลียนแบบของกลุ่มวัยรุ่นนั้น ในประเด็นนี้อาจจะไม่ได้มุ่งถึงการเลียนแบบท่าเต้นของศิลปิน แต่เป็นการเลียนแบบตัวตนที่ปรากฏในสื่อของศิลปินนั้นๆ ทั้งการแต่งตัว ทรงผม กิริยาท่าทาง ความชอบในสิ่งต่างๆของศิลปินเกาหลีที่ตนเองชื่นชอบ นอกจากนี้ถ้าเพื่อนๆในกลุ่มมีความสนใจในศิลปินเกาหลีเหมือนกันก็จะยิ่งเป็นการกระตุ้นให้วัยรุ่นคนนั้นๆ แสดงออกถึงความชอบออกมาอย่างชัดเจน ทั้งนี้วัยรุ่นได้ใช้การเดินคัฟเวอร์ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความโดดเด่นให้กับตัวเองและกลุ่มเพื่อนได้ด้วย ทั้งยังเป็นการตอกย้ำถึงความเหนือกว่าคนอื่นที่ไม่ได้เดินคัฟเวอร์

3.2 อุตสาหกรรมวัฒนธรรม(Culture Industry)

อุตสาหกรรมวัฒนธรรม (Culture Industry) คือ อุตสาหกรรมวัฒนธรรมทำให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า(Commodification) และการทำให้คุณภาพของสินค้าและวัฒนธรรมมีมาตรฐานเดียวกันหมด (Standardisation) ทั้งนี้เพื่อควบคุมรสนิยมในการบริโภคของผู้คนในสังคมเป็นไปในลักษณะเดียวกัน อันจะเอื้อต่อการผลิตแบบมวลชน (Mass) ซึ่งเป็นการผลิตเชิงอุตสาหกรรมได้

เนื่องจากอุตสาหกรรมบันเทิงและข้อมูลข่าวสารมักจะแฝงไว้ด้วยการอ้างอารมณ์ความรู้สึก ความคิด ทศนคติ พฤติกรรม ซึ่งทำให้ผู้บริโภคสินค้าพึงพอใจ สินค้าจึงเป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตเพราะสินค้าอธิบายตัวเองว่าจะทำให้ชีวิตดีขึ้น อุตสาหกรรมวัฒนธรรมจึงสร้าง “การยอมรับ” ให้เกิดโดยทั่วไป วัฒนธรรมของการยอมรับให้เกิดโดยทั่วไป (affirmative

culture) คือวัฒนธรรมของชนชั้นกลางที่มีฐานะดี ซึ่งพยายามให้คุณค่าต่อการดำเนินชีวิตที่ต่างไปจากผู้มีตระกูลและต่างไปจากชนชั้นล่างที่หาเช้ากินค่ำ ชนชั้นกลางเชื่อว่าวัฒนธรรมของตัวเองดีกว่า(นฤพล ดั่งวิเศษ, 2549 : 36)

นอกจากนี้ อุตสาหกรรมวัฒนธรรมยังทำให้เกิดการใช้เวลาที่ต่างกันระหว่าง “งาน” กับ “เวลาว่าง” โดยที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมทำให้เวลาว่างมีคุณค่ามากขึ้น และการผลิตในภาคอุตสาหกรรมก็ทำให้เกิดการทำงานแบบมวลชน และเมื่อมีมวลชนก็มีการผลิตเพื่อตอบสนองคนจำนวนมากมาเป็นวัฏจักร (John Storey, 1998 อ้างใน ประยุทธ์ วรรณอุดม , 2549, หน้า 48-49)

ดังนั้นอุตสาหกรรมวัฒนธรรมคือ การทำให้วัฒนธรรมกลายเป็นสินค้า และทำให้สินค้านี้มีมาตรฐานเดียวกันหมด ทำให้รสนิยมของผู้บริโภคนั้นเหมือนกันหมด ทั้งยังเป็นตัวเปลี่ยนการใช้เวลาว่างให้ดูมีคุณค่ามากขึ้น การที่ประเทศเกาหลีใต้ได้ใช้วัฒนธรรมแปรรูปมาเป็นสินค้าที่ส่งผ่านมาทางสื่ออย่างต่อเนื่องนั้นส่งผลให้คนไทยโดยเฉพาะวัยรุ่นที่ต้องการเป็นที่ยอมรับของคนอื่นในสังคมได้บริโภคอยู่แทบจะตลอดเวลา และเมื่อวัยรุ่นได้บริโภควัฒนธรรมเกาหลีเหมือนกัน ก็เท่ากับเป็นการกำหนดรสนิยมของกลุ่มวัยรุ่นให้เหมือนกัน การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็ดูจะเป็นผลมาจากอุตสาหกรรมวัฒนธรรมซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงออกของวัยรุ่นว่าตัวเองอยู่ในกระแส รู้สึกว่าตัวเองมีความเท่าเทียมกับคนอื่นและยังมีความโดดเด่นกว่าวัยรุ่นกลุ่มอื่นที่ไม่ได้เต้นคัพเวอร์ ทั้งยังสอดคล้องกับการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ที่อุตสาหกรรมวัฒนธรรมให้คุณค่ากับเวลาว่างมากขึ้น และเมื่อวัยรุ่นมีการตอบสนองด้วยการเต้นคัพเวอร์มากขึ้นการรวนเวียนเข้ามาโปรโมทศิลปินของประเทศเกาหลีใต้ก็ดูจะไม่มีวันหมดไปง่ายๆ

3.3 การแพร่กระจายวัฒนธรรม

เนื่องจากวัฒนธรรมไม่ใช่ของที่อยู่กับที่หรือใช้เฉพาะในสังคมใดสังคมหนึ่งเท่านั้น (สุพัตรา สุภาพ ,2541 : 44-45 อ้างใน ชุตินา ชุนทกาญจน์ , 2550 : 14-15) มันจะคงอยู่ในที่หนึ่งๆ ตราบเท่าที่มนุษย์ยังไม่ได้อพยพเคลื่อนย้ายไปยังที่ใด ถ้าหากมีการอพยพเคลื่อนย้ายไปยังอีกสังคมหนึ่ง เช่น พวกนักท่องเที่ยวนักค้า ทหาร ผู้อาศัยยังต่างถิ่น พวกมิชชันนารี พวกแรงงานทำ และพวกอื่นๆที่นำวัฒนธรรมไปเผยแพร่ เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมไปยังสังคมที่ไม่เคยรับวัฒนธรรมนี้มาก่อน

ดังนั้นการแพร่กระจายวัฒนธรรม คือ กระบวนการต่างๆที่ทำให้บุคคลและกลุ่มคนยอมรับวัฒนธรรมอื่น ซึ่งมีใช้วัฒนธรรมดั้งเดิมของตน โดยการติดต่อสังสรรค์กัน หรือการใช้ปริมณฑลสาธารณะ ดังที่ฮาเบอร์มาส (Jergen Habermas) กล่าวว่า ปริมณฑลสาธารณะ คือการที่คนแต่ละบุคคลมาพูดคุย ถกเถียงถึงปัญหาเชิงสาธารณะ ซึ่งอาจเป็นเรื่องของสถานที่ หรือในบางโอกาสบางช่วงเวลา ซึ่งในแง่นี้ แม้แต่การคุยโทรศัพท์ก็ยังเป็นปริมณฑลสาธารณะที่มีสื่อกลาง ดังนั้นการใช้พื้นที่เพื่อสื่อสารก็นับเป็นการแพร่กระจายวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง

นอกจากนี้เทคโนโลยีสมัยใหม่ในการคมนาคมและขนส่งเป็นสิ่งที่ช่วยให้การเผยแพร่วัฒนธรรมรวดเร็วยิ่งขึ้น เช่น การใช้โทรศัพท์ ดาวเทียม รถยนต์ เครื่องบิน โทรศัพท์ การเผยแพร่วัฒนธรรมไม่ได้หมายถึงการเผยแพร่ทางด้านวัตถุอย่างเดียว ความคิดและมโนคติต่างๆ ก็ได้เผยแพร่ขยายออกไปทำนองเดียวกัน

จะเห็นได้ว่าการสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการแพร่กระจายวัฒนธรรม และยังเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ตามที่สุรพงษ์ โสภนะเสถียร (อ้างใน ชูติมา ชูณหากาญจน์ , 2550 : 19) ได้กล่าวว่า คนเราได้เรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันได้โดยอาศัยการสื่อสารเป็นสื่อกลาง ทั้งโดยทางตรง ได้แก่ การสื่อสารระหว่างบุคคลต่อบุคคล และโดยทางอ้อม ได้แก่ ข่าวสารที่หลั่งไหลผ่านสื่อมวลชนต่างๆ เนื้อหาสาระที่ถูกส่งผ่านสื่อมวลชนย่อมเป็นเครื่องสะท้อนถึงวัฒนธรรม หรือ วิธีแห่งการดำรงชีวิตของคนในสังคมนั้น โดยในปัจจุบันนี้ประเด็นของการพึ่งพากันและกันระหว่างการสื่อสารและวัฒนธรรมนั้นได้รับความสนใจจากนักวิชาการอย่างกว้างขวาง

สิ่งที่มีบทบาทอย่างมากที่เป็นสื่อกลางในการเผยแพร่วัฒนธรรมและรับวัฒนธรรมในปัจจุบันนั้นก็คือ อินเทอร์เน็ต (เขมทัต พิพิธนาบรพ , 2551 :28) ที่ได้รวมเอาคุณสมบัติการสื่อสารระหว่างบุคคลและการสื่อสารมวลชนเข้าไว้ด้วยกัน โดยอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทาง (channel) หรือตัวนำสาร (carrier) ซึ่งสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการสื่อสารได้เป็นอย่างมาก Hoffman and Novak (1995) ได้พบว่า สื่ออินเทอร์เน็ตมีคุณลักษณะการสื่อสารแบบแสวงหาข้อมูลตามความสนใจของผู้ใช้ (information poll) ซึ่งต่างจากสื่อมวลชนประเภทอื่นๆที่เป็นการสื่อสารแบบผลักดันข้อมูลออกสู่ผู้รับ (information push) ทั้งนี้เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ควบคุมโดยผู้ใช้มากกว่าเป็นสื่อที่ถูกควบคุมโดยผู้ส่งสาร นั่นหมายความว่าผู้ใช้สามารถที่จะเลือกรับข้อมูลข่าวสารตามที่ต้องการเปิดรับ หรือเลือกปฏิเสธข้อมูลที่เห็นว่าไม่น่าสนใจอย่างสะดวก และหากผู้รับสารมีความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องใดๆก็สามารถติดต่อสื่อสาร

กับผู้ส่งสารเพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติม ตลอดจนสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือร่วมแสดงความคิดเห็นได้ด้วย โดยอาศัย E-mail หรือโปรแกรมสนทนาเป็นเครื่องมือในการติดต่อ

ผู้แสดงศัพท์เวอร์แดนซ์ เป็นผู้ได้รับอิทธิพลจากการแพร่กระจายวัฒนธรรมที่มาตามสื่อทั้งหลายผ่านสื่อกลางโดยเฉพาะทางอินเทอร์เน็ตที่เป็นสิ่งที่เข้าถึงข้อมูลได้โดยง่ายและคนส่วนมากมักใช้อินเทอร์เน็ตได้ง่ายขึ้นเนื่องจากไม่ได้มีราคาแพงอย่างสมัยก่อนและแพร่หลายมากขึ้น วัยรุ่นเมื่อสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ง่ายก็สามารถค้นหาข้อมูลที่พวกเขาสนใจได้ เนื่องจากในอินเทอร์เน็ตนั้นมีทั้งภาพยนตร์ ละคร รายการวาไรตี้ รายการเพลง มิวสิควิดีโอของเกาหลีอยู่มากมายให้วัยรุ่นเลือกรับข้อมูลอย่างทั่วถึง

อย่างไรก็ตาม การที่นักแสดงศัพท์เวอร์แดนซ์ได้เข้ามาพบปะกับเพื่อนนักแสดงด้วยกันในที่ซ้อมการแสดงก็เท่ากับเป็นการเปิดพื้นที่สื่อสาร หรือปริมนทลสาธาณะแก่พวกเขาเองเพื่อแลกเปลี่ยนพูดคุยในเรื่องที่พวกเขาสนใจ หรือกระทั่งปัญหาส่วนตัวหรือปัญหาที่พวกเขาต้องเผชิญร่วมกัน ทั้งยังเกิดการแพร่กระจายวัฒนธรรมหรือความคิดต่างๆสู่กันและกันได้อีกด้วย

การแพร่กระจายวัฒนธรรมต้องอาศัยการสื่อสาร เนื่องจากในการสื่อสารนั้น ผู้ส่งสาร(Sender) ได้ส่งสารที่เป็นเนื้อหาสาระ (Message) ผ่านช่องทางการสื่อสาร (Channel) สูผู้รับสาร (Audience) ซึ่งผู้รับสารถือได้ว่าเป็นตัวกำหนดความสำเร็จและความล้มเหลวของการสื่อสาร เพราะถ้าผู้รับสารเข้าใจสารที่ผู้ส่งสารส่งมาก็ถือว่าการสื่อสารประสบความสำเร็จ ตรงกันข้ามหากผู้รับสารไม่เข้าใจสารของผู้ส่งสารถือได้ว่าการสื่อสารนั้นล้มเหลว ดังนั้นในการแพร่กระจายวัฒนธรรมนั้นจึงต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับผู้รับสาร

ความแตกต่างของลักษณะต่างๆของผู้รับสารนั้นก็เป็นที่ปัจจัยในการเลือกรับสื่อมีผลต่อการสื่อสาร โดยความแตกต่างของผู้รับสารมีดังนี้

1.อายุ (Age) อายุเป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม บุคคลที่มีอายุมากจะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการติดต่อสื่อสารต่างจากบุคคลที่มีอายุน้อย และบุคคลที่มีอายุน้อยจะมีพฤติกรรมต่อการติดต่อสื่อสารเปลี่ยนไปเมื่อตนมีอายุมากขึ้น (Myer Myers, 1982 :5) อายุเป็นปัจจัยที่ทำให้คนแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม คนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยมมากกว่า (more liberal) คนที่มีอายุมากจะมีความคิดอนุรักษนิยม (more conservation) มากกว่า นอกจากนั้นอายุยังเป็นสิ่งกำหนดความยากง่ายในการชักจูงใจด้วย คนที่มีอายุมากมีโอกาสที่จะเปลี่ยนใจหรือถูกชักจูงใจจะน้อยลง คนที่มีอายุมากมักจะใช้

สื่อมวลชนเพื่อแสวงหาข่าวสารหนักๆ เช่น ข่าวอภิปรายปัญหาสังคม เศรษฐกิจ รายการโทรทัศน์ เพื่อการศึกษามากกว่ารายการเพื่อความบันเทิง (ปรมะ สตะเวทิน, 2533 : 113)

2. เพศ (Sex) ความแตกต่างระหว่างเพศทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มและความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความต้องการสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย (Wilo, Goldhabors nd Yates, 1980: 87)

การวิจัยทางจิตวิทยาหลายเรื่องได้แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาทและกิจกรรมทั้งสองเพศไว้แตกต่างกัน ผู้หญิงมักเป็นคนที่จิตใจอ่อนไหวหรือเจ้าอารมณ์ ถูกชักจูงได้ง่าย และหยิ่งถึงจิตใจของคนได้ดีกว่าผู้ชาย ในขณะที่ผู้ชายใช้เหตุผลและจดจำข่าวสารได้มากกว่าผู้หญิง(ปรมะ สตะเวทิน, 2533 : 114)

3.สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-economic Status) หมายความว่า อาชีพ รายได้ เชื้อชาติและชาติพันธุ์ ตลอดจนพื้นฐานหลังของครอบครัว ซึ่งหากมีปัจจัยที่กล่าวข้างต้นต่างกันก็จะส่งผลให้มีค่านิยม ความคิด ความเชื่อ ตลอดจนพฤติกรรมที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ส่วนของรายได้ คนที่มีฐานะดีหรือรายได้สูงมักใช้สื่อมวลชนมากและมักเป็นรายการเกี่ยวกับเรื่องข่าวสารการบ้านการเมืองปัญหาสังคมและเศรษฐกิจต่างๆ(ปรมะ สตะเวทิน, 2533 : 115)

4.การศึกษา (Education) คนที่มีการศึกษาในระดับต่างกัน ยุคสมัยต่างกัน ได้รับการศึกษาในระบบการศึกษาที่ต่างกันย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์และความต้องการที่แตกต่างกันไป คนที่มีการศึกษาสูงหรือมีความรู้ดีมักได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี ทั้งนี้เพราะคนเหล่านี้มักมีความรู้กว้างขวางในหลายเรื่อง สามารถเข้าใจสารได้ดีและมักใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ

จากที่กล่าวมานั้นผู้รับสารมีความแตกต่างกัน ทำให้มีความสนใจที่จะเลือกเปิดรับสารแตกต่างกันไปด้วย ตามที่ โจเซฟ โดมินิค (Dominick, 1990 อ้างใน จันดารา อุดมศิลป์ 2541) จำแนกเหตุผลในการเลือกเปิดรับสื่อมวลชนของผู้รับสารไว้ดังนี้

1. เพื่อการรับรู้ (Cognitive) เป็นการสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ในด้าน ความอยากรู้และความต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม จึงต้องเข้าใจ ส่วนประกอบของสังคมโดยรับรู้สาระและความบันเทิงจากสื่อมวลชน

2. เพื่อความหลากหลาย (Diversion) เพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ใน รูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น เปิดรับสื่อเพื่อความเร้าใจ สนุกสนาน ตื่นเต้น หรือเป็นการ พักผ่อนคลายเครียด

3. เพื่อประโยชน์ทางสังคม (Social Utility) ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม จึงเปิดรับสื่อเพื่อแสดงถึงการยอมรับการสมาคมในสังคมและผูกพันต่อผู้อื่น ซึ่งแสดงออกได้ใน ทางการใช้ภาษาร่วมสมัย (Conversation Currency) หรือสื่อมวลชนสัมพันธ์ (Parasocial Relationship) คือในสังคมที่เจริญเติบโตมากขึ้น การสมาคมของมนุษย์จะถูกจำกัดลง ทำให้มนุษย์ หันมาใช้สื่ออย่างหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ หรืออินเทอร์เน็ตที่เป็นที่นิยมมากขึ้นในปัจจุบันเป็น เพื่อมากกว่าการคบเพื่อนบ้านด้วยกัน

4. การผลทางสังคม (Withdrawal) เป็นการเปิดรับสื่อเพื่อหลีกเลี่ยงงานประจำ

นอกจากนี้ความตั้งใจและประสบการณ์เดิมของผู้รับสารก็เป็นปัจจัยในการเลือกรับสาร เนื่องจากความตั้งใจจะช่วยให้บุคคลรับข่าวสารได้ดีกว่า ดังคำกล่าวที่ว่า เราเห็นในสิ่งที่ อยากรู้และได้ยินในสิ่งที่เราอยากได้ยิน

ดังที่ Milikan (อ้างใน ชิดชนก อุทัยกร , 2539) กล่าวว่าประสบการณ์ของคนเป็นตัวกำหนดจินตภาพ เนื่องด้วยในอดีตคนเรามีการติดต่อโดยตรงกับคนอื่น ๆ น้อย สังคมแคบ ประสบการณ์ของคนในอดีตจึงอยู่ในวงจำกัดมาก ความรู้ที่คนรุ่นก่อนได้รับนั้นมักได้รับจาก ประสบการณ์โดยตรงและด้วยการถ่ายทอดจากวาจาโดยผู้สูงอายุในบ้าน แต่เนื่องด้วยปัจจุบัน มี วิวัฒนาการด้านเทคโนโลยีต่างๆมากมาย เทคโนโลยีเหล่านี้ ทำให้ประสบการณ์ของคนกว้างขวาง ขึ้น โดยสื่อมวลชนมีส่วนอย่างมากในการขยายประสบการณ์ของคนในยุคปัจจุบัน

ปัจจัยในการเลือกรับสารอีกอย่างหนึ่งคือ ความคาดหวังและความพึงพอใจ ความคาดหวังเป็นความรู้สึกที่สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของคนที่จะดี ความสภาพแวดล้อม เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการ ส่วนความพึงพอใจในการติดต่อสื่อสาร คือความพึงพอใจใน

ข่าวสารที่ได้รับ (Information Satisfaction) เพราะข่าวสารต่างๆที่ได้รับนั้น ผู้รับสารสามารถนำไปใช้ในการตัดสินใจและการปฏิบัติงานต่างๆให้สำเร็จลุล่วงไปได้ (Evana, 1962 : 772-882)

อย่างไรก็ตามการเลือกรับสารของผู้รับสารนั้นผู้รับสารจะเลือกรับสารจากสื่อที่สามารถจัดหาได้ (Availability) ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะใช้ความพยายามระดับหนึ่งเท่านั้น อะไรที่ได้มายากมากจะไม่ได้รับเลือก ผู้รับสารจะเลือกสื่อที่สอดคล้องกับความรู้ ค่านิยม และทัศนคติของตน (Consistency) และ นอกจากนี้ผู้รับสารจะเลือกสื่อที่ตนสะดวก (Convenience) เลือกสื่อตามความเคยชิน (Accustomedness) และลักษณะเฉพาะของสื่อ

นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ คือ ผู้รับสารที่เป็นวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยที่ถูกชักจูงได้ง่าย มีอิสระทางความคิดมากกว่าวัยผู้ใหญ่และมักจะเลือกสื่อที่ให้ความบันเทิงมากกว่าสาระ ส่วนมากเป็นวัยรุ่นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวค่อนข้างดี สังเกตได้จากการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ครั้งต้องใช้งบมากในการแต่งตัว จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าวัยรุ่นกลุ่มนี้จะมีหนทางรับสื่อที่หลากหลาย นอกจากนี้วัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือคนรอบข้าง การรับสารจากสื่อต่างๆจึงเป็นประโยชน์ในการยอมรับการสมาคมในสังคมและผูกพันต่อผู้อื่น ในบางครั้งในการเปิดรับสารจากสื่อมวลชนเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีผ่านรายการวาไรตี้ละคร ภาพยนตร์หรือเพลงยังเป็นการหลีกเลี่ยงความจริงที่มีอยู่ในชีวิตประจำวันของวัยรุ่นได้อีก

การแพร่กระจายวัฒนธรรมเกาหลีและญี่ปุ่นนั้นมักมาผ่านทางรายการวาไรตี้ละคร ภาพยนตร์ และศิลปิน ซึ่งเน้นให้ความบันเทิงเป็นหลัก วัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จึงมีความต้องการเสพสื่อเหล่านี้เพื่อสนองความพอใจ จึงเป็นเรื่องง่ายที่วัยรุ่นจะติดตามอยู่เป็นประจำจนรับพฤติกรรม หรือแฟชั่นติดตัวมาใช้ในชีวิตประจำวันได้

นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นไม่ได้ดำรงตนอยู่ในฐานะผู้รับสารเท่านั้น ในอีกทางหนึ่งพวกเขาก็เป็นผู้ส่งสารเช่นเดียวกัน ซึ่งพวกเขาจะเป็นผู้ส่งสารที่ได้รับจากสื่อต่างๆสู่ผู้ชมผ่านการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ อย่างไรก็ตามว่าการเต้นคัพเวอร์แดนซ์ คือ การเต้นเลียนแบบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น รวมทั้งการแต่งตัว แต่งหน้า ทรงผม ซึ่งผู้ชมที่มาชมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็คือ ผู้รับสาร ที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์แพร่กระจายวัฒนธรรมมาสู่ตน

ผู้ชมเหล่านี้เป็นวัยรุ่นเหมือนกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นวัยที่ถูกชักจูงได้ง่าย มีอิสระทางความคิดและมักจะเลือกสื่อที่ให้ความบันเทิงมากกว่าสาระ เลือกรับสื่อต่างๆตามความพอใจของตน นอกจากนี้การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ยังเป็นสื่อที่หาดูได้ง่ายขึ้นมากเพราะมักจัดแสดง

อยู่ตามศูนย์การค้า และยังสามารถดูได้จากทางอินเทอร์เน็ต ผู้ชมที่ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นก็มักจะเป็นผู้ที่ชื่นชอบวัฒนธรรมเกาหลีและญี่ปุ่นไม่ต่างจากผู้แสดงเอง ผู้ชมก็คือผู้ที่เลือกดูการแสดงนี้เพราะเป็นการแสดงที่สอดคล้องกับทัศนคติ ค่านิยมของตน ถ้าหากกลุ่มผู้ชมแสดงออกถึงการยอมรับ ไม่ว่าจะเป็นการชื่นชม การเลียนแบบแฟชั่น หรือการเริ่มต้นคัฟเวอร์บ้าง ก็นับได้ว่าการแพร่กระจายวัฒนธรรมจากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ประสบความสำเร็จ

4. ทฤษฎีจิตวิทยาวัยรุ่น

จิตวิทยาวัยรุ่น (Psychology of Adolescence) (Dorothy Roger, 1972 หน้า 9) เป็นการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านต่างๆของบุคคลในช่วงของวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆมากเป็นพิเศษ นอกจากนี้ สุโท เจริญสุข (อ้างใน ปรานี รามสูต , 2528 : 15) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นมีความมุ่งหมายเพื่อเราเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคนวัยนี้ว่ามีสภาพเป็นอย่างไร เช่น ทางด้านการเจริญเติบโตทางกาย ความผันแปรทางอารมณ์ แนวคิดทางสังคม และศีลธรรมจรรยา ตลอดจนความสามารถทางสติปัญญา กระบวนการเรียนรู้ การปรับตัว อุปสรรคต่างๆประจำวันและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อความสนใจและความต้องการของวัยรุ่น

ดังนั้น จิตวิทยาวัยรุ่นนั้นสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า เป็นการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของวัยรุ่น เป็นการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือพัฒนาการต่างๆของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางร่างกาย พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม พัฒนาการทางสติปัญญา ความต้องการและความสนใจของวัยรุ่น เป็นต้น

ในการศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ศึกษาต้องเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น “วัยรุ่น” (Adolescence) (ชัยนาถ นาคนุปภา, 2515 : 1) มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า *adolescere* ซึ่งหมายถึง “การก้าวไปสู่ภาวะ” (to grow into maturity) หรือ “วัยย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยพิจารณาเกณฑ์ความพร้อมทางร่างกายหรือภาวะสูงสุดขีดทางร่างกาย (Pubertal Period) คือระยะของร่างกายที่มีการเจริญเติบโตของระบบอวัยวะเพศสามารถทำงานได้เต็มที่ เช่น ในเพศหญิงมีประจำเดือนมาครั้งแรก หรือในเพศชายจะผลิตเซลล์สืบพันธุ์ได้ นำมาเป็นที่กำหนดชั้นวัยของชีวิตในช่วงนี้

ชยันต นาคบุปผา ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “โลกของวัยรุ่น” ว่า “วัยรุ่น” คือผู้ที่มีอายุอยู่ในวัยทีน(Teen) ซึ่งอาจจะมีอายุระหว่าง 13-19 ปี หรือที่เรียกกันว่า Teenagers แต่ทั้งนี้ยังไม่เป็นที่แน่นอนนักเพราะวัยรุ่นบางคนอาจมีพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่า เขามีวุฒิภาวะเพียงพอแล้วก็เรียกได้ว่า เขาพ้นจากสภาพวัยรุ่นแล้ว อย่างไรก็ตาม ลูเอลลา โคล (Luella Cole) ได้แบ่งรายละเอียดช่วงวัยของวัยรุ่นเป็นดังนี้

- วัยเด็กตอนปลาย หรือวัยเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น (Late Childhood or Preadolescence) หญิง 11-13 ปี ชาย 13-15 ปี

- วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) หญิง 13-15 ปี ชาย 15-17 ปี

- วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) หญิง 15-18 ปี ชาย 17-19 ปี

- วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) หญิง 18-20 ปี ชาย 19-21 ปี

ช่วงอายุที่กล่าวมานี้มิได้ถือเป็นหลักตายตัวเสมอไป นักจิตวิทยาแต่ละท่านจะแบ่งวัยเพียงเพื่อให้สะดวกแก่การศึกษาเท่านั้น เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีว่าพัฒนาการของมนุษย์เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันไป มิได้หยุดเป็นช่วงๆ

สภาพร่างกายและช่วงอายุเป็นตัวจำกัดความของคำว่า “วัยรุ่น” ความหมายของ “วัยรุ่น” ยังถูกกำหนดโดยพฤติกรรมต่างๆตามที่ สุพัทธา สุภาพ (2525 : 42) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมวัยรุ่น ว่าเป็นวัยที่เริ่มแตกเนื้อหนุ่มสาว (Puberty) จนกระทั่งบรรลุนิติภาวะ ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อความเจริญด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น มีการแปรปรวนทางอารมณ์ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้มีพฤติกรรมแปลก ๆ เช่น รัก ชอบอะไร ก็รักจนหลง ชอบจนคลั่ง ที่เป็นเช่นนี้ เพราะมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ถ้าผิดหวังหรือไม่ได้ตั้งใจจะเสียใจมาก หรือมีเรื่องกระทบกระเทือนเล็กน้อยก็จะหนีออกจากบ้าน บางรายถึงกับแสดงความอาฆาตพยาบาทหรือโต้ตอบอย่างรุนแรง ถึงขนาดยกพวกตีกัน ซึ่งบางครั้งผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ ทำให้เกิดปัญหาในการมีความสัมพันธ์ต่อกัน

สุชา จันทน์เอม (2533 : 30) กล่าวถึง วัยรุ่นไว้ว่าเป็นวัยที่มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ความเชื่อมั่น ความต้องการ ตลอดจนความปรารถนาต่าง ๆ เป็นไปอย่างรุนแรงปราศจากความยั้งคิด ชอบทำ อะไรตามใจหรือตามความนึกคิดของตน ต้องการเป็นที่ยอมรับนับถือในหมู่เพื่อนฝูง โดยพยายามทำ อะไรให้คล้าย ๆ กัน เลียนแบบตามกัน จึงมีวัยรุ่นเป็นจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย ได้ตกเป็นทาสของยาเสพติดจากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้

ว่า วัยรุ่น เป็นวัยที่เริ่มตั้งแต่อายุ 12-20 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วหรือที่เรียกว่าพายุบุแคม (Storm and Stress) นี้ ส่งผลต่อการปรับตัว ความวิตกกังวล ความเครียดทางอารมณ์ ทำให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาโดยไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั่นเอง

กล่าวโดยสรุปได้ว่าวัยรุ่นมักเป็นวัยที่มีอารมณ์แปรปรวนและรุนแรง ต้องการทำอะไรตามใจตัวเอง รักชอบอะไรก็จะรักมากชอบมากจนขาดการยั้งคิดหรือเมื่อเสียใจก็จะเสียใจมาก นอกจากนี้วัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง จึงพยายามทำอะไรให้เหมือนกับเพื่อนเพื่อจะได้ไม่หลุดออกไปจากกลุ่มของตน

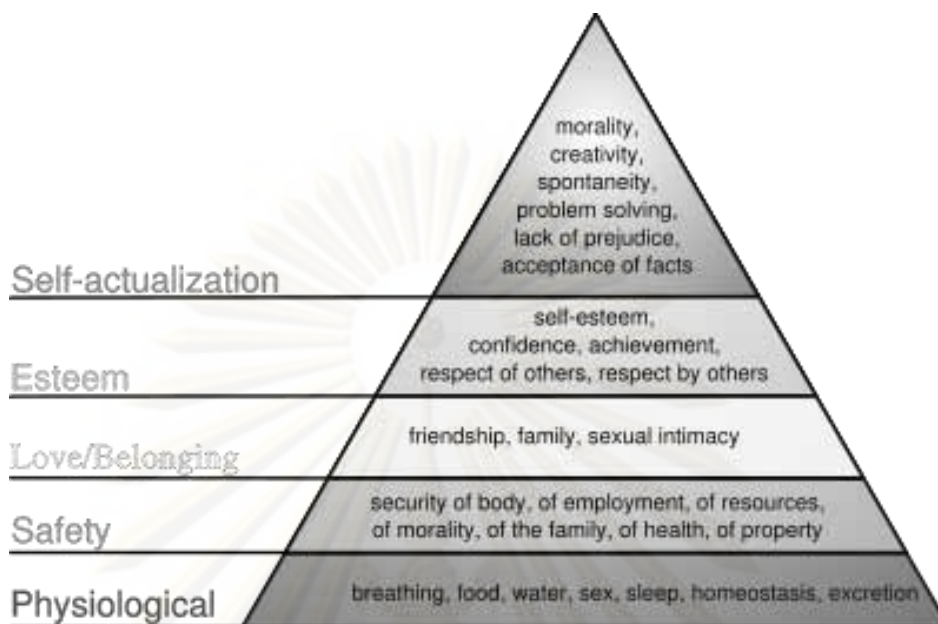
นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นก็คือกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ชื่นชอบศิลปะการแสดงและญี่ปุ่น ซึ่งรวมตัวกันเพื่อทำการแสดงเลียนแบบศิลปะการแสดงที่พวกเขาชื่นชอบ ในการเต้นคัพเวอร์นี้ยังสามารถทำให้เหล่าวัยรุ่นเป็นที่ยอมรับของเหล่าเพื่อนฝูงที่เต้นคัพเวอร์ด้วยกัน

นักจิตวิทยาถือกันว่าความต้องการและความสนใจมีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ดังนั้น การศึกษาเรื่องความต้องการและความสนใจของวัยรุ่น ก็เพื่อที่จะได้เข้าใจพื้นฐานพฤติกรรมของวัยรุ่นได้

4.1 ความต้องการ (Needs)

ความต้องการ คือ สภาพอินทรีย์ที่ขาดสมดุล ซึ่งจะก่อให้เกิดแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อกลับเข้าสู่สมดุลตามเดิม เช่น คนที่ถูกทอดทิ้ง เปล่าเปลี่ยว เขาก็จะเกิดความต้องการความรักความสนใจจากผู้อื่น ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้คนๆ นั้นแสวงหาความรักความสนใจจากผู้อื่นด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง เป็นต้น

มาสโลว์ นักจิตวิทยาผู้หนึ่งได้อธิบายเรื่องความต้องการของมนุษย์ว่ามีลำดับขั้นทั้งหมด 5 ขั้น (Five General system of needs) ด้วยกัน เขียนเป็นรูปพีระมิดแห่งความต้องการและอธิบายในแต่ละขั้น ดังนี้

รูปที่ 1 ลำดับชั้นความต้องการตามแนวคิดของมาสโลว์ (Maslow's hierarchy of human needs) ซึ่งบุคคลจะต้องได้รับการสนองขั้นต่ำสุดเป็นลำดับแรก แล้วจึงแสวงหาการตอบสนองสูงขึ้นไปตามลำดับ

ขั้นที่ 1

ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) ได้แก่ ความต้องการการตอบสนองความหิว ความกระหาย ความเหนื่อย ความง่วง ความต้องการขับถ่าย ความต้องการทางเพศ ความต้องการดังกล่าวเป็นความต้องการพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตทุกชนิดตามแนวคิดของมาสโลว์นั้น ความต้องการทางกายที่ว่าจะสำคัญที่สุดต่อสัตว์ทั้งหลาย แต่สำหรับมนุษย์แล้ว แม้จะจำเป็นต่อการมีชีวิตอยู่ ถ้าขาดจะทำให้ถึงตาย แต่ก็อาจจะดูเหมือนว่ามีอย่างอื่นที่มนุษย์ให้ความสำคัญกว่า เพราะจากการศึกษาพบว่า แม้มนุษย์จะพึงพอใจ เมื่อได้รับการตอบสนองทางกายนี้ แต่มนุษย์ก็กลับใช้ความพยายามน้อยเพื่อให้ได้รับซึ่งความต้องการทางกาย

ขั้นที่ 2

ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ได้แก่ ความต้องการการคุ้มครอง ปกป้องรักษา ความอบอุ่น ความปราศจากอันตราย ต้องการอยู่ในสิ่งแวดล้อม ซึ่งให้ความมั่นใจแก่ เข้าได้ว่า เขาจะไม่ถูกบีบบังคับทางร่างกายและจิตใจ ความสำคัญของความต้องการทางด้านนี้ สำหรับเด็กแล้วเห็นได้จากการไขว่คว้าพยายามของเขาที่จะมีความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ ความต้องการความปลอดภัยตามแนวคิดของมาสโลว์นี้จะสอดคล้องกับคำอธิบายของ นักจิตวิทยากลุ่มจิตวิเคราะห์ คือ อีริกสัน (Erickson, 1968) ที่กล่าวถึงพัฒนาการเกี่ยวกับ ความรู้สึกไวใจของเด็กที่มีต่อบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งถ้าเด็กมีความรู้สึกดังกล่าวเกิดขึ้นก็ แสดงว่าความต้องการความปลอดภัยของเขาได้รับการตอบสนองแล้ว

ขั้นที่ 3

ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) ได้แก่ ความอยากมีความสัมพันธ์ด้านจิตใจกับผู้อื่น อยากมีเพื่อน มีพวกพ้อง มีกลุ่ม มีพวก มี ครอบครัว มีคนเห็นอกเห็นใจรักใคร่ อยากรักคนอื่น และอยากให้คนอื่นรัก อยากให้คนอื่นยอมรับ ความต้องการด้านนี้มีความสำคัญมากต่อบุคคลจนยากที่จะประเมินค่าได้ ในวัยเด็กเล็กเราจะเห็น พฤติกรรมที่เป็นไป เพื่อสนองความต้องการด้านนี้จากการแสดงความผูกพันกับพ่อแม่ กับพี่น้อง เมื่อโตขึ้นเขาจะต้องการความรักและความเป็นเจ้าของจากกลุ่มเพื่อนมากกว่าคนในครอบครัว พฤติกรรมต่างๆที่แสดงออกมามีส่วนใหญ่อีกเป็นไปเพื่อให้ได้รับความรักจากกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรม เพื่อแสวงหาสิ่งสนองความต้องการขั้นที่ 3 นี้ จะเกิดต่อเมื่อความต้องการขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ได้รับการสนองแล้ว

ขั้นที่ 4

ความต้องการชื่อเสียงและการยกย่อง (Self-Esteem Needs) ได้แก่ความอยากมี หน้ามีตา มีชื่อเสียง มีคนยกย่องเลื่อมใส มีความเด่นดังเหนือคนอื่น ความต้องการด้านนี้จะสะท้อน ให้เห็นได้จากการที่บุคคลจะรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับการยกย่องชมเชย เมื่อได้เกียรติยศชื่อเสียง และจากการที่คนเราตั้งเป้าหมายชีวิตซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่สูงที่ดีเป็นเป้าหมายที่มีหน้ามีตา มี เกียรติในสายตาของผู้อื่น

ขั้นที่ 5

ความต้องการที่จะเข้าใจและรู้จักตนเอง (Self-Actualization Needs) ได้แก่ การอยากรู้ความคิดของผู้อื่นที่มีต่อตน อยากรู้ว่าตนเองสามารถแคไหน มีคุณสมบัติอย่างไร และมีวิธีอย่างไรได้บ้างที่จะพัฒนาตน ความต้องการขั้นที่ 5 นี้ เป็นที่สนใจศึกษากันมากที่สุด สำหรับนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยมยังเชื่อกันว่า ความต้องการด้านนี้จะไม่ค่อยมีพลังผลักดันพฤติกรรมของบุคคลเลย หากความต้องการที่ผ่านๆมาไม่ได้รับการตอบสนอง

วัยรุ่นมีความต้องการในเรื่องทั่วไปเช่นเดียวกับบุคคลวัยอื่น เช่น ความต้องการทางกาย ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการความรัก ความต้องการเป็นที่รักยกย่อง ความต้องการอิสรภาพ และความต้องการความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น แม้ว่าวัยรุ่นจะมีความต้องการด้านต่างๆไม่แตกต่างจากวัยอื่นมากนัก แต่ก็มีความต้องการบางประการที่เด่นชัดมากกว่าวัยอื่น จนกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะวัย ซึ่งความต้องการเฉพาะวัยของวัยรุ่นไทยที่มีผลไปสู่พฤติกรรมที่แสดงออกของวัยรุ่นตามความเห็นของนักจิตวิทยาไทย และผู้ใหญ่ไทยทั่วไป ดังนี้ (ปราณี รามสูต, 2528)

1. เด็กวัยรุ่นต้องการความรัก ความรักทุกชนิดช่วยนำความสุขความอบอุ่นทางใจมาให้ วัยรุ่นต้องการความรักทั้งในฐานะผู้ให้และผู้รับ รักเพื่อน รักเพศตรงข้ามอย่างคู่รัก หากขาดความรักจะทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความพิการทางจิตใจ มีปมด้อย เขาจะทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งอาจจะขัดกับบุคลิกลักษณะดั้งเดิมของตนเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งความรักจากเพื่อน หรือเพื่อให้เป็นที่สนใจของเพื่อนต่างเพศ

2. วัยรุ่นต้องการเสรีภาพและต้องการเป็นผู้ใหญ่ เป็นการเตรียมตัวไว้ครองเรือนทำมาหากินด้วยตนเองในอนาคต ลักษณะในข้อนี้ตรงกับแนวคิดของ พ.ญ. สุภา มาลากุล (ราศี ธรรมนิยม, 2525 อ้างใน ปราณี รามสูต, 2528) ที่กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นต้องการอิสรเสรี ต้องการเป็นผู้ใหญ่ ต้องการหาเลี้ยงตนเอง ไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่มายุ่งเรื่องส่วนตัว ต้องการสิทธิในการปกครองตนเอง เช่น ไปไหนมาไหนตามลำพัง ไม่ต้องการขออนุญาต หรือไม่อยากอยู่ในกฎเกณฑ์อย่างที่เคยเป็น ขอเงินติดกระเป๋าเป็นรายเดือน เมื่อถูกผู้ใหญ่บังคับก็อยากโต้แย้งไปหมด ไม่ต้องการอยู่ในอาณัติของใคร ความต้องการเป็นอิสระเสรีทั้งในแง่การคิดและการกระทำ และการกระทำของวัยรุ่นนี้ บางครั้งรุนแรงถึงกับทำให้วัยรุ่นเบื่อหน่าย ระอา กับกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยบางประการ

3. เด็กวัยรุ่นต้องการเสมอหน้าทัดเทียมผู้อื่นในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม รูปร่างหน้าตา เสื้อผ้าเครื่องใช้ มีความรู้สึกเป็นปมด้อยง่ายมาก แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาคนอื่น หรือคนอื่น เช่น ผอมไป อ้วนไป ก็เป็นปมด้อยสำหรับเขา มีไฟ มีปาน เป็นสิ่ว ก็รู้สึกว่าเป็นปมด้อย อยู่โรงเรียนที่มีชื่อเสียงไม่เท่าโรงเรียนของเพื่อนก็รู้สึกเป็นปมด้อย ขี้จักรยานไม่เป็น ทำอะไรไม่ได้ ในขณะที่เพื่อนทำได้ก็เป็นปมด้อยอีก เป็นต้น

4. ต้องการมีประสบการณ์ในเรื่องต่างๆ อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง อยากกระทำ ในทุกสิ่ง ซึ่งเป็นบ่อเกิดให้ใจแตกในเรื่องเพศ ติดยาเสพติด ติดเครื่องดองของเมา เป็นต้น

4.2 ความสนใจ (Interests)

ความสนใจ(ปราณี รามสูต, 2528, หน้า 56) หมายถึง แนวโน้มทางด้านจิตใจ หรือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลทำให้บุคคลนั้นเอาใจใส่ และรู้สึกพึงพอใจในการกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับสิ่งนั้น

เด็กวัยรุ่นแต่ละคนจะมีความสนใจที่แตกต่างกันโดยเนื่องมาจากการศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความสามารถ ความถนัดและระดับสติปัญญา แต่ก็มีจุดเด่นที่เป็นลักษณะร่วมกันของความสนใจของเด็กวัยรุ่นที่ต่างไปจากวัยเด็กก็คือ ความสนใจของวัยรุ่นจะขยายขอบเขตออกไปสู่วิวทัศน์สังคมนอกบ้านและความสนใจมักแคบเข้ามาในแนวเฉพาะเรื่อง ในขณะที่วัยเด็กจะมีความสนใจในสิ่งต่างๆมากมาย แต่จะสนใจในสิ่งใกล้ตัวเท่านั้น

ความสนใจของวัยรุ่นมักอยู่ในแวดวงดังต่อไปนี้

1. ความสนใจเกี่ยวกับตัวเอง เช่น สนใจด้านรูปร่าง หน้าตา การวางตัว การแต่งกาย ทั้งนี้เพื่อปรับปรุงตัวเองให้ดึงดูดใจของผู้อื่นและเพื่อนต่างเพศ วัยนี้พิถีพิถันกับการแต่งกายมาก แต่เนื่องจากยังไม่ชำนาญจึงเคอะเขินและมากเกินพอดีในสายตาของผู้ใหญ่

2. ความสนใจทางสังคม แรกเริ่มจะสนใจเพศเดียวกัน ต่อมาจะสนใจเพศตรงข้าม สนใจในบทบาททางสังคมของบุคคล เช่น บทบาทผู้นำ บทบาทพ่อบ้านแม่บ้าน สนใจรวมกลุ่มหรือชมรมต่างๆ เพื่อจะได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในสังคม สนใจกิจกรรมสันตนาการทุกชนิด เช่น ดนตรี กีฬา การพบปะสังสรรค์งานเลี้ยงต่างๆ สนใจความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตในสังคม

3.ความสนใจในการเลือกอาชีพและวิถีชีวิต เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งสำคัญมากต่อชีวิตความเป็นผู้ใหญ่ของเขาในเวลาต่อไป หากเลือกทางเดินที่ไม่เหมาะสมกับความสามารถและความถนัด อาจทำให้ไม่ประสบความสำเร็จเมื่อเป็นผู้ใหญ่

4.ความสนใจทางศาสนา สนใจแสวงหาปรัชญาชีวิตและอุดมคติ เพื่อยึดเป็นหลักในการดำเนินชีวิตตามความคิดฝันของตนต่อไป

ความสนใจของวัยรุ่นที่เด่นชัดเวอร์นั้นเริ่มจากความสนใจในตัวศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น ซึ่งตัวศิลปินนั้นมีอิทธิพลต่อตัววัยรุ่นอย่างมาก ทำให้วัยรุ่นมารวมตัวกันซ้อมเต้นและขึ้นแสดงอย่างเป็นประจำ นอกจากนี้แฟชั่นของศิลปินเกาหลีก็มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเหล่านี้เป็นอย่างมาก เห็นได้จากวัยรุ่นเหล่านี้มักจะแต่งตัวคล้ายๆกับศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขาได้รับความสนใจจากคนรอบข้างได้อย่างมาก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ (2544) ศึกษาถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่อเอกลักษณ์ของวัยรุ่นไทย:ศึกษาเฉพาะกรณีดนตรีญี่ปุ่น ได้พบว่า สื่อและเพื่อนของวัยรุ่นมีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นได้รู้จักดนตรีญี่ปุ่น วัยรุ่นสามารถแสวงหาความบันเทิงนี้ได้ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร รวมทั้งอินเทอร์เน็ต พวกเขามีพฤติกรรมความนิยมดนตรีญี่ปุ่นใน 2 กระบวนการ คือ กระบวนการสร้างและแสวงหาความโดดเด่น กับกระบวนการเลียนแบบ วัยรุ่นแสดงออกถึงอัตลักษณ์ที่โดดเด่นไปจากเพื่อนกลุ่มอื่นที่ไม่นิยมดนตรีญี่ปุ่น ขณะเดียวกันอัตลักษณ์เหล่านี้เกิดจากการเลียนแบบนักร้องนักดนตรีญี่ปุ่นที่พวกเขาฟัง ทุกปีวัยรุ่นจะรวมตัวกันจัดงานคอนเสิร์ตรวมคนนิยมดนตรีญี่ปุ่นที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มผ่านเรื่อร่าง ด้วยการแต่งกายเลียนแบบนักร้องดนตรีญี่ปุ่นไปร่วมงาน แสดงท่าทางเหมือนนักร้องที่ตนแต่งกายเลียนแบบ และสร้างภาษาเฉพาะที่เข้าใจกันในกลุ่ม พฤติกรรมต่างๆเหล่านี้บ่งบอกความเป็นตัวตนของวัยรุ่น และความเป็นตัวตนของวัยรุ่นก็เลื่อนไหลไปตามบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป

ธิดารัตน์ รักประยูร(2545) ศึกษาถึงการเผยแพร่วัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านสื่อในประเทศไทย โดยพบว่า ดนตรีญี่ปุ่นเป็นรูปแบบวัฒนธรรมวัยรุ่นญี่ปุ่นที่ถูกเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนในประเทศไทยมากที่สุด ดร.อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2549) ศึกษาถึงคลื่นวัฒนธรรมป๊อปเกาหลี

โฉมหน้าทุนวัฒนธรรมเอเชียซึ่งกล่าวถึงการเริ่มต้นและขยายตัวด้านทุนวัฒนธรรมของเกาหลีที่แพร่หลายในสื่อทุกชนิด โดยใช้ศิลปิน-ดาราเป็นพลังกระตุ้นให้ผู้ชมสนใจประเทศเกาหลี ซึ่งทุนวัฒนธรรมนี้กำลังขยายตัวและครอบงำทุนในภูมิภาคเอเชียกว้างขวางและรวดเร็วยิ่งขึ้น จนวัฒนธรรมป๊อปเกาหลีกำลังทำหน้าที่เป็นนักรการตลาดระดับเอเชีย และเป็นทูตวัฒนธรรมให้กับประเทศเกาหลีไปพร้อมๆกัน

จันทน์ เจริญศรี (2549) ศึกษาถึงวัยรุ่น แกรฟฟิตี้ แต่ง/แข่ง โดยกล่าวถึงการใช้เวลาว่างของวัยรุ่นในเขตเมือง โดยเลือกศึกษากิจกรรมของวัยรุ่น 2 กิจกรรม ได้แก่ วัยรุ่นนักแต่ง/แข่งรถและนักفنแกรฟฟิตี้ โดยมีแนวคิดที่ว่าวัยรุ่นในฐานะวัยแห่งการเปลี่ยนผ่านได้เลือกกิจกรรมทางวัฒนธรรมเป็นทรัพยากรในการสร้างตัวตนของตัวเองจากวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่ก่อนหน้านี้ อันได้แก่ วัฒนธรรมบริโภค แต่ขณะเดียวกันวัฒนธรรมบริโภคก็เป็นกรอบจำกัดในการสร้างเอกลักษณ์ตัวตนของวัยรุ่นในฐานะสมาชิกของกลุ่มทางสังคมด้วย

ชุติมา ชุณหกาญจน์(2550) ศึกษาถึงพฤติกรรมเลียนแบบวัฒนธรรมของวัยรุ่นไทยจากสื่อบันเทิงเกาหลี ได้พบว่า วัยรุ่นไทยส่วนใหญ่เปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลีในระดับปานกลาง โดยมีการเปิดรับเพลงเกาหลีมากที่สุด ซึ่งเปิดรับทุกวันมากกว่าวันละ 2 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งเหตุผลสำคัญในการเปิดรับสื่อบันเทิงเกาหลีคือ ชื่นชอบนักร้องและนักแสดงเกาหลี นอกจากนี้ วัยรุ่นไทยมีพฤติกรรมการเลียนแบบวัฒนธรรมจากสื่อเกาหลีในระดับต่ำ โดยมีการเลียนแบบการแต่งกายตามแฟชั่นเกาหลีในระดับปานกลาง ซึ่งนักร้องและนักแสดงเกาฬินั้นมีผลต่อพฤติกรรมเลียนแบบ รวมทั้งการยอมรับในเรื่องการทำศัลยกรรมว่าไม่ใช่เรื่องเสียหายและอยากจะทำเลียนแบบ และละครกับภาพยนตร์เกาหลีมีผลทำให้วัยรุ่นไทยอยากรับประทานอาหารเกาหลีและอยากไปท่องเที่ยวที่ประเทศเกาหลี

Ubonrat SIRIYUVASAK and SHIN Hyunjoon (2007) ศึกษาถึง “ป๊อปเอเชีย” ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่รวมทั้งเครื่องมือที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น ภาพยนตร์ เพลง ละคร โทรทัศน์ การ์ตูน เว็บไซต์ และแฟชั่น ที่ปรากฏออกมาเป็นค่านิยมของวัยรุ่นเอเชียช่วงนี้ เครื่องมือทางวัฒนธรรมเหล่านี้ปรากฏออกมาชัดเจนในชีวิตของวัยรุ่นทั่วเอเชีย ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะศึกษาทำไมวัยรุ่นไทยจึงเป็นผู้บริโภค K-Pop ตามแบบประเทศเพื่อนบ้าน ค่านิยมของ J-Pop , Taiwan Pop และ K-Pop ได้รับการต้อนรับโดยอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเหมือนเป็นสัญลักษณ์ของการขยายเขตแดนและเป็นขั้นตอนหลักในการขยายตลาดเอเชีย ในทางกลับกันการเติบโตของการบริโภคและการดำรงอยู่ของป๊อปเอเชียอาจกลายเป็นปัญหาเพราะความเข้าใจของมาตรฐานทาง

วัฒนธรรมในอนาคต อีกแง่หนึ่งบางที่ความเป็นชาติจะจัดการควบคุมมาตรฐานนี้ การศึกษานี้ได้สำรวจการบริโภค K-Pop ของวัยรุ่นไทยในกระบวนการของการบังคับซื้อทางวัฒนธรรมที่เผชิญหน้ากับข้อมูลทางวัฒนธรรมของชาติของพวกเขาในการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรม

เชมทัต พิพิธนาบรพ (2551) ศึกษาถึงการแต่งคอสเพลย์ของกลุ่มวัยรุ่นไทยกับการสร้างอัตลักษณ์วัฒนธรรมย่อยและบทบาทของสื่อ ซึ่งพบว่าคอสเพลย์มีอัตลักษณ์โดยเป็นกลุ่มที่มีการบริโภคสื่อสูง มีการแต่งกายและการแสดงออกที่เด่นชัด ด้วยการเลียนแบบและดัดแปลงลักษณะดังกล่าวจากแหล่งในสื่อมวลชน ภาษาของกลุ่มนั้นเกิดจากการผสมผสานของภาษาวัยรุ่นทั่วไปและภาษาของกลุ่มสื่อต้นแบบ การดำเนินชีวิตและค่านิยมของกลุ่มคอสเพลย์นั้นไม่แตกต่างจากวัยรุ่นทั่วไปมากนัก อย่างไรก็ตามคอสเพลย์นั้นสะท้อนการเป็นวัฒนธรรมย่อยเพียงส่วนหนึ่ง เพราะคอสเพลย์ในสังคมไทยไม่มีพื้นที่แสดงออกทางกายภาพในทางการแสดงออกมากนัก การรวมตัวกันเพื่อคอสเพลย์มีลักษณะของการรวมกลุ่มตามวาระสังสรรค์มากกว่าเป็นแบบแผนที่ทำอยู่ประจำ สำหรับบทบาทของสื่อ นั้น สื่อจะมีบทบาทในการเป็นพื้นที่เสมือนที่ช่วยส่งเสริมอัตลักษณ์ในการเป็นวัฒนธรรมย่อยของคอสเพลย์

Provincial Government of The Western Cape ได้ศึกษาเรื่องประวัติศาสตร์การเต้นแบบตะวันตก ทั้งยังแบ่งเป็นหมวดหมู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน พร้อมทั้งอธิบายถึงความ เป็นมาทั้งเรื่องของการตอบสนองอารมณ์ของมนุษย์ เพื่อการสื่อสาร หรือกระทั่งเรื่องของพิธีกรรมต่างๆ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การแสดง Cover Dance ในฐานะพื้นที่สื่อสารอัตลักษณ์ของวัยรุ่น” มุ่งศึกษาเรื่องความรู้สึกนึกคิด ความหมาย ค่านิยม รสนิยม หรืออุดมการณ์ของบุคคล เพื่อประเมินปรากฏการณ์ที่จะศึกษา โดยที่ผู้วิจัยจะใช้วิธีวิจัยจากเอกสาร (documentary research) สังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation research) การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview research) และการออกแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีรายละเอียดระเบียบวิธีวิจัยและการเก็บข้อมูลดังนี้

แหล่งข้อมูล

1. ข้อมูลจากเอกสาร (documentary research) ซึ่งผู้วิจัยจะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคุณประโยชน์และการแสดงอัตลักษณ์จากการแสดง รูปแบบของการเต้น และวัฒนธรรมจากหนังสือ วิทยานิพนธ์ และสื่ออื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมที่สุด เพื่อมาประกอบการวิจัย
2. ข้อมูลการศึกษาจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (participant observation research) โดยผู้วิจัยจะเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในทีมคัฟเวอร์แดนซ์ 2 กลุ่ม เพื่อสังเกตการณ์และพูดคุยกันและบันทึกเหตุการณ์โดยการถ่ายวิดีโอและถ่ายภาพในช่วงซ้อม และบันทึกการการแสดงสดเพื่อเก็บบรรยากาศการแสดงทั้งหมด นอกจากนี้ยังทำการบันทึกข้อมูลจากสิ่งที่สังเกตได้ในทุกครั้งที่เข้าสังเกตการณ์ และนำข้อมูลจากสิ่งเหล่านั้นมาศึกษา ทั้งนี้ทั้งนั้น ถ้าผู้วิจัยมีโอกาสและจังหวะที่เหมาะสม ผู้วิจัยจะเข้าไปร่วมซ้อมการแสดงกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ แต่จะไม่ร่วมแสดงบนเวทีจริง
3. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview research) จะเป็นการสัมภาษณ์ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 15 คน เพื่อนำมาประกอบการวิจัย
4. ข้อมูลจากแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยจะแจกแบบสอบถามให้กลุ่มผู้ชมที่มาชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ เป็นประจำอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง หรือกลุ่มแฟนคลับ (Fan Club) ของกลุ่ม คัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 100 คน เพื่อนำมาประกอบการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักแสดง Cover Dance และผู้ชมการแสดง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง คือ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 2 กลุ่ม ที่ผู้วิจัยสามารถเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ได้แก่ วง Androme'dra และ วง Vanilla Kiss ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 15 คนและผู้ชมที่มาชมการแสดงเป็นประจำ จำนวน 100 คน

ในการศึกษากลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยใช้วิธีศึกษาโดยการเข้าไปเป็นอยู่ร่วมกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 2 กลุ่ม โดยเป็นทีมที่มีสมาชิกทุกคนหรือบางส่วนเป็นวัยรุ่น คือ มีอายุอยู่ในช่วง 17-23 ปี และสมาชิกทุกคนหรือบางส่วนยังไม่เคยขึ้นเวทีแสดงจริง ที่ทำการซ้อมและแสดงจริงเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งการเข้าไปสังเกตการณ์นั้นขึ้นอยู่กับว่ากลุ่มการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นจะซ้อมและแสดงจริงวันใด และวันใดที่เป็นวันที่นัดรวมสมาชิกกลุ่มเพื่อดำเนินการอื่น ๆ นอกจากการซ้อมและแสดงจริง

ส่วนการสัมภาษณ์เชิงลึกนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 15 คน ซึ่งก็คือสมาชิกวง Androme'dra และ วง Vanilla Kiss ที่ผู้วิจัยเข้าไปอยู่ร่วมด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะสัมภาษณ์เชิงลึกสมาชิกทุกคนในช่วงที่ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการณ์

และผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นที่มาชมการแสดงเป็นประจำจำนวน 100 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ กล้องถ่ายรูป และเครื่องบันทึกภาพเคลื่อนที่ไหว เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ประสบพบเจอ เครื่องบันทึกเสียง แบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ แบบบันทึกข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้บันทึกเมื่อเข้าไปสังเกตการณ์และเก็บข้อมูล และแบบสอบถาม “ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)”

ข้อมูลในส่วนของแบบสอบถาม ในด้านการวัดทัศนคติของผู้ชมการคัฟเวอร์แดนซ์ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนแบบการประมาณค่า (Rating scale) โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนแทนระดับของทัศนคติของผู้ชมการคัฟเวอร์แดนซ์ โดยกำหนดเป็น 5 ระดับ แต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

4 หมายถึง เห็นด้วยมาก

3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดยมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ และกำหนดเกณฑ์สำหรับแปลความหมายจากคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ระดับค่าเฉลี่ย} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ย	4.20 - 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.	4.0 - 4.19	หมายถึง	เห็นด้วยระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	2.60 - 3.39	หมายถึง	เห็นด้วยระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.80	- 2.59	หมายถึง	เห็นด้วยระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00	- 1.79	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีการดำเนินการเก็บข้อมูล

1. ผู้วิจัยเข้าไปร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมคัพเวอร์แดนซ์ 2 ทีม เพื่อดูกระบวนการทำงานตั้งแต่การคัดเลือกสมาชิก การฝึกซ้อม การจัดการภายในกลุ่ม การแสดงจริง และดูผลตอบรับจากผู้ชม ตั้งแต่กลางเดือนพฤศจิกายน ถึงปลายเดือนกุมภาพันธ์
2. ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลด้วยการถ่ายภาพกระบวนการต่างๆของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์
3. ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลด้วยการถ่ายวิดีโอทั้งการซ้อมและการแสดงจริงของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์
4. ผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จำนวน 15 คน
5. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์จำนวน 100 คน
6. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อมารวบรวมและบันทึกข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรทุกครั้งที่เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละประเด็นที่ศึกษา ซึ่งการวิจัยนี้ได้เก็บข้อมูลจากหลากหลายรูปแบบ การวิเคราะห์ข้อมูลจึงแบ่งออกเป็น การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารและสื่อต่างๆ ข้อมูลจากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อประเด็นคำถามต่างๆโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับแรงจูงใจในการมาเต้นคัพเวอร์ ความเปลี่ยนแปลงหลังจากมาแสดงคัพเวอร์แดนซ์ และอื่นๆ

ส่วนแบบสอบถามที่ใช้ถามผู้ชมนั้นจะถามเกี่ยวกับสาเหตุของการมาชมและทัศนคติที่มีต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ โดยข้อมูลที่ได้นั้นผู้วิจัยจะได้ทำการวิเคราะห์โดยผู้วิจัยได้ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Description statistic) เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าความถี่ (frequencies) และค่าร้อยละ (percentage) ในส่วนที่ 1

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ได้แก่ ความถี่ในการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ท่านติดตามข่าวงานคัฟเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อใดบ้าง และความรู้สึกของท่านที่มีต่อนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เมื่อเปรียบเทียบกับศิลปินต้นแบบ โดยใช้ค่าความถี่ (frequencies) และค่าร้อยละ (percentage) ในส่วนที่ 2

1.3 วิเคราะห์ข้อมูลจากข้อความทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ โดยผู้วิจัยได้แบ่งทัศนคติของผู้ชมออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม และด้านมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในส่วนที่ 3

2. การวิเคราะห์สรุปรวม โดยนำข้อมูลของแต่ละประเด็นมาพิจารณาและหาความหมายเพื่อนำไปสู่การสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (Inductive Method) โดยการวิเคราะห์เป็นข้อสรุปเพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการนำเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น ผู้วิจัยได้นำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย

ส่วนที่2 กระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งวง การฝึกซ้อมการแสดง การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง

ส่วนที่3 การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่การสื่อสารความต้องการของวัยรุ่น

ส่วนที่4 ทักษะคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จากแบบสอบถาม “ทักษะคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)”

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย

1.ความหมายของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) คือ การแสดงเลียนแบบศิลปินซึ่งในปัจจุบันนักแสดงนิยมแสดงเป็นศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น โดยเน้นที่การเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด ผู้แสดงไม่ต้องร้องเพลงด้วยเสียงของตัวเองเพียงขยับปากตามเพลงให้เหมือนเพลงที่เปิดอยู่ นอกจากการการเต้นและร้องเพลงที่ต้องเหมือนศิลปินต้นแบบแล้ว เสื้อผ้า ทรงผม และอุปกรณ์การแต่งกายต่างๆก็ต้องมีความเหมือนศิลปินให้มากที่สุด ดังนั้นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะต้องทำให้นักดูเชื่อว่า คนที่แสดงอยู่บนเวทีนั้นคือศิลปินจากเกาหลีหรือญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตามนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนหนึ่งได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในอีกมุมหนึ่งว่า ไม่ว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะพยายามเต้นให้เหมือนกับศิลปินต้นแบบเท่าใด อย่างไรก็ตามก็ต้องมีไลน์ (Line) หรือทิศทางในการเคลื่อนไหวที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเองปะปนเข้าไปในการเต้นคัฟเวอร์อย่างแน่นอน

“จริงๆแล้วการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็คือการเต้นแบบหนึ่ง ถ้าการเต้นฮิปฮอปการเอาท่าเต้นของฮิปฮอป บทที่ 1 บทที่ 2 บทที่ 3 มารวมกันให้ได้ 1 เพลง ก็เท่ากับว่าเป็นการเต้นฮิปฮอป ซึ่งมันจะมีความเป็นตัวเองอยู่ในการเต้นฮิปฮอปอันนั้น ส่วนการเต้นคัฟเวอร์ก็คือ การที่ศิลปินเอาท่าเต้นที่คิดขึ้นเองหรือจากโครีโกราฟเฟอร์ (Choreographer) คิดให้หลายๆท่ามารวมกันเป็น 1 เพลง แล้วเราก็ไปซีร็อกซ์ (Z-Rox) ท่าเต้นของเขา มา ซึ่งเราจะได้ทั้งท่าเต้นและความเป็นตัวของศิลปินหรือว่าไลน์ที่ป็นอยู่ในท่าเต้นนั้นด้วย ซึ่งเมื่อเราเต้นคัฟเวอร์เราก็ต้องเอามาทั้งหมดทั้งท่าเต้นและไลน์ แต่ยังไงเมื่อเราเต้นมันก็ต้องมีไลน์ของเราเข้าไปปนอยู่ดี”

(นิค-นางสาวจิตติวิชยา ฉันทใด, 20 ปี, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2553)

แต่เมื่อผู้วิจัยได้ซักถามถึงความเป็นมาของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนได้บอกว่าไม่เคยใส่ใจเรื่องนี้มาก่อนเลย แต่ก็มีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บางคนได้ให้เหตุผลว่าที่มาของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์น่าจะมาจากการคอสเพลย์ในประเทศญี่ปุ่นที่ผู้คอสเพลย์จะแต่งกายเลียนแบบการ์ตูน เกมคอมพิวเตอร์ ภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วงดนตรี นักร้อง นักแสดง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง การแต่งคอสเพลย์ของกลุ่มวัยรุ่นไทย กับ

การสร้างอัตลักษณ์วัฒนธรรมย่อยและบทบาทของสื่อ (เขมทัต พิพิธนาบรรพ, 2551) ซึ่งเห็นได้ว่า นักร้องก็เป็นหนึ่งในสิ่งนี้นักคอสเพลย์แต่งกายเลียนแบบ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากเหล่าผู้คอสเพลย์หรือคนอื่นๆก็ตามคิดที่จะเต้นและร้องเพลงเลียนแบบด้วย นอกจากนี้เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ยังบอกอีกว่า การคัพเวอร์แดนซ์เริ่มต้นจากสายเจป๊อป(การเต้นคัพเวอร์คิลปินญี่ปุ่น) จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าการเต้นคัพเวอร์น่าจะเกิดจากประเทศญี่ปุ่นเหมือนกับการคอสเพลย์ ดังนั้นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นก็ไม่ต่างจากการคอสเพลย์คิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นแต่เพิ่มการแสดงเข้าไปในงานด้วย

2. ศัพท์เฉพาะของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์

“เด็กโคฟ” คือ คำศัพท์ที่เหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ใช้เรียกตัวเองและเพื่อนๆที่เต้นคัพเวอร์ด้วยกัน ซึ่งเป็นศัพท์ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน

“โคฟ” เป็นคำกริยาของการเต้นคัพเวอร์เป็นคิลปินคนใดคนหนึ่งซึ่งเป็นภาษาพูดง่ายๆที่เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เข้าใจกันดี ตัวอย่างเช่น พลอยโคฟเป็น ทิฟฟานี วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) หรือ โซนยอซีแด (นางสาวพลอย เอี่ยมรักษา นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สายเคป๊อบวงวานิลลา คิส (Vanilla Kiss)) เป็นต้น

รูปที่ 2 รูปเปรียบเทียบคิลปินวงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) หรือ โซนยอซีแด กับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงซินซ์ (Since) ซึ่งเต้นคัพเวอร์วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน

3. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทยในปัจจุบันนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 สาย ดังนี้

3.1 สายเจป๊อป (J-Pop) คือ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์คิลปินญี่ปุ่น ซึ่งสายเจป๊อปนี้เกิดขึ้นก่อนสายเคป๊อป โดยการเต้นคัฟเวอร์สายนี้ได้รับอิทธิพลจากการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศญี่ปุ่น ในการเต้นสายเจป๊อปนี้แบ่งการแสดงเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

3.1.1 การเต้นคัฟเวอร์เป็นคิลปินญี่ปุ่นวงใดวงหนึ่ง ซึ่งผู้เต้นสามารถระบุตนเองว่าตนเองเต้นเป็นคิลปินคนใดในวงได้ ตัวอย่างเช่น แก้ม ซึ่งเป็นสมาชิกวง Anime Maiden เต้นคัฟเวอร์เป็น ยูรินะ วงเบอร์รี่ โคโบ (Berryz Koubou) (นางสาวภัทรศยา มณีเสถียร นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สายเจป๊อป สมาชิกวงเอนิเมะ ไมเด้น (Anime Maiden) เต้นคัฟเวอร์เป็น ยูรินะ วงเบอร์รี่ โคโบ)

3.1.2 การเต้นเป็นคิลปินวงใดก็ได้ กี่วงก็ได้ เพลงอะไรก็ได้ที่เป็นเพลงญี่ปุ่นในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งเรียกว่า “การเต้นเจป๊อป ” โดยการแสดงมักจะเป็นการแสดงแบบเมดเลย์ (Medley) โดยเอาเพลงญี่ปุ่นหลายๆเพลงมาตัดต่อรวมกันในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งผู้เต้นจะต้องระบุว่าตัวเองเต้นเป็นใครในเพลงหนึ่งเพลง เมื่อเต้นอีกเพลงหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนไปเต้นคัฟเวอร์เป็นอีกคนหนึ่ง เช่น วงทริปปิล ซีโร่(Triple Zero) เป็นต้น

วงคัฟเวอร์แดนซ์สายเจป๊อปที่เป็นที่รู้จัก ได้แก่

- วง St Berryz เต้นคัฟเวอร์วง Berry Koubou
- วง Miracle เต้นคัฟเวอร์วง Hello Project
- วง Girl Paradise เต้นคัฟเวอร์วง Hello Project
- วง SOS เต้นคัฟเวอร์วง KAT-TUN

รูปที่ 3 นักแสดงคัพเวอร์สายเจป็อบ วงเกิร์ลส พาราไดซ์(Girl Paradise) เต็มคัพเวอร์เป็น วงเฮลโหล โปรเจ็คต์(Hello Project)

รูปที่ 4 นักแสดงคัพเวอร์สายเจป็อบ วงเซนซ์ เบอรรี่ (St.Berryz) เต็มคัพเวอร์เป็นวง เบอรรี่ โคโบ

รูปที่ 5 นักแสดงคัฟเวอร์ส่ายเจ็อบ วง SOS เต็มคัฟเวอร์วง KAT-TUN

รูปที่ 6 นักแสดงคัฟเวอร์ส่ายเจ็อบ วง Miracle เต็มคัฟเวอร์วง Hello Project

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2 สายเคป็อบ (K-Pop) คือนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์ศิลปินเกาหลีใต้ ซึ่งสายเคป็อบนี้เกิดขึ้นที่หลังสายเจป็อบ แต่ได้รับความนิยมมากกว่าสายเจป็อบในปัจจุบัน เนื่องจากกระแสของศิลปินเกาหลีที่โด่งดังมากในประเทศไทย ซึ่งในการเต้นสายเคป็อบนี้แบ่งการแสดงเป็น 2 รูปแบบเช่นกัน ดังนี้

3.2.1 การเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงใดวงหนึ่ง ซึ่งผู้เต้นสามารถระบุตนเองว่าตนเองเต้นเป็นศิลปินคนใดในวงได้ ตัวอย่างเช่น ไปเต้ ซึ่งเป็นสมาชิกวง Vanilla Kiss เต้นคัฟเวอร์เป็น แพยอง วงโซนยอซีแด (นางสาวการทวิ พลมนตรี นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สายเคป็อบสมาชิกวง Vanilla Kiss เต้นคัฟเวอร์เป็น แพยอง วงโซนยอซีแดหรือGirls Generation)

3.2.2 การเต้นเป็นศิลปินวงใดก็ได้ ก็วงก็ได้ เพลงอะไรก็ได้ที่เป็นเพลงเกาหลีในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งเรียกว่า “การเต้น เคป็อบ” โดยการแสดงมักจะเป็นการแสดงแบบเมดเลย์ (Medley) โดยเอาเพลงเกาหลีหลายๆเพลงมาตัดต่อรวมกันในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งผู้เต้นจะต้องระบุว่าตัวเองเต้นเป็นใครในเพลงหนึ่งเพลง เมื่อเต้นอีกเพลงหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนไปคัฟเวอร์เป็นอีกคนหนึ่งเช่น วงไอรอนนิค (Ironic) เป็นต้น

วงคัฟเวอร์แดนซ์สายเคป็อบที่เป็นที่รู้จัก ได้แก่

- วง Eternal Rhythm เต้นคัฟเวอร์วง ดงบังชินกิ (TVXQ)
- วง Pandora เต้นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)
- วง UlzZang เต้นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)
- วง Holi Holinez เต้นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)
- วง Solid Shield เต้นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)
- วง Relationship เต้นคัฟเวอร์วง โซนยอซีแด (Girls Generation)

รูปที่ 7 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป๊อป วงอีเทอร์นอล รีทึม (Eternal Rhythm) ต้นคัฟเวอร์
เป็นวงดงบังชินกิ (TVXQ.)

รูปที่ 8 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป๊อป วงแพนโดรา (Pandora)ต้นคัฟเวอร์เป็น วงซูเปอร์
จูเนียร์ (Super Junior)

รูปที่ 9 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป๊อบ วงอดซัง (UiiZzang) ต้นคัฟเวอร์เป็นวงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)

รูปที่ 10 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป๊อบ วงโฮลี่ โฮลีนีส (Holy Holinez) ต้นคัฟเวอร์เป็นวงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)

รูปที่ 11 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป็อบ วงโซลิด ชิลด์ (Solid Shield) ต้นคัฟเวอร์เป็นวง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior)

รูปที่ 12 นักแสดงคัฟเวอร์สายเคป็อบ วงรีเลชันชิพ (Relationship) ต้นคัฟเวอร์เป็นวง เกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation)

4. จำนวนวงคัฟเวอร์แดนซ์และนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย

นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ทั้งสายเจป๊อบและเคป๊อบนั้น หากจะนับจำนวนของนักแสดงทั้งหมดหรือจำนวนของวงนับว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เนื่องจากการจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นเป็นเรื่องที่ง่ายและการเลิกลุ่มวงคัพเวอร์ก็เป็นเรื่องที่ไม่ต่างกัน

ดังตัวอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นจริงนั่นคือ วงวานิลลา คิส (Vanilla Kiss) ซึ่งเต้นคัพเวอร์เป็นวงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) ที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมที่ได้จัดตั้งวงมากกว่า 4 เดือนก็ต้องหยุดพักการซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์โดยไม่มีกำหนดว่าเมื่อใดจะกลับมาซ้อมอีกครั้งเพื่อขึ้นแสดง เนื่องจากสมาชิกส่วนใหญ่ไม่มีเวลาพอโดยให้เหตุผลว่าติดสอบจนไม่มีเวลามาซ้อม นอกจากนี้สมาชิกคนอื่นๆในวงก็ไปรวมตัวกับเพื่อนคนอื่นเพื่อซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นวงอื่น อย่างเช่น โปเต้ (นางสาวการทวิ พลมนตรี อายุ 18 ปี)ซึ่งเต้นคัพเวอร์เป็น แทยอน ได้ไปรวมวงกับเพื่อนเพื่อเต้นคัพเวอร์เป็นวงอาฟเตอร์ สคูล (After School) ส่วนพลอย (นางสาวพลอย เขียมรักษา อายุ 22 ปี) ซึ่งเต้นคัพเวอร์เป็น ทิฟฟานี้ได้รวมวงกับพลอย (นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์ อายุ 23 ปี) และอีฟ (นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ อายุ 16 ปี) เพื่อเต้นคัพเวอร์เคป๊อบ ซึ่งอีฟ(นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ)ได้เต้นคัพเวอร์อยู่วงฟรีเซนซ์ (Freesense) ซึ่งเต้นคัพเวอร์วงทูเอวัน (2NE1) เป็น ซานดาราและพลอย(นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์) ได้เต้นคัพเวอร์อยู่วงแอนโดรเมดร้า Androme'dra ซึ่งเต้นคัพเวอร์วงดบังชินกิ (TVXQ) เป็นช่างมิน ซึ่งจะเห็นได้ว่า การตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและเลิกได้โดยไม่มีสิ่งใดมาเป็นข้อกำหนดอย่างตายตัว และคนหนึ่งคนสามารถที่จะตั้งวงขึ้นเองหรือเข้าเป็นสมาชิกวงอื่นๆได้พร้อมกันมากกว่า 1 วง จึงเป็นเรื่องยากที่จะนับจำนวนนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หรือจำนวนวงคัพเวอร์แดนซ์ทั้งหมดได้ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนว่า การตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การอยู่ด้วยกันให้ตลอดรอดฝั่งดูจะเป็นเรื่องที่ยากกว่า

“วงคัพเวอร์ไม่ได้มีแค่ 10 วง ใครอยากตั้งก็ตั้ง หลักการตั้งของมันง่าย ไม่ต้องจดทะเบียนแต่หลักการอยู่ด้วยกันมันยาก บางคนตั้งมาอยู่ด้วยกันไม่ได้ก็แยกตัวอย่างวงที่คนเยอะอย่างเอสเจ (ซูเปอร์จูเนียร์) 13 คน โซนยอช (เกิร์ลส์ เจเนอเรชัน) 9 คน ถ้าอยู่ด้วยกันได้ มันเก่งนะ ไม่ต้องอะไร อย่างวง Relationship เป็นวงที่มีตัวอาร์ทเยอะๆ สาวประเภทสองทั้งวง แต่มันอยู่ด้วยกันได้ มันเก่งนะ”

(อิม-นายอายุวัฒน์ กอบศิริญ, 24ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“ตอนแรกเต้นดงบังฯ(ดงบังซิงกิ)ที่โรงเรียนแล้วแจ(แจจุง)ที่โรงเรียนมันจะออก แล้ววงแจต้องซ้อมที่โรงเรียนอยู่ตรงนนท์ตรงแคลาย แล้วทุกคนก็ไม่อยากจะมา ซ้อมที่นี้ (Central World) เพราะบ้านทุกคนก็อยู่ในระแวกนั้นกันหมด แล้วก็ไปหา ตามเน็ต หาแจที่ซ้อมตรงนั้นได้ ก็มีมาบ้าง แต่พอมาซ้อม 2-3 ครั้งก็หายไป พอ มันหาคนไม่ได้ก็เลยไม่อยากทำแล้ว น้องในวงก็บอกว่ถ้าไม่อยากทำก็จะไปเดิน วงผู้หญิงแทน ก็เลยปล่อยให้ไป”

(แจช-นายแจชญา อ่อนนุ่ม,18ปี,สัมภาษณ์,23 มกราคม 2553)

นอกจากนี้ก็มีนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนที่มีความคิดว่าหากตนเองไม่อยากจะเต้นคัพเวอร์วงที่ตนเองเต้นคัพเวอร์อยู่ ก็จะหาวงอื่นที่ตนเองต้องการคัพเวอร์แทน

“ก็คือพยายามหาวงคัพวันเดอร์เกิร์ลแล้ว มีแต่วงกระเทย แล้วอีกอย่างตอนนี้วันเดอร์เกิร์ลสไม่ออกอะไรเลย เออ ก็ทำวงนี้ไปก่อน เดี่ยวพอวันเดอร์เกิร์ลสออกแล้ว เราค่อยออกไปเต้นวันเดอร์เกิร์ลส ตอนแรกคิดแบบนี้จริงๆ”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียมรักษา,สัมภาษณ์,23 มกราคม 2553)

“ก่อนหน้านั้นฝนทำวงกับเพื่อนมาก่อนอยู่แล้วคือ วันเดอร์เกิร์ลส(Wonder girls) แล้วก็มาเต้นเบอร์ โคโบ เต้นญี่ปุ่นควบคู่กับไปด้วย วงนี้ดังด้วยนะ แต่ว่าเลิกเต้นมาก่อน อยากให้น้องๆในวงทำกันต่อ คือเราอยากเปลี่ยนตัวเองมั่ง อยากเต้นเป็นผู้ชายบ้าง ก็เลยมาเต้นไชนี่(Shinee) เพราะชอบไชนี่ ด้วย”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม,22ปี,สัมภาษณ์,30มกราคม 2553)

ทั้งนี้ เนื่องด้วยวิธีการจัดตั้งและการสมัครเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์เป็นเรื่องง่าย เพราะนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มักใช้อินเทอร์เน็ตในการหาวงคัพเวอร์แดนซ์วงใหม่ได้ตลอดเวลา

“ตอนที่พวกพี่แอนโดรเมดร้าเขาไปทำงานไปเรียนกัน เขาพักวงไปประมาณ 2 เดือน แต่เราอยากเต้นอยู่ก็เลยไปหาอีกวงหนึ่งเต้น ก็สมัครจากในเน็ต แล้วก็ได้เต้นเป็นเร็วถูก”

(ก้อง-นายธิษญา โภชกปริทัศน์,18ปี,สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะมีจำนวนมากเท่าไรก็ตาม งานจัดแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็มีอยู่อย่างมากมายให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้แสดงฝีมือกันอยู่ตลอด

ตารางที่ 1 ตารางงานแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เดือนมีนาคม 2553

วันที่	ชื่องาน	สถานที่
6 (ส)	1.ขอติชั่นครั้งที่ 1 งาน Pantip Plaza Summer Cover Dance Contest 2010	Event hall ชั้น 8 ศูนย์การค้าพันธุ์ทิพย์งามวงศ์วาน
12 (ศ)	1.ขอติชั่นวันที่ 1 งาน Idea Market Cover Dance Contest	Future Park รังสิต
13 (ส)	1.ขอติชั่นวันที่ 2 งาน Idea Market Cover Dance Contest 2.Cover Dance Battle 2010 3.Manga Marche' Rewind 4.ขอติชั่นครั้งที่ 2 งาน Pantip Plaza Summer Cover Dance Contest 2010	Future Park รังสิต Season 3 สาย A ชั้น 5-6 สภาคริสตจักรในประเทศไทย Event hall ชั้น 8 ศูนย์การค้าพันธุ์ทิพย์งามวงศ์วาน
14 (อา)	1.รอบชิง งาน Nippon Fever Fest #1 ปีที่ 3 : 2.รอบชิง งาน Idea Market Cover Dance Contest	ลานสยามดิสคัฟเวอรี Future Park รังสิต
20 (ส)	1.J-K Underground by Metromall 2.ขอติชั่นครั้งที่ 3 งาน Pantip Plaza Summer Cover Dance Contest 2010	Season 2 Stage 5 Event hall ชั้น 8 ศูนย์การค้าพันธุ์ทิพย์งามวงศ์วาน

วันที่	ชื่องาน	สถานที่
21 (อา)	1.Vocaloid Only Event 2.อดิชั่น งาน SEOUL Mania Cover Dance Contest 2010	ห้องประชุมที่ 1 และ 2 อาคารรวมจิต เพ็ญธรรม โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ Competition 2
27 (ส)	1.Cover Dance Battle 2010 2.DH Only Meeting : Loving in DH Major	Season 3 สาย B Log Home (ทองหล่อ ซอย18)
28 (อา)	1.Dream School 2.รอบชิง งาน SEOUL Mania Cover Dance Contest 2010	บริเวณลานหน้าห้าง Central World Plaza Competition 2

ตารางที่ 1 ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนมีนาคม2553

(<http://www.thaicoverdance.com/board/index.php?showtopic=2274> เข้าถึงเมื่อวันที่ 17
กุมภาพันธ์ 2553)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่2 ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนกุมภาพันธ์ 2553

วันที่	ชื่องาน	สถานที่
6 (ส)	1.งาน READY ENERGY DANCE รอบภาค กลาง	ชั้น 5 เซ็นทรัลแจ้งวัฒนะ
7 (อา)	1.อดีตขึ้น งาน Nippon Fever Fest 2010	ลาน Discovery Plaza , Siam Discovery
13 (ส)	1.งาน J-K Underground by Metromall	Season 2: Stage 4 Underground Shop สถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน สถานีสวน จตุจักร
14 (อา)	1.งาน AMC & Universal Music Present Asia Music Market 4Minute The 1st Showcase In Thailand	ลานหน้าห้างเซ็นทรัลเวิลด์
27 (ส)	1.พิธีเปิดงาน Cover Dance Battle 2010 Season 3	สนามกีฬาแห่งชาติ

ตารางที่2 ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนกุมภาพันธ์ 2553

(<http://www.pingbook.com/board/index.php?showtopic=35550> เข้าถึงเมื่อวันที่ 2
กุมภาพันธ์ 2553)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่3 ตารางงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์เดือนมกราคม 2553

วันที่	ชื่องาน	สถานที่
9 (ส)	1.คอดีชั่น N MARK PLAZA J-K Cover Mania episode 2 2.งาน Grand Chase!! Cover Dance	ชั้นลอย ศูนย์การค้า N MARK PLAZA ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
10 (อา)	1.งาน AXIS POWERS HETALIA only event 2.งาน N MARK PLAZA J-K Cover Mania episode 2 3.งาน Idol Mimic	Exhibition Hall ชั้น 4 สีลม แกลอเรีย ชั้นลอย ศูนย์การค้า N MARK PLAZA โรงละคร Play House ชั้น8 เซ็นทรัลเวิร์ล
12(อ)	1.คอดีชั่น Hello Korea	ลานหน้าห้าง MBK
16 (ส)	1.งาน JK Underground Season 2 Stage 3	Underground Shop สถานีรถไฟฟ้าใต้ดินสวนจตุจักร
17 (อา)	1.คอดีชั่น Seoul Mania 2010 2.สีลมเฟสติวัล 2010	ลานกิจกรรมหน้าศูนย์การค้า เซ็นทรัล แจ้งวัฒนะ ถนนสีลม ตั้งแต่โรงแรมดุสิต ธานีจนถึงแยกนราธิวาส
23(ส)	1.Hello Korea	ลานหน้าห้าง MBK
24 (อา)	1.งาน Johnny Winter Party 2009-2010	ลานหน้าห้าง MBK

วันที่	ชื่องาน	สถานที่
24 (อา)	2. Seoul Mania 2010	ลานกิจกรรมหน้าศูนย์การค้า เซ็นทรัล แจ้งวัฒนะ
30 (ส)	1. Manga Marche' – mini 2.งานประกวดเต้น ที่เซ็นทรัลชลบุรี	ชั้น5-6 ตึกสภาคริสตจักรใน ประเทศไทย เซ็นทรัล ชลบุรี
31 (อา)	1.งาน Asia Fans festival No.1	Digital Gatewayสยามสแควร์

ตารางที่ 3 ตารางงานจัดแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ เดือนมกราคม 2553

(<http://www.pingbook.com/board/index.php?&&showtopic=49175>

เข้าถึงเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2553)

จากตารางงานตลอด 3 เดือน มีงานสำหรับประกวดเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ทั้งหมด 2 งาน โดยจัดงานขึ้นทั้งหมด 37 ครั้งโดยแบ่งเป็นงานคัดเลือกหรืออดิชั่น(Audition) 10 ครั้ง เป็นงานจริง 17 ครั้ง งานที่แบ่งเป็นฤดูกาลอีก 4 งาน รวม 10 ครั้ง

รูปที่ 13 รูปบรรยากาศงาน Asia Fans festival No.1 ในวันที่ 31 มกราคม 2553 จัดขึ้นที่ Digital Gateway สยามสแควร์

รูปที่ 14 รูปบรรยากาศงาน Hello Korea ครั้งที่ 10 วันที่ 23 มกราคม 2553

รูปที่ 15 บรรยากาศการรับรางวัลของงาน Idol Mimic ในวันที่ 10 มกราคม 2553 สายเคป๊อป ได้แก่ วง Ullzang เต็นคัพเวอร์วัง Super Junior และสายเจป๊อป ได้แก่ วง Girl Paradise เต็นคัพเวอร์วัง Hello Project

จากที่กล่าวมาคือ ภาพรวมของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น
จำนวนหนึ่ง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant
Observation Research) กับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ 2 วง ได้แก่ วงแอนโดรเมดร้า
(Andromedra) และ วงวานิลลา คิส (Vanilla Kiss) ซึ่งผู้วิจัยได้ติดต่อขอความร่วมมือผ่านทาง
เว็บไซต์ ผิดพลาด! การอ้างอิงการเชื่อมโยงหลายมิติไม่ถูกต้อง (นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์) หนึ่งใน
สมาชิกวงแอนโดรเมดร้าได้ตอบรับคำขอความร่วมมือของผู้วิจัยในครั้งนี้ ทั้งยังแนะนำให้ผู้วิจัย
สมาชิกวงวานิลลา คิส จนทำให้ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมอีกวงหนึ่งด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อราวกลางเดือนมกราคม 2553 ทางวงวานิลลา คิส ได้บอกกับ
ผู้วิจัยว่า ต้องหยุดพักการซ้อมเต้นคัพเวอร์แดนซ์ระยะหนึ่ง เพราะสมาชิกทุกคนติดสอบ มีเพียงบางคน
เท่านั้นที่ไม่ได้กังวลใจเรื่องการสอบเท่าไรนัก จึงทำให้สมาชิกที่พอมาร่วมซ้อมได้มีน้อย การชกซ้อมไปก็
ดูเป็นเรื่องที่ไม่มีความหมาย ซึ่งสมาชิกในวงได้บอกว่าอาจจะกลับมารวมตัวซ้อมกันใหม่ได้ในช่วง
กลางเดือนมีนาคมเป็นต้นไป เพราะอยู่ในช่วงปิดเทอม ซึ่งเหตุการณ์นี้ทำให้ผู้วิจัยไม่ได้สัมภาษณ์
เชิงลึกสมาชิกวงวานิลลา คิส แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์วงแอนโดรเมดร้าที่ซ้อมเต้น
อยู่ที่เซ็นเตอร์พอยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล ทำให้ผู้วิจัยได้รู้จักกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงอื่นๆอีก
หลายคน ผู้วิจัยจึงเลือกสัมภาษณ์นักแสดงเหล่านั้น ทั้งยังได้รู้จักกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง
ซีมูลเอท (Z-Mulate) ที่เต้นคัพเวอร์แดนซ์ที่เว็บไซต์ www.thaicoverdance.com ซึ่งนักแสดงก็ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ของผู้วิจัยด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 การแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งวง การฝึกซ้อม การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง

ในกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ นักแสดงต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการสร้างสรรค์ จัดตั้งวง การฝึกซ้อม จนกระทั่งการเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง ซึ่งเท่ากับว่าเป็นการแสดงศักยภาพของตนต่อสังคม ทั้งยังเป็นการฝึกฝนร่างกายให้มีความแข็งแรงและเป็น การเรียนรู้เกี่ยวกับร่างกายของตนเองและเรียนรู้ที่จะเป็นผู้อื่นอีกด้วย

เมื่อผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในวงแอนโดรเมดร้าและวงวานิลลา คิส เมื่อราวปลายเดือนพฤศจิกายน 2552 สิ่งแรกที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นก็คือ ความเอาใจจริงเอาใจจ้ ในการซ้อมเต้นของทั้ง 2 วง จะมีช่วงเวลาพักที่ไม่แน่นอนเท่าไรนักที่พวกเขาจะคุยเรื่องส่วนตัวกัน และพอหายเหนื่อยก็จะลุกขึ้นไปซ้อมเต้นคัพเวอร์กันต่อ ซึ่งทำให้เห็นว่ากว่าที่เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะได้ขึ้นเวทีเพื่อแสดงให้ผู้ชมได้ชมนั้นเป็นสิ่งที่ต้องใช้ทั้งความพยายาม ความอดทน และความตั้งใจอย่างมาก ถึงแม้ว่าการมีวงคัพเวอร์นั้นดูเหมือนไม่ยาก เพราะไม่ต้องมีการจดทะเบียน ตั้งวงแต่อย่างใด จากการเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกจากเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ทำให้เห็นกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ว่า กว่าจะได้แสดงจริงนั้นล้วนมีขั้นตอนอยู่หลายขั้นตอน โดยแบ่งเป็นขั้นตอนใหญ่ๆ ดังนี้

- 1.การจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์
- 2.การฝึกซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์
- 3.การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงคัพเวอร์แดนซ์

1.การจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์

1.1 แรงบันดาลใจสู่การแสดงคัพเวอร์แดนซ์

แรงบันดาลใจสู่การเข้าวงการคัพเวอร์แดนซ์ของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้น ความชื่นชอบศิลปะป๊อปเกาหลีและญี่ปุ่นคือสาเหตุหลักในการเข้ามาสู่วงการคัพเวอร์แดนซ์ ทำให้พวกเขามีความคิดที่อยากจะเป็นเหมือนกับศิลปินต้นแบบ

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้แจ่มแจ้งถึงแรงจูงใจของการเข้าสู่วงการคัฟเวอร์แดนซ์ไว้ โดยที่ผู้วิจัยสรุปออกมาว่าการเข้ามาแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มีแรงจูงใจทั้งจากปัจจัยภายนอกและจากภายในของตัวเอง ปัจจัยภายนอกประการแรกที่ อีฟ จากวงฟรีเซนต์และ เจษ จากวงแอนโดรเมตต้า ได้บอกไว้ตรงกันว่า “เพื่อน” มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าสู่วงการคัฟเวอร์แดนซ์ เพราะเพื่อนเป็นคนชักจูงให้รู้จักและชื่นชอบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นจนเป็นสาเหตุให้เข้ามาแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อย่างจริงจัง

“ตอนแรกก็ไม่ได้สนใจอะไรแต่เห็นเพื่อนชอบเพราะเขาหน้าตาดี ก็เลยมาดูบ้าง ก็เลยลองไปแกะท่า แกะเองทำเองหมดเลยแล้วก็แกะได้ แล้วก็เห็นในเว็บว่าเขามีขึ้นโชว์ก็เลยอยากลองบ้างซักครั้ง ก็เลยมาออกดิฉัน มีทั้งเต้นที่โรงเรียนแล้วก็มาซ้อมเต้นที่นี่”

(อีฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“เพื่อนไซโคมาก คีบอมหล่อย่างโน้น เต้นเก่งร้องเพลงเพราะอย่าโน้นอย่างนี้ แล้วก็ยังมีแต่เพื่อนผู้หญิงแล้วเจษก็ได้ใส่ใจอะไรหรอก อู๊ย เกาหลีมันคืออย่าโน้นนะอย่างนี้นะ ก็เลยลองดูแล้วเห็นวงนี้เต้นเท่ดี แล้วก็ลองแกะทามาเต้นเอง พอเต้นเองก็สนุก ก็เลยอยากมีคนเต้นด้วย อยากให้ครบวงไปเลยก็เลยไปหาคนมาเต้น หาในเน็ตเนี่ยแหละ”

(เจษ-นายเจษฎา อ่อนน้อม, 18 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

นอกจากนั้นแล้ว มดและฝน ได้ให้เหตุผลเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจจาก “เพื่อน” ว่าเพื่อนนั้นเป็นผู้ชักชวนเข้าสู่วงการคัฟเวอร์แดนซ์โดยตรง

“ได้รับการชักชวนจากเพื่อนค่ะ เพื่อนบอกว่าคนไม่ครบมาเต้นให้หน่อย ก็พอจะรู้เรื่องบ้างแล้วว่ามันคืออะไรเลยมาเต้น”

(มด-นางสาวภัทร วรลักษณกุล, 21 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

“จริงๆเพื่อนมาตามวงเอสเจวงหนึ่งวงคัพเวอร์วงโฮลี่ โฮลีนเนส (Holy Holinez) แล้วเพื่อนอยากเต้นคัพเวอร์ก็เลยทำวงวันเดอร์เกิร์ลขึ้นมา แล้วคือมีคนครบแล้ว ฝนไม่ได้เต้น แล้วต่อมาก็ขาดคนนึงเขาก็เลยมาเรียกฝนไปเต้น ตั้งแต่นั้นมาก็เลยเต้นมาตลอดเลย”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม,22ปี,สัมภาษณ์,30มกราคม 2553)

ส่วน พลอย จากวง วานิลลา คิส ,เท็ดดี้,หยิน และยูย จากวง ซีมูเลท ได้ให้เหตุผลว่า “ตัวศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น” ที่เป็นไอดอล (Idol)ของพวกเรา ที่สามารถทำให้พวกเราประทับใจจนส่งผลให้พวกเราสนใจการแสดงของศิลปินและคิดรวมตัวกันเพื่อแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นศิลปินที่พวกเราประทับใจและมีความรู้สึกอยากเป็นเหมือนกับศิลปินที่ตนเองชื่นชอบ ซึ่งนับเป็นปัจจัยภายนอกที่เป็นสาเหตุหลักเลยก็ว่าได้

“เห็นเรนครั้งแรก หุย!! ผู้ชายคนนี้ ทำไมเต้นเก่งขนาดนี้ รู้สึกว่าไม่เคยตกหลุมรักใครเท่านี้ ก็เลยชอบเกาหลีเลยเริ่มรู้ว่าเกาหลีมีคนโน้นคนนี้ แล้วก็ตกหลุมรักวันเดอร์เกิร์ลส์ ชอบวันเดอร์เกิร์ลส์มาก ที่ชอบซอนเยเพราะสวย ร้องเพลงเพราะมาก คือเขาเต้นไม่ได้เก่งสุดในวง วงเขามีคนอื่นเต้นเก่งกว่า แต่หนูรู้สึกว่าเขาเต้นแล้วดูสวย ใครๆก็เต้นเก่งได้ถ้าเรียน คนที่เต้นสวยไม่ได้มีทุกคนก็เลยชอบซอนเยมาก ร้องเพลงก็เพราะ หน้าตาก็ดี อยากเป็นอย่างเขา ถ้าเป็นผู้ชายก็อยากเป็นแฟนเขา แต่ทุกวันนี้ก็อยากเป็นแฟนเรน ถึงเขาจะเป็นเกย์หนูก็จะบ่าบัดเขา คือถ้าบอกว่าเริ่มจากชอบเต้นก็ไม่ใช่ เพราะเรียนเต้นมานานแล้ว เลิกชอบเต้นแล้ว”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียมรักษา,22ปี,สัมภาษณ์,23 มกราคม 2553)

“อย่างแรกคือชอบซูเปอร์จูเนียร์ มันก็น่าจะโอเคนะพี่มาเต้นคัพเวอร์ แบบว่า อยู่บ้านเล่นเน็ตจ้องคอม จ้องจนสายตาสั้นอะไรแบบนี้...ลึกลับมันคือใจรักด้วยพี่ คือชอบคนนี้ ชอบคาแร็กเตอร์ชอบบุคลิกเขา ก็เต้นเป็นคนนี้โอเคชอบ”

(เท็ดดี้-นางสาวรมิดา ศิริธรา,22ปี,สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ชอบในศิลปิน เต้นแล้วรู้สึกสนุก อยากเต้นไปเรื่อยๆก็เลยมาเต้นคัพเวอร์ ชอบซูเปอร์จูเนียร์ ชอบเกาหลีหมดเลยว่างั้น ก็เลยรวมตัวกันมาเต้น แล้วก็ชอบเย

ของเป็นพิเศษเลยคะ แล้วก็อยากเด่นเป็นเยของ เราเป็นแฟนคลับเขาเราก็เลย
อยากเด่นเป็นเขา”

(หยิน-พรทรัพย์ อังยูริกุล, 17ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ชอบ คือหนูชอบเกาหลีอยู่แล้ว หนูชอบวงซูเปอร์จูเนียร์ แล้วพอเห็นเขาเด่นเรา
ก็อยากเด่นได้ เพื่อนมันก็เด่นได้กัน เต้นได้ก็เท”

(ยู๋-นางสาวจตุพร บุญรัตนกรกิจ, 18ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

แต่นอกจากตัวศิลปินเอง การแสดงของศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นที่มีความโดดเด่นก็
สามารถสร้างความประทับใจให้กับเหล่าวัยรุ่นที่ชมการแสดงผ่านสื่อต่างๆ อย่างเช่น นิค จากวง
แอนโดรเมดร้า ที่รู้สึกประทับใจการแสดงของวง ดงบังชินกิ ตั้งแต่ได้ดูมิวสิกวิดีโอครั้งแรก จน
นำไปสู่การชอบตัวศิลปินและริเริ่มที่จะเต้นคัพเวอร์ จนปัจจุบันนี้นิคก็ยังเต้นคัพเวอร์วงดงบังชินกิ
เป็นเวลาเกือบ 2 ปีแล้ว

“ตอนแรกก็ไม่ได้ชอบเคป๊อปเลย แล้วตอนนั้นอยู่อเมริกา แล้วก็มาเจอดงบัง คือพี่
เปิดคลิปหนึ่ง คลิป O อะ แล้วเห็นคือชอบทันที ที่มันเปลี่ยนโทนอะ คือชอบมาก
คือนี่ก็ออกปะเวลาดงบังเปลี่ยนตัวเราจะไม่รู้ว่ามันเปลี่ยน สุดยอดมาก ถ้าเราดู
ครั้งแรกเราจะรู้สึกว่ามันเปลี่ยนบ๊ล๊อกเก่งมาก แล้วก็ชอบความเวอร์ ตอนนั้นก็ยัง
ไม่รู้หรอกว่าวงอะไรแต่ชอบวงนี้ ก็เลยนั่งดูวงนี้ 4-5 รอบ ตอนแรกก็ไม่ได้คิดจะ
ศึกษา ก็ดูเรื่อยๆก็เลยชอบมากขึ้น ก็บ้าขึ้นเรื่อยๆ”

(นิค-ฐิติวิชยา ฉันทไธ, 20ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ไม่ใช่แค่เพียงตัวศิลปินและการแสดงของศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น เท่านั้นที่จะเป็น
แรงจูงใจให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เข้าสู่วงการนี้ การได้เข้าไปดูการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ครั้งหนึ่ง
ของพลอย จากวง แอนโดรเมดร้า ก็เป็นแรงจูงใจให้พลอยอยากเข้าสู่วงการคัพเวอร์แดนซ์อย่าง
จริงจัง จนทำให้พลอยเป็นคนก่อตั้งวงแอนโดรเมดร้ามาด้วยตนเอง

“ตอนแรกพลอยมาดูงาน Hello Korea กับเพื่อน โดยส่วนตัวชอบดงบังอยู่แล้ว และมาเห็นวงไค้ฟวงนึ่งน่ารักมากเป็นเด็กม.ต้น ดั่งดงบังอะเพลงบอลลูน เขามีชุดบอลลูนด้วยอะ ก็เลยถามเพื่อนว่าคืออะไร เพื่อบอกว่าเขาเรียกเต้นคัพเวอร์ก็เลยอยากเต้นบ้าง ก็เลยเอวอะลองดู ก็เลยไปเจ้ทในบอร์ดของ tvxq Thailand แพนคลับแล้วมันจะมีบอร์ดคัพเวอร์ก็เลยไปโพสว่าอยากไค้ฟดงบัง”

(พลอย-นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์, 23ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ส่วนปัจจัยภายในหรือแรงจูงใจจากภายในตัวของวัยรุ่นเองนั้นประการแรกคือ ความชอบที่จะแสดงโดยส่วนตัว อย่างเช่น ครีม จากวง ซีมูเลท และอีม จากวง แอนโดรเมดร้าที่เป็นนักกิจกรรมในงานของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งสองคนนี้ชื่นชอบการแสดงเป็นชีวิตจิตใจอยู่แล้ว ซึ่งการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็นับเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงอย่างหนึ่งเช่นกัน

“ชอบการเต้นคะ ตั้งแต่เด็ก ๆ มากก็ทำกิจกรรมตลอด เคยเรียนบัลเล่ต์ตอนเด็กๆ พอมาเห็นซูเปอร์จูเนียร์เขาเต้นก็เลยอยากลองบ้าง แล้วตอนป.6 กับม.1 ก็เริ่มเรียนเต้นอย่างจริงจัง ตอนนี้ก็พักการเรียนเต้นไว้ เพราะกำลังจะขึ้น ม.4 ก็เลยมุ่งเรื่องการเรียนก่อน”

(ครีม-นางสาวรมิตา สงวนดิสกุล, 15ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ชอบเต้น ชอบการแสดงออก ชอบพบปะผู้คน ชอบเจออะไรใหม่ๆ”

(อีม-นายอายุวัฒน์ กอบศิริญ, 24ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ยูย จากวง ซีมูเลท ยังได้ให้เหตุผลว่า ตนเองอยากเป็นคนี่เด่นดังในสายตาของคนอื่น จึงเลือกที่จะมาเต้นคัพเวอร์ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของพลอย จากวง วานิลา คิส ที่คิดว่า การได้มาเต้นคัพเวอร์เป็นการสนองความอยากเป็นดาราของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ทุกคน

“คือหนูอะ ถ้ามีงานหนูก็จะรู้แล้วก็มาดู เท่ดีเต้นแล้วดูเท่ แล้วนุ้ยเป็นเพื่อนที่โรงเรียนมัธยมเขาก็บอกว่าเขาเข้าวงนี้อยู่แล้วเขาก็เลยชวนหนูเข้ามาเต้นด้วยกันมั๊ยหนูก็เลยมาเต้น”

(ยูย-นางสาวจตุพร บุญรัตนกรกิจ, 18ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“สนองตัณหา สมองตัณหาของคนที่ยากใจ อยากเป็นนักร้องคนนั้นแล้วไม่ได้ เป็น อยากเดินบนเวที สมองตัณหาว่าฉันอยากเป็นชอนเยยงังไม่มีวันได้เป็นชอนเยยงังแล้วในชีวิตนี้ มีที่เดียวที่จะได้เป็นคือมาเดินคัพเวอร์ไง”

(พลอยนางสาวพลอย เขียวรักษา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

1.2 แรงจูงใจในการเลือกเดินคัพเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่ง

ทั้งนี้ทั้งนั้น ก่อนที่เหล่าวัยรุ่นจะตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์ขึ้นหรือสมัครเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์ใดๆ วัยรุ่นมักจะมีศิลปินหรือวงที่ตนเองต้องการคัพเวอร์อยู่ในใจ โดยเหตุผลที่พวกเขาเลือกจะเดินคัพเวอร์เป็นใครนั้น นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเลือกคัพเวอร์เป็นศิลปินที่มีความคล้ายคลึงกับตนเอง ทั้งในเรื่องของรูปร่างหน้าตาหรือนิสัยใจคอเป็นสาเหตุหลัก อย่างไรก็ตามก็ยังมีเหตุผลอย่างอื่นที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ให้เหตุผลไว้เช่นกัน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งเหตุผลของการเลือกเดินคัพเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่งไว้ดังนี้

เหตุผลประการแรกที่คนทั่วไปมักคิดว่าเหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เหล่านี้เลือกที่จะเดินเป็นใครนั้นก็เพียงเพราะรู้สึกชอบศิลปินที่ตนเองเดินคัพเวอร์เป็นพิเศษ อย่างเช่น เท็ดดี้ ที่หลงรัก ลีทีก วงซูเปอร์จูเนียร์ มาก ซึ่งเป็นสาเหตุให้เธอติดตามคอนเสิร์ตที่ลีทีกขึ้นแสดง และรายการวาไรตี้อื่นๆ จากเคเบิลทีวีและอินเทอร์เน็ต จนสามารถเก็บรายละเอียดต่างๆ ของลีทีก และมั่นใจว่าตนเองสามารถเดินคัพเวอร์เป็นลีทีกได้เหมือน

“ลีทีกมันคือใจรักด้วยพี่ คือชอบคนนี้ ชอบคาแร็คเตอร์ (Character) ชอบบุคลิกเขา ก็เดินเป็นคนนี้โอเคชอบ... ถ้าแต่งงานได้จะให้แม่ไปขอละนะ ... เหมือนที่เราใส่ใจเขา เราเก็บรายละเอียดในตัวเขา อย่างเวลาเขาขึ้นงานแสดง บนเวทีเขา ทำท่าอะไรแบบนี้ เพราะว่าเราชอบเขา เราเลยเก็บรายละเอียดของเขาได้เยอะ เพราะฉะนั้นการเดินเป็นเขาเลยไม่จืดว่าเป็นเรื่องยากจนเกินไป”

(เท็ดดี้-นางสาวรมิดา ศิริธรา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

ด้วยรูปร่างหน้าตาและความสามารถของศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นที่เราทุกคนสามารถเห็นได้ตามสื่อต่างๆ ทั้งเรื่องการร้องเพลง การเต้น จนเป็นแรงบันดาลใจให้เหล่านักแสดง

คัพเวอร์แดนซ์ยกให้ศิลปินเหล่านั้นเป็นแบบอย่างในการทำกิจกรรมใดๆก็ตาม ดังเห็นได้จาก พลอย จากวง วานิลลา คิส และอีฟ จากวง ฟรีเซนซ์ ที่บอกว่าตนเองอยากเป็นอย่างศิลปินต้นแบบ ทั้งเรื่องของรูปร่างหน้าตาและความสามารถ

“ที่เลือกเป็นคนนี้เพราะเขาเด่นเก่ง สวยด้วย ก็อยากเป็นแบบเขา คืออยากมีวง แบบนี้ที่เด่นเก่งกันทุกคน ก็คือเป็นความฝันของเราที่อยากมีวงอย่างนั้นบ้าง”

(อีฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16 ปี, **สัมภาษณ์**, 23 มกราคม 2553)

“หนูรู้สึกว่าเขาเด่นแล้วดูสวย ใครๆก็เด่นเก่งได้ถ้าเรียน คนที่เด่นสวยไม่ได้มีทุกคนก็เลยชอบชอบเอยมาก ร้องเพลงก็เพราะ หน้าตาที่ดี อยากรู้อย่างเขา”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียมรักษา, 22 ปี, **สัมภาษณ์**, 23 มกราคม 2553)

ส่วนครีม จากวง ซีมูเลท และพลอย จากวง แอนโดรเมดร้า ให้ความเห็นว่า เขาเพียงอยากมีความสามารถอย่างที่ศิลปินต้นแบบเป็น เลยเลือกที่จะเต้นคัพเวอร์แดนซ์เป็นศิลปินคนนั้น

“สนใจในตัวเขาก่อน ชอบหน้าตา ชอบเสียง ชอบเพลง I believe เป็นโทนเสียงที่เราใฝ่ฝันจะร้องแต่เราทำไม่ได้”

(พลอย-นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์, 23 ปี, **สัมภาษณ์**, 23 มกราคม 2553)

“ไม่ได้อยากได้เป็นแฟนค่ะ เป็นไอดอลมากกว่า เขาเป็นศิลปินการต่อสู้ เล่นดนตรี ความสามารถรอบด้านเลย ทำให้เราอยากเป็นแบบนั้น”

(ครีม-นางสาวรมิตา สงวนดิสกุล, 15 ปี, **สัมภาษณ์**, 31 มกราคม 2553)

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่พลอย จากวง แอนโดรเมดร้า และหยิน จากวง ซีมูเลท ได้บอกไว้ตอนสัมภาษณ์ว่า พวกเขา รู้สึกว่าเขามีความคล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบ ทั้งในเรื่องของรูปร่างและหน้าตา หรือลักษณะเฉพาะบางอย่าง ทำให้เขาเลือกเต้นคัพเวอร์แดนซ์เป็นศิลปินต้นแบบคนนั้น

“ตั้งแต่เด็ก เวลาแสดงจะต้องเป็นผู้ชายตลอดเพราะว่าตัวใหญ่ตัวสูง ขนาดเต้นลีลาศก็ยังเป็นผู้ชาย ร้องเพลงก็เป็นโทนเสียงผู้ชาย ไม่ได้รู้สึกว่าเขาเหมาะเป็นผู้หญิงเลย เราไม่ใช่คนเอ็กซ์เป็นคนเรียบริ่อย ห้าวๆ แมนๆ จะให้เราไปเต้นหนีบๆ เอ็กซ์ไม่ได้ (ซางมิน วงดงบังซิงก็คือคนที่ตัวสูงใหญ่ที่สุดในวง)”

(พลอย-นางสาวชุติมา ภัทธิยะนันท์, 23ปี, **สัมภาษณ์**, 23 มกราคม 2553)

“ตาดีเหมือนกันมั้งก็เลยชอบ ก็รู้สึกว่าคุณลายเขานิดนึง ไม่ได้เข้าข้างตัวเองนะก็นิดนึงก็มีบ้าง ก็เลยอยากเป็นเยซงมาก”

(หยิน-นางสาวพรทรัพย์ อังยุริกุล, 17ปี, **สัมภาษณ์**, 31 มกราคม 2553)

แต่ก็ไม่ใช่แค่เพียงความคล้ายคลึงในรูปร่างหน้าตา หรือลักษณะเฉพาะบางอย่าง อย่างที่พลอยและหยินได้ให้เหตุผลไว้เท่านั้น แน่ จากวง ซีมูเลท ก็ให้ความเห็นว่า ลักษณะนิสัยของตัวเธอและศิลปินต้นแบบ มีความคล้ายกัน จนรู้สึกว่าคุณจะเดินคัฟเวอร์เป็นคนนี้เท่านั้น จากเหตุผลนี้และเหตุผลเรื่องความคล้ายคลึงเรื่องรูปร่างหน้าตาทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า ความคล้ายคลึงกันในเรื่องรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคออันเป็นสาเหตุหลักในการเลือกคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนนั้นๆ

“มันชอบค่ะ หนูชอบฮีซอล ไม่ได้อยากได้เป็นแฟนนะ คือหนูอะ ไม่เคยชอบดาราดูเลย คือพอเห็นคนนี้แล้วมันใช่อะ เราชอบคนนี้ เขาคงคล้ายๆ หนูด้วยมั้ง ยังไงดีละ มันแรง แล้วเขาก็เหมือนไม่แคร์ใครอะ เขาอยากจะทำอะไรเขาก็ทำ มันชอบจริงๆ เราเห็นแล้วเราชอบคนนี้ มันเหมือนถูกใจโลกกัน”

(แน-นางสาวญาตาวิ บุญตา, 18ปี, **สัมภาษณ์**, 31 มกราคม 2553)

ความโดดเด่นของศิลปินแต่ละคนทั้งในเรื่องการเต้นหรือการร้องเพลงก็นับเป็นปัจจัยที่ให้เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกเต้นเป็นศิลปินคนใดในวง อย่างเช่น อีฟ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ฟรีเซนซ์ เลือกที่จะเต้นเป็นซอนเย เพราะซอนเยเต้นได้เก่งที่สุดในวงในสายตาของเธอ ส่วนนิก จากวง แอนโดรเมดร้า เลือกที่จะเต้นคัฟเวอร์เป็น เซีย จุนซู เพราะขณะที่วงดงบังซิงก็แสดง เธอรู้สึกว่าเซีย จุนซูมีความโดดเด่นเป็นอันดับที่สอง รองจาก ยูโน ยูโนไฮ และนุ่ย จากวง ซีมูเลท เลือกที่จะเต้นคัฟเวอร์เป็นคยูฮยอน วงซูเปอร์จูเนียร์ เพียงเพราะเขาร้องเพลงเพราะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเหล่านักแสดงไม่ได้เลือกที่จะคัฟเวอร์เป็นคนที่เต้นที่สุดในวงเสมอไป

“เขาเต้นเก่ง อยากเต้นทุกไลน์ที่เขาเต้น เขาโดดเด่นที่สุดในวง อย่างมีไลฟ์เขาก็จะเต้นเด่นกว่าทุกคน คนอื่นเขาจะเน้นร้องเน้นอะไร อย่างโซฮียาก็จะน่ารัก เราไม่ใช่คนแอบแบ้วอย่างนั้นก็เลยไม่ค่อยชอบเท่าไร ชอบที่เน้นเต้นมากกว่า”

(อีฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“คือตอนแรกมาก็ไม่รู้จักใครเลยเหมือนกัน ชอบ ชอบไอ้เนี่ย ไอ้เนี่ยเต้นข้างหน้าบ่อย... ยูนมันเป็นภาระเกินไปเพราะมันเต้นเยอะมาก นี่ก็คือเยอะรองจากยูน ไม่อยากเป็นที่ 1 ขอเป็นที่ 2 พอ เขียมันออกเยอะดีแล้วมันเต้นดี กับไอ้ตัวยูนโยมันไฮโซไป”

(นิค-นางสาวฐิติวิชยา ฉันทไธ, 20 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม)

“หนูว่าเขาน่ารักดี เสียใจเพราะ หนูว่ามันก็เต้นเก่งอยู่นะ”

(นุ้ย-นางสาวจตุติพร บุญรัตนกรกิจ, 18 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

อย่างไรก็ตาม นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนอาจให้เหตุผลที่คาดไม่ถึงในการเลือกแสดงคัพเวอร์แดนซ์ อย่างมดและก๊อง ที่เพียงอยากเต้นเท่านั้น นั่นเท่ากับว่า การแสดงคัพเวอร์แดนซ์นับเป็นพื้นที่สำหรับให้เหล่าวัยรุ่นได้ทำในสิ่งที่อยากทำ นั่นก็คือ การเต้น

“จริงๆแล้วชอบโซฮีย แต่คนที่ขาดคือเยฮิน ก็เลยไปลงตำแหน่งเยฮิน ก็เลยเป็นเยฮินมาตลอด ไม่ได้สนใจว่าต้องเต้นเป็นใคร เพราะว่ายังไงก็ชอบวันเดอร์เกิร์ล”

(มด-นางสาวภัทร วรลักษณกุล, 21 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

“ตอนนั้นก็ไปออดเป็นมิกก็เหมือนกัน แต่ว่าไปช้า มีคนมาออดมิก 2 คนแล้ว แล้วเขาก็รับไปแล้ว ก็เลยเหลือตำแหน่งของแบ็ค (Back Up) ก็เลยไปเป็นแบ็ค ...แค่อยากเต้น”

(ก๊อง-ธิษฏา โภชกปริภณฑ์, 18 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

1.3 กระบวนการการจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์

เมื่อผู้วิจัยได้เข้ามาสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมกับวงแอนโดรเมดร้าและวงวานิลลา คิส ซึ่งวงแอนโดรเมดร้าได้จัดตั้งวงมานับตั้งแต่เริ่มประกาศรับสมัครทางอินเทอร์เน็ตไปนั้น ก็ราวเกือบ 2 ปีแล้ว ส่วนวงวานิลลา คิส ก็ก่อตั้งวงมาได้ประมาณ 4 เดือน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้วิธีการซักถามถึงวิธีการจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์ จากพลอย ซึ่งเป็นผู้จัดตั้งวงแอนโดรเมดร้า และโปเต้ จากวง วานิลลา คิส ซึ่งการจัดตั้งวงของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นับเป็นกระบวนการแรกของการก้าวขึ้นสู่เวทีการแสดงของเหล่าวัยรุ่น ซึ่งพลอยและโปเต้ได้เล่าถึงการจัดตั้งวงว่ามีอยู่ 2 รูปแบบด้วยกันซึ่งขึ้นอยู่กับความประสงค์ของแต่ละบุคคล คือ การจัดตั้งวงด้วยตนเอง และ สมัครเข้าเป็นสมาชิกของวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีอยู่แล้ว

1.3.1 การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์ด้วยตนเอง

1) การจัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยรวมกลุ่มกับเพื่อนๆที่รู้จักกันและประสงค์ที่จะเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ เป็นวิธีที่สามารถรวมตัวกันได้ง่ายที่สุด หากกลุ่มเพื่อนของเหล่าวัยรุ่นมีความสนใจที่ตรงกัน

2) จัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยประกาศหาทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งในปัจจุบันนี้มีเว็บไซต์(Website)ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อยู่หลายเว็บไซต์ที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นิยมเข้าไปประกาศหาผู้ร่วมวง ได้แก่ www.pingbook.com, www.thaicoverdance.com, www.coverdancethailand.com และเว็บไซต์แฟนคลับของศิลปินที่พวกเขาสนใจ ซึ่งทั้งพลอยและโปเต้ เลือกใช้วิธีนี้ทั้งคู่ โดยพลอยเคยให้เหตุผลว่า เพื่อนของพลอยไม่ได้ชอบเหมือนพลอย บางคนอาจจะชอบวงดงบังชัญญะแต่ไม่ได้ชอบเต้น และบางคนชอบเต้นแต่ไม่ได้ชอบวงดงบังชัญญะ ฉะนั้นพลอยจึงเลือกประกาศหาทางเว็บไซต์เพื่อตัวพลอยจะสามารถได้สมาชิกที่ทั้งชอบวงดงบังชัญญะและชอบเต้นเหมือนกับพลอย

2.1) ขั้นตอนการเปิดรับสมัครผู้เข้าร่วมวงคัฟเวอร์แดนซ์ทางเว็บไซต์

การเปิดรับสมัครผู้เข้าร่วมทีมคัฟเวอร์แดนซ์ทางเว็บไซต์นั้นผู้วิจัยได้ลองเข้าไปดูใน www.thaicoverdance.com/board และ <http://www.pingbook.com/board> ซึ่งมีขั้นตอนการเปิดรับสมัครที่เหมือนกันเกือบทุกประการ หากจะต่างกันแค่เพียงลักษณะของหน้าตาที่ดูแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย และไม่ใช่ว่าเรื่องยากที่จะเข้าไปใช้พื้นที่ประกาศหาผู้

ร่วมที่คัพเวอร์แดนซ์ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างวิธีการเปิดรับสมัครจาก

www.thaicoverdance.com

(1) ผู้ต้องการจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์ต้องเข้าไปที่

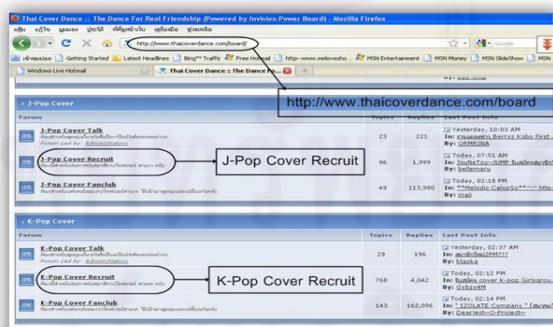
www.thaicoverdance.com/board เพื่อเข้าไปสมัครสมาชิกจึงจะสามารถเข้าไปโพสต์

(Post)ข้อความประกาศรับสมัครสมาชิกวงได้ โดยกรอก User Name, Display Name และ Password ให้เรียบร้อย

(2) เมื่อสมัครเป็นสมาชิกของเว็บไซต์แล้ว สมาชิกต้อง Log In เข้าสู่ระบบ โดยใช้ User Name และ Password ที่ได้ตั้งไว้ในขั้นตอนที่สมัครสมาชิก

(3) เมื่อผู้ต้องการประกาศหาสมาชิกคัพเวอร์แดนซ์เข้าสู่ระบบแล้วนั้นก็ จะพบหน้าต่างที่สามารถเชื่อมโยง (Link) เข้าสู่เมนูต่างๆในเว็บไซต์ ซึ่งเมนูสำหรับประกาศหาสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นจะอยู่ในเมนู J Pop Cover และเมนูย่อย J-Pop Cover Recruit สำหรับประกาศหาสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์สายแจ๊ปอป ส่วนเมนู K Pop Cover และเมนูย่อย K-Pop Cover Recruit สำหรับประกาศหาสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์สาย เคป็อบ

(4) เมื่อเข้ามาสู่หน้าต่าง J-Pop Cover Recruit หรือ K-Pop Cover Recruit แล้ว ผู้ที่ต้องการประกาศรับสมัครสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์ก็สามารถเข้าตั้งกระทู้ เพื่อประกาศรับสมัครสมาชิกได้

รูปที่ 16 หน้าเมนูสำหรับตั้งกระทู้เพื่อเปิดรับสมัครสมาชิกเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์ของเว็บไซต์

www.thaicoverdance.com

...GIRLISH... Cover SNSD ในชื่อ Hyoyeon และ Yuri 2 สาวน่ารัก !! - Thai Cover Dance :: The Dance For Real Friendship - Mozilla Firefox

http://www.thaicoverdance.com/board/index.php?showtopic=2376

Options

rebOm* Jan 31 2010, 07:28 PM Post #1

:: GirlLish Cover Girls' Generation ::

สวัสดีค่ะ ขอแจ้งว่า GirlLish ของพวกเราทำผลงานกับไฮโยยอง "Hyoyeon" และ ยูริ "Yuri" สมาชิกของ GirlLish ของพวกเราได้สมาชิกเพิ่มมาอีกสองคนค่ะ 😊 จะดีมีใจมาขอเป็นสมาชิกกับพวกเรา GirlLish ของเรา เร็วๆนะคะขอเชิญดูรายละเอียดนะคะ

คุณสมบัติ สำหรับ ยูริ และ ไฮโยยอง Yuri & Hyoyeon

1. อายุ 15 ขึ้นไป
2. ส่วนสูง "ความสูง 160 - 165" ไม่ว่านจะไม่ยอมจนเกินไป ถ้าหนักและซิกซ์ให้ดูดีนะคะ 😊 (สำหรับ ไฮโยยอง Hyoyeon)
3. ส่วนสูง "ความสูง 160 - 168" ไม่ว่านจะไม่ยอมจนเกินไป ถ้าหนักและซิกซ์ให้ดูดีนะคะ (สำหรับ ยูริ Yuri)
3. ชื่อนี้ถ้าถูกมากกว่า คือ ฝากของลงนุกา
4. ไม่มีปัญหาเรื่องคำต่อคุณนะคะ "รับรองว่าเราคัดสรรมาทำไมเพราะไม่มีดีจนเกินไป"
5. มีความสามารถพอสมควร วันเสาร์ - อาทิตย์ เวลาประมาณ 11.00 เป็นต้นไปแถว ๆ สนาม และ Central World "ขอคืนทางสะดวกบ้าง นะคะ"
6. มีความตั้งใจจริง อดทน และยากเย็นบ้าง ๆ ไม่ออกกลางคันนะคะ 😊
7. ขอขอบคุณว่าเราสามารถกระทำใจให้ของ ไฮโยยอง เองได้ค่ะ ที่สำคัญ >> ขอแรงแรง นิดนึงนะคะ << สำหรับ ไฮโยยอง Hyoyeon
- ขอขอบคุณว่าไม่ละเลืงบ้าง ๆ ที่สำคัญ >> ขอแรงแรง นิดๆ ไม่ถึงขนาดไฮโยยอง เพราะ 2 ตำแหน่งนี้ต้องเล่นทั้งทั้งคู่ << สำหรับ ยูริ Yuri
8. เล่นเพลง Gee , Genie , Chocolate Love เป็นต้น หรือมีประสบการณ์ การเต้น Cover มาก่อนนะคะ >> อาจจะมีรางวัลเป็นเงินสด สำหรับมือ 7 กับ มือ 8 และ ตรงสรุป <<
- สรุป : เอาเป็นว่าขอคนที่พร้อมบ้างมีจิตใจในการเต้นนะคะ เพราะตำแหน่งนี้เราต้องการคนเล่นกัน ๆ

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่หน้าเว็บบอร์ดนะคะ
 แล้วยังมีอีเมล์ หรือจะเลยมาคุยกันที่หน้าเว็บบอร์ดและแจ้งให้ฟัง ๆ นานแล้วด้วยนะคะ
 ขอขอบคุณที่สนใจนะคะ

โทรมาได้เลย
 ออม Tel, 086-667-๘๘๘๘ หรือ E-mail : oom_adi๘๘๘๘@hotmail.com (ใจของแม่ทำจากแก้ว)
 ฟุ้งฟ้า Tel, 08๕ ๙๙๙ หรือ E-mail : fufang_paka@hotmail.com (ในใจเธอทำเพลง)
 นนท Tel, 083-014-7298 หรือ E-mail : hestread_1991@hotmail.com (ในใจเธอคนเดียว)

หรือจะ E-mail มา也行 ค่ะส่งไปรษณีย์ นะๆ ไปรษณีย์หรือ โทรมา โทรมาได้เลยนะคะ

หรือจะเข้าเว็บบอร์ดก็ได้ค่ะ >>> ::GirlLish:: Cover Girls' Generation @ www.thaicoverdance.com << นะจ๊ะขอขอบคุณ

Credit Image : www.soshifanclub.com

This post has been edited by rebOm*: Feb 7 2010, 11:50 AM

รูปที่ 17 รายละเอียดภายในกระทู้ที่ตั้งไว้สำหรับเปิดรับสมัครสมาชิกวงศัพท์แควอร์แดนซ์ของวง เกิร์ลลิช(Girlish) โดยประกาศรับสมัคร ยูริและไฮโยยอง โดยบอกคุณสมบัติที่ต้องการพร้อมวิธีการติดต่อกลับจากเว็บไซต์ www.thaicoverdance.com

ในการประกาศหาสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์นั้น ผู้ประกาศจะให้รายละเอียดตามที่
ต้องการ ซึ่งบางกลุ่มอาจจะบอกเพียงคร่าวๆ แล้วค่อยมาคัดเลือกทีหลัง การประกาศหาสมาชิก
แบบคร่าวๆ นั้นจะเหมาะสมกับวงที่ไม่ได้ต้องการความเหมือนตัวศิลปินต้นแบบมากนัก เพียงอยู่
ในช่วงวัยใกล้เคียงกัน มีทักษะการเต้นในระดับหนึ่ง ซึ่งชอบศิลปินวงที่จะมาเต้นคัพเวอร์ มี
งบประมาณ มีเวลาซ้อม หรือบางวงอาจจะระบุถึงนิสัยที่เข้ากันได้ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางวงที่ต้องการความสมบูรณ์แบบของการ
แสดง และต้องการให้การคัดเลือกคนเข้าวงไม่ยุ่งยาก การให้รายละเอียดในการรับสมัครคนที่
ละเอียดมาก ๆ ก็ช่วยให้ได้คนตรงตามที่ต้องการ แต่ข้อเสียก็คือ ทำให้มีคนที่มาสมัครน้อยและ
อาจจะช้ากว่าที่คาดการณ์ไว้

2.2) สิ่งที่ผู้ประกาศรับสมัครสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์ส่วนใหญ่มักมีดังนี้

(1) รายชื่อศิลปินในวงที่ยังไม่มีคนมาเต้นคัพเวอร์

(2) เพศ เนื่องจากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายวงต้องการที่นักแสดงที่
เป็นเพศเดียวกับศิลปินตัวจริง แต่บางวงก็คิดว่าไม่ใช่เรื่องจำเป็นสามารถให้วงเป็นวงผสม
หรือบางวงมีความต้องการที่จะเต้นข้ามเพศอย่างจริงจัง ในรูปที่ 21 แสดงถึงการประกาศ
ที่ระบุเพศที่ต้องการโดยเฉพาะ ซึ่งวงนี้เต้นคัพเวอร์วง $f(x)$ ซึ่งสมาชิกในวงเป็นผู้หญิง
ทั้งหมด แต่ผู้ประกาศต้องการนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นเพศชาย และระบุเพิ่มเติมว่า
เป็นเกย์ก็ได้แต่อย่ามีลักษณะคล้ายผู้หญิงจนเกินไป ซึ่งเป็นวงที่ข้ามเพศ

(3) รูปถ่าย หน้าตา บุคลิกภาพ ที่คล้ายคลึงกับศิลปินที่จะเต้นคัพเวอร์
โดยใส่รายละเอียดของลักษณะรูปร่างอย่างชัดเจน เช่น ในรูปที่ 19 ที่ระบุว่า

“สัดส่วน “ความสูง 160-165” ถ้าน่ารักและเซ็กซี่ก็จะดีนะคะ (สำหรับโฮยฮยอน)

สัดส่วน “ความสูง 160-168” ถ้าน่ารักและเซ็กซี่ก็จะดีนะคะ (สำหรับยูริ)”

(<http://www.thaicoverdance.com/board/index.php?showtopic=2176>

เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2553)

(4) ช่วงอายุ โดยส่วนมากผู้ประกาศหาสมาชิกวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นจะอยู่
ในช่วงวัยรุ่น หรือมีวัยใกล้เคียงกับผู้ประกาศหาสมาชิก ซึ่งมักอยู่ในช่วง 15-22 ปี

(5) มีทักษะการเต้น หรือเรียนรู้การเต้นได้รวดเร็ว ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอย่างหนึ่ง เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะท่าเต้นของศิลปินบางวงจะมีความยากของท่าเต้นสูงอย่างเช่น วง ดงบังซันกิ(TVXQ) การมีทักษะการเต้นหรือเรียนรู้การเต้นได้เร็วจะช่วยให้การฝึกซ้อมเป็นไปได้อย่างขึ้นและสามารถทำให้วงนั้นๆขึ้นเวทีได้เร็ว

(6) มีเวลาว่างเพียงพอที่จะมาซ้อม เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์นั้นต้องอาศัยการฝึกซ้อมที่ต่อเนื่อง การรวมตัวกันฝึกซ้อมสัปดาห์ละครั้งจึงนับเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการฝึกซ้อมนั้นจะเป็นการต่อทำไปเรื่อยๆจนกว่าจะจบเพลง หากผู้ที่ไม่มีความมาซ้อมได้อย่างต่อเนื่อง ก็จะทำให้ไม่สามารถต่อทำได้ทันสมาชิกคนอื่นในวงทำให้การฝึกซ้อมเป็นไปอย่างไม่ราบรื่น ระยะเวลาที่จะได้ขึ้นเวทีก็จะล่าช้าลง

(7) ผู้ปกครองอนุญาต เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาและงบประมาณ ผู้ปกครองนับเป็นส่วนสนับสนุนเหล่าวัยรุ่นในการแสดงนี้ หากผู้ปกครองไม่อนุญาตก็นับเป็นเรื่องยากที่จะมาซ้อมได้ ด้วยเหตุที่วัยรุ่นยังอยู่ในวัยเรียน ยังไม่สามารถหาเงินเองได้ จึงจำเป็นที่จะต้องรบกวนเงินของผู้ปกครองไม่มากก็น้อยในการเดินทางมาซ้อมและค่าชุด ถ้าหากปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นการฝึกซ้อมและการเตรียมตัวของวงจะเกิดปัญหา

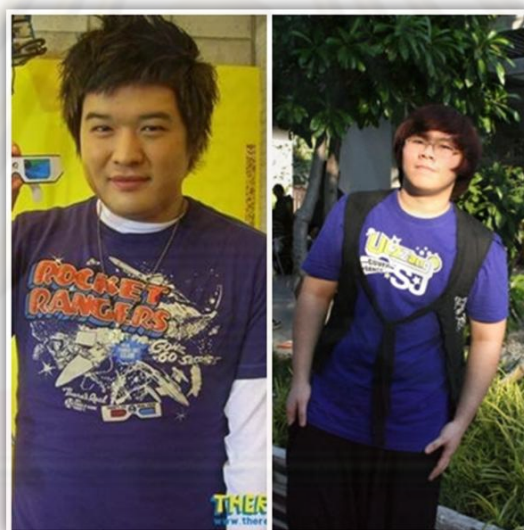
(8) มีงบประมาณในการตัดชุด ชุดสำหรับการแสดงมีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์ต้องการความเหมือนศิลปินต้นแบบ และต้องใช้งบประมาณหนึ่งเพื่อตัดหรือหาซื้อชุด อย่างไรก็ตาม งบประมาณในการตัดชุดจะไม่มากมายนัก เพราะเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะอยู่ในวัยเรียนยังไม่สามารถหาเงินเองได้

(9) รักในศิลปินที่ต้องเต้นคัฟเวอร์ เพราะความรักในตัวศิลปินจะทำให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มีความใส่ใจในตัวศิลปินที่ตนเองเต้นคัฟเวอร์ เมื่อใส่ใจมากก็จะสนใจมาก ติดตามดูมาก ก็จะทำให้สามารถเข้าใจอารมณ์ของศิลปินต้นแบบขณะแสดงได้จนสามารถนำมาใช้กับตนเองในขณะที่ซ้อมและขึ้นเวทีได้ ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้การแสดงคัฟเวอร์ของวงนั้นๆมีเสน่ห์มากกว่าวงอื่นได้

(10) คุณสมบัติพิเศษอื่นๆ เช่น สามารถแกะทำเต็นท์ได้เอง เคย
 เต็นท์เฟอร์มาก่อน หรือลักษณะนิสัยที่เข้ากันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้
 ประกาศรับสมัคร

เมื่อระบุคุณสมบัติที่ต้องการแล้ว ผู้ประกาศจะให้อีเมลล์หรือเบอร์โทรศัพท์เพื่อ
 สะดวกต่อการติดต่อกลับของผู้ที่สนใจเข้ามาเต็นท์เฟอร์แดนซ์

รายละเอียดที่เหล่านักแสดงคัพเฟอร์แดนซ์ประกาศหาสมาชิกนั้น หากมี
 รายละเอียดที่ระบุชัดเจน ก็จะได้คนที่มีลักษณะรูปร่างหรือน้ำตาที่คล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบ
 เมื่อขึ้นแสดงคัพเฟอร์แดนซ์ก็จะเป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้ผู้ชมรู้สึกเชื่อว่านักแสดงคัพเฟอร์แดนซ์คน
 นั้นคือศิลปินคนนั้นๆได้มากที่สุด

รูปที่ 18 รูปเปรียบเทียบระหว่าง ชินดง วงซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) กับ
 นักแสดงคัพเฟอร์แดนซ์วง ULZZang เป็น ชินดง วงซูเปอร์จูเนียร์ มีลักษณะ
 รูปร่างหรือน้ำตาที่คล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบ

นักแสดงคัพเฟอร์แดนซ์ผู้ที่เป็นผู้ตั้งวงและประกาศหาสมาชิกด้วยตนเองนั้น ก็มี
 เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยที่อาจจะไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้ อย่างเช่น พลอย นัก
 แสดงคัพเฟอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า ที่รู้ตัวว่าไม่สามารถที่จะเชื่อฟังหรือรับฟังเหตุผลของคนที่
 อายุน้อยกว่าได้ จึงเลือกที่จะเป็นคนก่อตั้งวงเองมากกว่า

“ตอนนั้นคงบังนวมมากแล้วมีคนรับสมัครวงดงบังเยอะมาก แต่ก็คิดว่าเราโตแล้ว ถ้าไปอยู่วงคนอื่นเขาไม่เวิร์คแน่เลย ตอนนั้นอายุ 20 แล้ว ก็เลยลองโพสต์ดู ที่นี้มีเพื่อนที่สนิทกันมาขอเต้นด้วย เขาจะมาเต้นเป็นเซี่ย จากนั้นก็รับออ”

(พลอย-นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์, 23ปี, **สัมภาษณ์**, 23 มกราคม 2553)

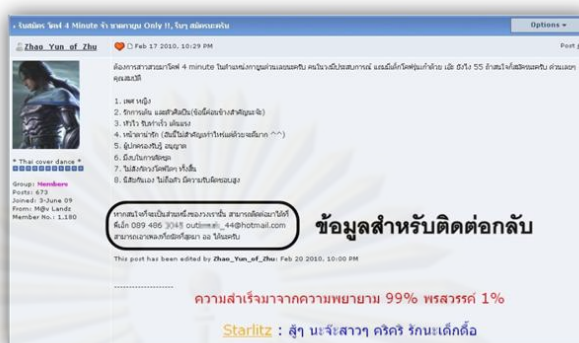
อย่างไรก็ตามในทัศนะของผู้วิจัยที่ได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมเห็นว่า ผู้ที่ต้องการตั้งวงเองนั้นจะเป็นผู้ที่ไม่ต้องการอยู่ใต้อำนาจของใคร เนื่องจากการรวมกลุ่มเต้นคัฟเวอร์ นั้นจะมีปฏิสัมพันธ์กันมาก ดังนั้นผู้ก่อตั้งวงสามารถกำหนดทุกอย่างในวงได้ด้วยตนเองแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะการคัดเลือกคนเข้าวง ผู้ที่ตั้งวงเองนั้นจะเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการเลือกคนเข้าวง ถึงแม้ว่าผู้ที่เข้ามารับการคัดเลือกสามารถเต้นได้ถูกใจ แต่นิสัยไม่ถูกคอกัน ผู้ก่อตั้งวงมีสิทธิ์ที่จะไม่รับ โดยสามารถให้เหตุผลอื่นแก่ผู้มารับการคัดเลือกได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อความราบรื่นในการอยู่ร่วมกันในวง นอกจากนี้ยังมีสิทธิ์ได้คัฟเวอร์คนที่ตัวเองชอบที่สุดได้ นอกเสียจากต้องปรับวง ภายหลัง

1.3.2 การสมัครเข้าร่วมวงคัฟเวอร์แดนซ์

หากผู้ที่ต้องการสมัครเข้าวงคัฟเวอร์แดนซ์ไม่ได้มีเพื่อนที่อยากเต้นคัฟเวอร์นั้น หนทางเดียวที่จะสมัครเข้าวงได้ก็คือ การสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ต หากวัยรุ่นที่แน่ใจแล้วว่า จะเต้นคัฟเวอร์แดนซ์เป็นใครหรือวงอะไรก็สามารถหาข้อมูลในเว็บไซต์ ซึ่งเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมในหมู่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนการจัดตั้งวง ได้แก่

www.pingbook.com, www.thaicoverdance.com, www.coverdancethailand.com และ

เว็บไซต์แฟนคลับศิลปินต่างๆ ซึ่งผู้ประกอบการสมัครจะให้ข้อมูลเพื่อติดต่อกลับ เพื่อรับเข้าวงทันที หรือว่าจะต้องมารับการคัดเลือกก่อน ซึ่งขึ้นอยู่กับความประสงค์ของผู้จัดตั้งวง หากผู้ที่ต้องการสมัครเข้าวงคิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติตรงตามที่ผู้ต้องการตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์ต้องการก็สามารถสมัครได้ตามที่บอกรายละเอียดไว้ในบอร์ด ซึ่งรายละเอียดจะเป็นเบอร์โทรศัพท์และอีเมลล์ (E-Mail) เพื่อติดต่อกลับโดยตรง

รูปที่ 19 การให้ข้อมูลติดต่อกลับสำหรับผู้ต้องการสมัครเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์

จากข้อมูลในเรื่องของการจัดตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์นั้นจะเห็นได้ว่า นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ผูกพันอยู่กับการใช้อินเทอร์เน็ตในการเปิดพื้นที่ให้กับการสื่อสารความต้องการของตนเอง โดยการเปิดรับสมัครหรือเป็นผู้สมัครเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์ ทั้งยังเป็นแหล่งรวมกลุ่มคนที่สนใจในเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้เข้ามามีปฏิสัมพันธ์กันอีกด้วย

1.4 การคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์

ในช่วงของการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์นั้น ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์และซักถามถึงวิธีการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวง โดยครั้งแรกผู้วิจัยได้ดูการคัดเลือกสมาชิกเพิ่มอีก 2 คนของวงวานิลลา คิส โดยไม่ได้ระบุว่าคนที่สมัครมารับการคัดเลือกจะต้องเป็นศิลปินคนใด และอีกหนึ่งครั้งที่ผู้วิจัยได้เข้าไปดูการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวง แม็พซ์ (M.A.P.Z) เต้นคัพเวอร์วงซูเปอร์จูเนียร์ ซึ่ง ก๊อง หนึ่งในสมาชิกวงแอนโดรเมดร้า ก็เป็นสมาชิกในวงแม็พซ์ด้วย จึงเป็นโอกาสที่ผู้วิจัยได้เข้าไปดูการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์อีกครั้ง และได้ซักถามถึงวิธีการคัดเลือกสมาชิก ซึ่งถูกแบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

1.4.1. ในกรณีนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จัดตั้งวงด้วยตนเองโดยรวมตัวกับเพื่อนที่มีความสนใจร่วมกัน ดังนั้นการคัดเลือกสมาชิกจึงไม่ใช่เรื่องจำเป็น แต่สิ่งสำคัญคือการจัดวงว่าใครจะเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินคนใด ซึ่งมี 2 กรณีดังนี้

1) จัดวางตามความต้องการของแต่ละคน คือนักแสดงคนไหนอยากเต้นคัฟเวอร์ เป็นใครก็คือสามารถเต้นเป็นคนนั้นได้เลย โดยไม่ดูที่ลักษณะภายนอก (Character) และไลน์¹ (Line) หรือ ลักษณะเฉพาะในการเต้นซึ่งเป็นไปได้ยากที่จะจัดได้อย่างลงตัว นอกจากนี้การแสดงที่ออกมาจะทำให้คนดูรู้สึกเชื่อได้ยากกว่านี่คือศิลปินตัวจริง นอกเสียจากสามารถปรับลักษณะเฉพาะในการเต้นให้เหมือนกับศิลปินต้นแบบได้

2) จัดวางโดยดูที่ลักษณะภายนอก (Character) และลักษณะเฉพาะในการเต้น (Line) ให้คล้ายกับศิลปินต้นแบบมากที่สุด ในเรื่องของลักษณะภายนอกนั้นจะเน้นเรื่องรูปร่าง สีผิว และโดยเฉพาะความสูง เนื่องจากการเต้นคัฟเวอร์จะเต้นกันเป็นกลุ่ม ดังนั้นจึงมักจะมีการจัดแถว แปรแถว หากความสูงต่างจากศิลปินต้นแบบมากนักแสดงจะออกมาขัดสายตาผู้ชม

จากการได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัย สิ่งที่ได้เป็นเรื่องสำคัญในการจัดการว่าสมาชิกคนใดจะได้เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนไหน เรื่องของ “ไลน์” หรือ ลักษณะเฉพาะในการเต้นนั้นนับว่าเป็นเรื่องสำคัญ หากผู้ใดเต้นได้มีลักษณะเฉพาะในการเต้นคล้ายกับศิลปินต้นแบบคนใดมากที่สุดก็จะได้เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนนั้น โดยสมาชิกทุกคนในวงจะช่วยกันพิจารณาความเหมาะสมของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามทั้งลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นของแต่ละบุคคลไม่สามารถชี้ชัดได้ทั้งหมดว่าคนไหนควรเต้นคัฟเวอร์เป็นใครได้ ตัวอย่างในวงวานิลลา คิส ที่ตัดสินใจปรับวงใหม่ด้วยการโยกย้ายตำแหน่ง เช่น บิว มีลักษณะภายนอกคล้ายยุโนอา วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน แต่ว่าลักษณะเฉพาะในการเต้นการเต้นไม่คล้ายยุโนอา เลย ส่วนเบ็กก็ มีลักษณะภายนอกคล้ายยุโนอาแต่ไม่เท่ากับบิว แต่ว่าเต้นลักษณะเฉพาะในการเต้นเหมือนยุโนอา มาก ก็อาจจะปรับให้เบ็กก็มาเต้นคัฟเวอร์เป็นยุโนอาได้ เพราะสิ่งที่ดีที่สุดคือการมองภาพรวมของทั้งวง เนื่องจากการแต่งหน้าแต่งตัวช่วยให้ดูคล้ายศิลปินต้นแบบมากขึ้นได้ และการปรับลักษณะเฉพาะในการเต้นยังสามารถทำได้ในช่วงฝึกซ้อม

1.4.2 จัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยประกาศหาทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ประกาศรับสมัครเข้าวง จะระบุลักษณะของคนที่ต้องการไว้แล้ว อย่างไรก็ตามก็จะมีส่วนที่เพียงต้องการให้สมาชิกครบตามจำนวนศิลปิน

¹ ไลน์ (Line) คือ ลักษณะเฉพาะในการเต้น ซึ่งแต่ละคนจะมีไลน์ที่ไม่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเต้นด้วยท่าเดียวกันแต่รายละเอียดที่แสดงออกมาของแต่ละบุคคลจะไม่เหมือนกัน ไลน์เห็นได้ชัดในช่วงที่ศิลปินคนนั้นเต้นอยู่ตรงเซ็นเตอร์ (Center) ซึ่งในการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ ไลน์เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เนื่องจากไลน์จะเป็นสิ่งชี้เฉพาะว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนใดเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด

แล้วซ่อมได้เลย แต่ถ้าหากต้องการคัดเลือกให้ดูคล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบมากที่สุดซึ่งทั้งวงวานิลลา คิส และวง แม็พซ์ เลือกใช้วิธีนี้ ซึ่งพวกเขาพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้

1) ลักษณะภายนอก (Character) หลังจากทีนัดสถานที่สำหรับการคัดเลือกเรียบร้อยแล้ว ผู้ที่สมัครมาให้คัดเลือกและผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวง ซึ่งก็คือผู้ก่อตั้งวงและผู้ประกาศรับสมัครวงเว็บไซต์ก็จะได้เจอกัน ซึ่งผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงจะได้มองลักษณะภายนอกของผู้ที่มาสมัครว่าตรงตามคุณสมบัติที่ได้ประกาศไว้ในเว็บหรือไม่ เช่น บรีฟ มาสมัครเป็น ซอฮยอน วงเกิร์ลส์ เจเนอร์เรชั่น ซึ่งซอฮยอนมีความสูงถึง 168 เซนติเมตรและเป็นคนที่ตัวสูงอันดับต้นๆในวง ทั้งยังเป็นที่น่ารักใสๆ คูมีเสน่ห์แบบเด็กๆ ดังนั้นคนที่จะสมัครเป็นซอฮยอนจึงจำเป็นต้องเป็นคนที่ดูน่ารักและตัวค่อนข้างสูง ซึ่งบรีฟก็มีคุณลักษณะตรงตามศิลปินต้นแบบ เป็นต้น

รูปที่ 20 รูปเปรียบเทียบระหว่าง ซอฮยอน วงเกิร์ลส์ เจเนอร์เรชั่น กับนักแสดงคัพเวอร์

แดนซ์ คือ นางสาวที่น่า จาง นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง เฮอโมซ่า(Hermosa) ซึ่งเต้นคัพเวอร์เป็นซอฮยอนที่มีลักษณะภายนอกสดใสน่ารักเหมือนกับศิลปินต้นแบบ

2)ไลน์(Line)หรือ ลักษณะเฉพาะในการเต้นซึ่งความหมายนั้นผู้วิจัยได้กล่าวถึงไปก่อนหน้านี้อแล้ว ซึ่งการที่จะดูลักษณะเฉพาะในการเต้นได้นั้น ผู้สมัครมาให้คัดเลือกต้องเต้นให้ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงดู ซึ่งขึ้นอยู่กับการนัดหมายไว้ก่อนมารับการคัดเลือกว่าเหมาะสมกับตำแหน่งศิลปินที่จะมาสมัครหรือไม่ ซึ่งมีวิธีการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวง 3 วิธี ดังนี้

2.1) ผู้ตั้งวงหรือผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงได้ให้โจทย์เพลงไว้แล้ว ผู้สมัครมาให้คัดเลือกจะต้องไปแกะท่าเต้นแล้วเต้นตามโจทย์เพลงในวันที่มารับการคัดเลือก ซึ่งโจทย์เพลงมักจะเป็นเพลงที่ผู้ตั้งวงตั้งใจไว้ว่าจะใช้ขึ้นแสดงจริง ซึ่งในวันที่ 13 ธันวาคม 2552 ได้มีการคัดเลือกสมาชิกเข้าวงวานิลลา คิส เพิ่ม ซึ่งไปได้เป็นผู้มาคัดเลือก

สมาชิกเข้าวงเพิ่มอีก 2 คนในวันนั้น ไปแต่ก็เลือกวิธีนี้เพื่อคัดเลือกสมาชิก และยังสอนท่าเต้นแบบละเอียดให้ผู้สมัครอีกด้วย เพื่อเปิดโอกาสให้พัฒนาการเต้น แล้วดูการเต้นอีกรอบว่าดีขึ้นหรือไม่

2.2) ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงไม่ได้ให้โจทย์เพลงไว้ แต่ผู้สมัครมาให้คัดเลือกต้องแกะท่าเพลงใดเพลงหนึ่งของศิลปินที่ต้องการจะเต้นคัฟเวอร์มา

2.3) ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงไม่ได้ให้โจทย์เพลงและไม่ให้แกะท่ามาก่อน ซึ่งผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงจะเป็นผู้สอนท่าด้วยตัวเอง และให้ผู้สมัครมาให้คัดเลือกเต้นให้ดู ซึ่งพลอย นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงวานิลลา คิส ได้ให้ความเห็นว่าวิธีการคัดเลือกแบบนี้ จะทำให้ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงเห็นถึงความสามารถในการรับท่าและลักษณะเฉพาะในการเต้นที่แท้จริงของแต่ละคนว่าใกล้เคียงและสามารถลงในตำแหน่งศิลปินคนใดได้

3) นิสัยใจคอของผู้สมัครมาให้คัดเลือกก็เป็นส่วนสำคัญในการพิจารณารับสมัครสมาชิกเข้าวง เนื่องจากแต่ละคนในวงไม่ได้รู้จักกันมาก่อนแต่ต้องใช้เวลาซ้อมอยู่ด้วยกันพอสมควร หากนิสัยเข้ากันได้ก็ถือว่าเป็นความโชคดีของคนในวง แต่หากเข้ากันไม่ได้ก็เป็นอุปสรรคใหญ่ๆ อย่างหนึ่งของวงเลยก็ได้

การพิจารณารับเลือกบุคคลเข้าวงนั้น ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงจำเป็นต้องดูรายละเอียดประกอบกันทั้ง 3 องค์ประกอบ หากลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นใกล้เคียงกับตำแหน่งของศิลปินที่จะคัฟเวอร์และนิสัยใจคอเข้ากันได้ก็จะเป็นสมาชิกในวงได้ แต่ถ้าหากใกล้เคียงกับตำแหน่งศิลปินคนอื่นที่วางอยู่ก็จำเป็นต้องตกลงกันว่าสามารถเต้นเป็นคนอื่นได้หรือไม่ ถ้าได้ก็สามารถเป็นสมาชิกในวงได้

ในเรื่องของนิสัยใจคอ ซึ่งพลอย นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงวานิลลา คิสและพลอย นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาก ถึงแม้ว่าลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นเหมาะสม แต่นิสัยเข้ากันไม่ได้ ทั้งพลอยและพลอยก็ยินดีจะเลือกคนที่ลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นที่ต่างจากศิลปินแต่นิสัยเข้ากันได้มากกว่า เพราะการแต่งหน้าแต่งตัวและการปรับลักษณะเฉพาะในการเต้นในช่วงซ้อมก็สามารถช่วยได้ ซึ่งกรณีนี้ได้เกิดขึ้นที่วงวานิลลา คิส (Vanilla Kiss) ได้มีการคัดเลือกสมาชิกเข้าวงซึ่งลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นสามารถเป็นตำแหน่งที่ต้องการสมัครได้ แต่ด้วย

นิสัยที่ไม่ยอมฟังเหตุผลคนอื่นในวง ทางผู้ตั้งวงจึงไม่ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในวง เนื่องจากเกรงว่า จะเกิดปัญหาขึ้น แต่ถ้าหากว่าลักษณะภายนอกต่าง แต่ลักษณะเฉพาะในการเต้นใกล้เคียง การ แต่งหน้าแต่งตัวก็สามารถช่วยได้บ้าง แต่ถ้าลักษณะเฉพาะในการเต้นไม่เหมือนก็สามารถปรับได้ ในช่วงซ้อม

ผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจนั้นก็คือผู้ตั้งวงหรือผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงเท่านั้น นอกเสียจากว่าในวงนั้นมีสมาชิกเก่าอยู่จำนวนหนึ่งที่เป็นผู้ช่วยตัดสินใจแต่อำนาจเด็ดขาดอยู่ที่ผู้ตั้ง วง ทำให้ผู้วิจัยสามารถอนุมานได้ว่าผู้ที่ตั้งวงก็คืออภิสิทธิ์ชนในวง หากผู้ก่อตั้งวงมีความรับผิดชอบ ก็หมายความว่าต้องรู้รายละเอียดของศิลปินทุกคนในวงเพียงพอที่จะเป็นมาตรฐานในการ ตัดสินผู้อื่น แต่หากผู้ก่อตั้งวงไม่มีความรับผิดชอบพอและเอาแต่ใจตนเองก็ถือว่าเป็นความโชคดีไม่ดี ของผู้สมัครเช่นกัน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายคนแยกตัวออกจาก วงมาเพื่อตั้งวงเอง จนทำให้มีวงคัพเวอร์แดนซ์อยู่่มากมายในปัจจุบัน

รูปที่ 21 นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คนหนึ่งเต้นประกอบผู้มารับการคัดเลือกเพื่อดูท่า

โครงว่าเหมือนกันหรือไม่

ดังนั้นในการคัดเลือกนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เข้าร่วมวงนั้น เรื่องนิสัยใจคอจึงเป็น เรื่องที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญในการอยู่ร่วมกัน เท่ากับว่าเหล่านักแสดง คัพเวอร์แดนซ์มีความตระหนักถึงความสุขในการอยู่ร่วมกันมากกว่าการมีรูปลักษณ์ภายนอกหรือ การแสดงที่เหมือนศิลปินต้นแบบจริงๆนัก อย่างไรก็ตามผู้ที่มีอำนาจการตัดสินใจทุกอย่างจึงเป็น หน้าที่ของผู้รับสมัครเข้าวง จึงนับเป็นผู้มีอภิสิทธิ์ในวง

2. การฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.1 การฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

เมื่อในวงได้สมาชิกครบแล้ว การฝึกซ้อมจึงเกิดขึ้น แต่ในบางวงถึงแม้สมาชิกจะยังไม่ครบก็สามารถซ้อมได้ ทั้งวงแอนโดรเมตต้าและวงวานิลลา คิสก็เลือกที่จะซ้อมเต้นก่อนที่จะได้สมาชิกในวงครบ แต่จะเกิดความยุ่งยากเมื่อมีสมาชิกใหม่ที่เข้ามาที่หลังยังไม่รู้ท่าเต้น ทำให้ต้องสอนและซ้อมกันใหม่ ซึ่งนิก นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สมาชิกวงแอนโดรเมตต้า ผู้รับหน้าที่สอนท่าโคจรของวง ต้องใช้ความอดทนอย่างสูงในการสอนท่าเต้นให้ผู้สมาชิกใหม่ ซึ่งบางคนก็ไม่มี ความอดทนพอจึงลาออกไป แล้วพคนใหม่เข้ามานิกก็ต้องเริ่มต้นสอนสมาชิกคนใหม่อีก ซึ่งนิกก็รู้สึกเบื่อหน่ายแต่ก็อดทนสอนต่อไป เพราะอยากให้วงของตนได้ขึ้นเวทีแล้ว แต่เมื่อสมาชิกในวงครบแล้วการฝึกซ้อมก็จะเป็นไปอย่างรวดเร็วขึ้น ซึ่งในการฝึกซ้อมนั้นต่างวงก็มีวิธีการที่ต่างกันออกไป อย่างไรก็ตามสิ่งที่ต้องทำในขณะฝึกซ้อมมีดังนี้

2.1.1 การเลือกเพลง

ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ส่วนประกอบที่สำคัญก็คือเพลงที่ใช้เพื่อขึ้นแสดง เนื่องจากการเลือกเพลงนั้นนำไปสู่การซ้อมเต้นที่เป็นขั้นตอน เพราะถ้าหากไม่เลือกเพลงที่ต้องการใช้ขึ้นแสดงจริงก็เท่ากับว่าเป็นการซ้อมที่สะเปะสะปะ และยากที่จะทำให้การซ้อมสำเร็จได้ ซึ่งเพลงเหล่านั้นจะต้องมีไลฟ์คอนเสิร์ต (Live Concert) หรือการแสดงสดเกิดขึ้นมาแล้วเพราะจะสะดวกต่อการแกะท่าเต้น เนื่องจากในมิวสิควิดีโอจะให้รายละเอียดของท่าเต้นไม่ครบถ้วน และเพลงนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นเพลงของศิลปินต้นแบบจริงๆก็ได้ แต่ต้องเป็นเพลงที่ศิลปินต้นแบบเคยนำมาแสดงในการแสดงสดมาแล้ว

1) เพลงใหม่ล่าสุด ก็นับเป็นตัวเลือกที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกเป็นอันดับแรก แต่ด้วยวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีอยู่มากมายที่เลือกเต้นคัฟเวอร์เป็นวงเดียวกัน ดังนั้นวงคัฟเวอร์แดนซ์ก็จะเต้นแต่เพลงใหม่ล่าสุดซ้ำๆกันเกือบทั้งงาน ทำให้ทั้งกรรมการและคนดูเกิดความเบื่อหน่ายหากใครร้ายได้ขึ้นเป็นวงทำายๆในการประกวด รวมถึงตัวผู้วิจัเองที่รู้สึกเบื่อหน่ายหลังจากที่ได้ดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของหลายๆวง ตัวอย่างเช่น ในงาน IT Square Asian Cover & Cosplay Contest 2009 ที่จัดขึ้นในวันที่ 28 พฤศจิกายน 2552 ณ IT Square หลักสี่ ที่ไปเต้ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงวานิลลา คิสชักชวนผู้วิจัไปดู และนับเป็นครั้งแรกที่ผู้วิจัได้ตั้งใจเข้าไปดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อย่างจริงจังเป็นเวลานานกว่า 3 ชั่วโมง เมื่อเขาไปในงานและได้ดู

วงค์ฟเวอร์วงแรกๆ ผู้วิจัยรู้สึกตื่นเต้นมาก และประทับใจในการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ แต่เมื่อนานเข้า การเต้นที่ดูไม่ได้แตกต่างจากวงก่อนหน้าก็ทำให้ตัวผู้วิจัยรู้สึกเบื่อจนทำให้ไม่สามารถอดทนดูถึง ตอนประกาศรางวัลได้ ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผู้วิจัยและเหล่าคนดูคนอื่นๆ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ หลายคนก็รู้สึกก็เลือกที่จะปรับเพลงให้ดูหลากหลายขึ้น โดยนำเพลงหลายๆ เพลงมา믹ซ์ (Mix) เข้าด้วยกันตามเวลาที่ผู้จัดงานประกวดกำหนดมา อย่างไรก็ตามก็ยังเลือกที่จะใช้เพลงซิงเกิ้ล ล่าสุดเป็นเพลงหลักอยู่ดี ซึ่ง ฝน นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง เชียร์ริโอ (Sheerio) ก็เป็นคนหนึ่งที่คิดว่า การเต้นเพลงใหม่ล่าสุดเป็นเรื่องดีแต่ก็ตระหนักได้ว่าการเต้นเพลงซ้ำกันมันน่าเบื่อ จึงหา ทางออกด้วยการตัดต่อเพลง หรือเปลี่ยนเวอร์ชันของเพลง ซึ่งจะช่วยให้คนดูไม่เบื่อเวลาที่วงของเธอขึ้นแสดง

“ต้องเป็นเพลงซิงเกิ้ลใหม่ของช่วงนั้นจะดี หรือว่าเป็นเพลงเก่าก็ได้แต่ต้องเป็น เพลงดัง แต่อาจจะเป็นแบบ Mix&Match ค่ะ อย่างช่วงนี้ Ring Ding Dong เยอะ อย่างงานอดิชนี่ผ่านมา ทุกวงเต้น Ring Ding Dong มันก็น่าเบื่อ ถ้าเรา จะเอา Ring Ding Dong จริงๆ เราก็ลองเปลี่ยนเป็นเวอร์ชัน Remix หรือเอาเพลง ที่ไหนที่เคยเต้นเอามาตัดครึ่งกับ Ring Ding Dong หรือไม่ก็เอา Replay มาตัดครึ่ง กับ Ring Ding Dong เป็นสองเพลงในแทร็กเดียวกัน ทำให้แตกต่างจากวงอื่น”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม, 22 ปี, **สัมภาษณ์**, 30 มกราคม 2553)

2) เลือกเพลงตามกำลังของคนเต้น เนื่องจากในงานประกวดคัพเวอร์แดนซ์นั้น มักจะกำหนดเวลาในการแสดงมา โดยส่วนมากจะกำหนดประมาณ 5-10 นาที หรือ 10-15 นาที เพลงที่ใช้ก็ต้องมีมากกว่า 1 เพลง ซึ่งการเต้นติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้กำลังของนักแสดง หมดลงในเพลงท้ายๆ เหมือนอย่างที มด นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ วง คลาวด์ คิสซิง (Cloud-Kissing) ได้บอกเอาไว้ ดังนั้นเพลงที่นำมาใช้แสดงนั้นนอกจากจะเป็นเพลงใหม่ล่าสุดแล้ว เพลงเก่าที่ใช้แรงในการเต้นไม่มากก็จะเป็นอีกตัวเลือกที่นำมาประกอบการแสดงด้วย ซึ่งจะช่วยให้การแสดง เป็นไปอย่างราบรื่น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“ถ้ามีเวลาก็จะจัดเลย อย่างตอนนี้วันเดอ์เกิร์ลส์มีเต้นอยู่ 4 เพลง เพลงแรกที่เต้นคือ Irony ก็เลยเรียงลำดับเลยตั้งแต่เพลงแรก Tell Me, So Hot แล้วก็ Nobody ถ้ามีเวลาครบ 20 ก็เลยลงหมดเลย ก็จะเป็นตามนี้ คือเอา Nobody ปิดท้าย เพราะท่าจะไม่แรงมาก พักเหนื่อยได้ จะเอาเพลงที่เต้นเร็วๆขึ้นก่อน มันต้องใช้แรงเยอะ”

(มด-นางสาวภัทร วรลักษณกุล, 21ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

3) เลือกตามความพร้อมของวง ซึ่งเป็นวิธีการเลือกเพลงของวงแม่พิมพ์ เนื่องจากความยากง่ายของการเต้นในเพลงต่างกัน และความสามารถของแต่ละบุคคลก็ต่างกัน ซึ่งก็บอกว่าการมองภาพรวมของวงว่าเพลงใดที่สมาชิกในวงเต้นได้ดีที่สุดเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวงของเขา ดังนั้นทางวงจึงใช้วิธีการเลือกเพลงตามความพร้อมของวง ซึ่งการเลือกเพลงลักษณะนี้ทำให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องซ้อมไว้หลายๆเพลงด้วยกันแล้วเลือกเพลงที่คิดว่าพร้อมที่สุดขึ้นประกวด

“มันก็ต้องดูความเหมาะสมด้วย ดูว่าคนในวงเราเต้นได้ดีไหม ถ้าเพลงที่เราเลือกมาแม้แต่เราเองยังเต้นไม่ได้เลย เราก็พยายามแกะต่อไป แต่ยังไม่เอาขึ้นงาน แต่ถ้าเราจะขึ้นงานแล้วเราก็ต้องเลือกเพลงที่เราเต้นได้ คือดูความพร้อมของวง”

(ก้อง-ธิษฎา โภชกปริวัฒน์, 18ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

2.2.2 การแกะท่าเต้นและการระบุตำแหน่ง (Blocking)

เมื่อสมาชิกทุกคนตกลงกันได้ในเรื่องเพลงแล้วการแกะท่าเต้นและตำแหน่งที่เป็นกระบวนการที่ดูเป็นขึ้นเป็นอัน แต่มีความยากเย็นอยู่ด้วยเช่นกัน ซึ่งแต่ละวงก็จะมีกระบวนการที่ต่างกันไป ซึ่งในวันแรกที่ผู้วิจัยเข้าไปทำความรู้จักกับสมาชิกในวงแอนโดรเมดร้า ซึ่งตอนนั้นมีเพียงพลอย, อิม และนิคเป็นสมาชิกอยู่ ในวันนั้นผู้วิจัยได้เห็นอิมและนิคกำลังแกะท่าเต้นเพลง Rising Sun จากการแสดงสดของวงดงบังซันกิกจากหลายเวที ซึ่งพลอยก็ได้อธิบายถึงวิธีการแกะท่าเต้นและจดจำตำแหน่งในการแสดงนั้นจะหาตัวอย่างจากการแสดงสด ซึ่งใน 1 เพลง นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องหาคลิป์วิดีโอการแสดงสดหลายๆคลิป์ เพื่อให้ได้ท่าเต้นที่ครบถ้วน เนื่องจากมีมุมกล้องที่ต่างกันทำให้เก็บท่าเต้นได้ทุกมุม การที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ไม่แกะท่าเต้นจากมิวสิควิดีโอ (Music VDO) นั้น เพราะการตัดต่อของมิวสิควิดีโอจะสลับไปมา แล้วมันจะมีเรื่องราวประกอบอยู่

ในมิวสิกวิดีโอ นอกเสียจากว่ามิวสิกวิดีโอจะเป็นแดนซ์เวอร์ชัน (Dance Version)ที่จะตั้งมีแต่ การเต้นของศิลปินต้นแบบเท่านั้น โดยตั้งกล้องนิ่ง แต่มิวสิกวิดีโอแบบแดนซ์เวอร์ชันจะมีน้อยมาก ดังนั้นการแกะท่าเต้นและตำแหน่งจากการแสดงสดจึงเป็นเรื่องที่ต้องทำ โดยสามารถหาคลิปวิดีโอ การแสดงสดได้จากเว็บไซต์ต่างๆ โดยเฉพาะใน www.youtube.com และเว็บไซต์ของแฟนคลับ ของศิลปินต่างๆ

การแกะท่าเต้นและการระบุตำแหน่งของวงแอนโดรเมดร้า นั้น ทางวงจะแบ่ง หน้าทีให้ทุกคนช่วยกันรับผิดชอบ โดยทีนี่จะเป็นคนแกะท่าใคร ซึ่งท่าใครก็คือ ท่าเต้นทีทุกคน ต้องเต้นเหมือนกัน แล้วนำมาสอนสมาชิกคนอื่นๆโดยแกะจากตัวแบ็คอัพ (Backup)ก่อน โดยนึก เชื่อกว่าถ้าหากแกะท่าจากศิลปินคนใดคนหนึ่ง ผู้รับทำอาจจะได้ลักษณะเฉพาะในการเต้นของ ศิลปินคนนั้นไป ส่วนพลอยจะรับหน้าที่จดจำตำแหน่งในการแสดงหรือบล็อกกิ้ง (Blocking)เพราะ ในการแสดงนั้นจะมีการเปลี่ยนตำแหน่งขณะเต้น ซึ่งเป็นสิ่งทีโดดเด่นมากในการแสดงคอนเสิร์ต ของเกาหลี เมื่อสมาชิกทุกคนรับท่าได้และจำท่าเต้นจากทีนี่ไปแกะท่าเต้นได้สำเร็จ สมาชิกทุกคน ต้องไปดูรายละเอียดของศิลปินทีตัวเองคัฟเวอร์ด้วยตัวเองเพื่อหาลักษณะการเต้นเฉพาะของ ศิลปินทีตนเองคัฟเวอร์ หรือว่าไลน์ และแต่ละคนต้องหาเนื้อร้องเพื่อลิปซิงค์ (Lip Sync) หลังจาก นั้นจึงซ้อมเพื่อระบุตำแหน่งจากพลอย ข้อดีของวิธีการนี้คือ ทุกคนจะได้รับท่าทีเหมือนกันทุกคน ถึงแม้ว่านิตอาจจะได้ท่ามาไม่ครบ แต่ทุกคนก็ได้ท่าไม่ครบเหมือนกันทั้งวง การแสดงทีจะดู พร้อมเพรียงอยู่ดี แล้วยังจะได้ลักษณะการเต้นเฉพาะทีเป็นส่วนเติมเต็มให้การเต้นคัฟเวอร์ดู สมบูรณ์แบบ แต่ข้อเสียคือ ต้องใช้เวลาค่อนข้างมากกว่าอีกวิธีหนึ่ง

อีกวิธีหนึ่งคือ การให้สมาชิกแต่ละคนไปแกะท่าเต้นและจดจำตำแหน่งของศิลปิน ทีตนเองคัฟเวอร์ ซึ่งเป็นวิธีทีง่ายและรวดเร็ว และได้ลักษณะเฉพาะในการเต้นทีเหมือนต้นฉบับ แต่ ข้อเสียคือ ท่าเต้นทีได้อาจจะไม่เท่ากัน เนื่องจาก ท่าเต้นของศิลปินต้นแบบโดยเฉพาะของเกาหลี นั้นจะมีท่าเยอะมาก ตัวอย่างเช่น เพลงของดงบังชินกิ ซึ่งได้ขึ้นชื่อว่ามีท่าเต้นทีเยอะและยาก ซึ่ง การเต้นนั้นจะมีการนับ 8 แต่เพลงของดงบังชินกิบางเพลงจะมีท่าเต้นถึง 16 ท่า ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าแต่ละคนจะได้ท่ามาไม่เท่ากัน ทำให้การแสดงดูไม่พร้อมเพรียง

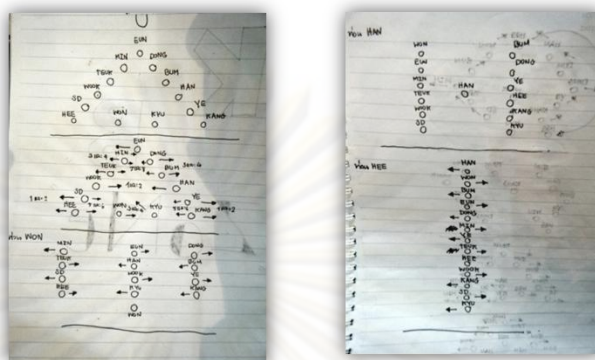

รูปที่ 22 รูปเปรียบเทียบคลิปวิดีโอการแสดงเพลง Mirotic ของวงดงบังชินกิจาก 2 คอนเสิร์ต ซึ่งเป็นเพลงเดียวกันและท่อนเดียวกัน แต่มีมุมกล้องที่ต่างกัน ทำให้เห็นรูปที่ต่างกัน (รูปจาก www.youtube.com)

]

รูปที่ 23 มิวสิควิดีโอเพลง Mirotic ของวงดงบังชินกิแบบแดนซ์เวอร์ชัน ที่จะตั้งกล้องนิ่ง ทำให้ผู้ชมเห็นทั้งท่าเต้นและตำแหน่งของศิลปินทุกคน

รูปที่ 24 ตัวอย่างตำแหน่งของเพลง U ของวงซูปเปอร์จูเนียร์ ซึ่งสมาชิกวง M.A.P.Z ได้บันทึกเอาไว้

2.2.3 การฝึกซ้อม

ในกรณีแต่ละคนไปแกะทำของศิลปินที่ตนเองคัฟเวอร์ ขั้นตอนการฝึกซ้อมก็จะมีไม่ยากนัก แต่ก็ไม่ใช่ที่นิยมของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ซึ่งจะมีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ทุกคนไปแกะทำเต็มและจดจำตำแหน่งของแต่ละคนมา
- 2) ทุกคนก็เข้ามาซ้อมร่วมกัน
- 3) ในบางวง เมื่อใกล้ขึ้นแสดงจริงก็จะเข้าห้องซ้อมเพื่อเก็บรายละเอียดของท่า

ในกรณีของวงแอนโดรเมดร้าที่แบ่งหน้าที่ให้ทุกคนช่วยกันรับผิดชอบ ขั้นตอนการฝึกซ้อมก็จะมีรายละเอียดที่ซับซ้อนขึ้น ทั้งยังเป็นวิธีการที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ส่วนใหญ่ใช้กัน มีขั้นตอนดังนี้

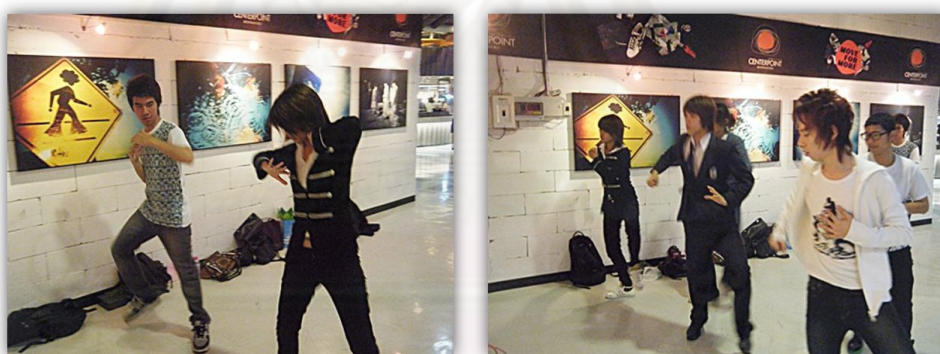
- 1) สมาชิกในวงแบ่งหน้าที่กัน โดยให้คนแกะทำเต็ม และพลอยจดจำตำแหน่ง ซึ่งได้กล่าวในหัวข้อการแกะทำเต็มและการระบุตำแหน่งไปแล้ว

2) เมื่อนิคแกะท่าเต้นได้สำเร็จ นิคจะต้องมาสอนให้สมาชิกที่เหลือ ซึ่งจะเป็นทำ
โครงที่ทุกคนจะเต้นเหมือนกัน โดยสอนทีละ 1 แปด หรือ 2 แปดแล้วแต่ความสามารถในการรับ
ท่าเต้นของสมาชิกในวง(1 แปด คือจังหวะการนับท่าเต้น 1 2 3 4 5 6 7 8) ใน 1 เพลงจะใช้เวลา
สอนท่าประมาณ 2-3 สัปดาห์

3) เมื่อทุกคนสามารถเต้นได้หมดทั้งเพลง พลอยก็จะมาระบุตำแหน่งให้สมาชิก
ทุกคน ทั้งยังดูถึงว่าท่อนใดที่บางคนจะเต้นต่างจากคนอื่น หรือแต่ละคนจะหันไปทางใดบ้าง

4) หลังจากนั้น สมาชิกในวงแต่ละคนก็ต้องไปดูรายละเอียดต่างๆของศิลปินที่
ตนเองคัฟเวอร์ ซึ่งในขั้นตอนที่3และ4 อาจจะทำไปพร้อมๆกันได้

5) เมื่อวงแอนโดรเมดร้าใกล้ขึ้นแสดงจริงก็จะเก็บรายละเอียดให้ท่าเต้นดูเท่าๆกัน
ในห้องซ้อม เช่น ระดับของการยกแขน องศาของการยกขา เป็นต้น

รูปที่ 25 บรรยากาศการสอนท่าเต้นและซ้อมเต้นของวง แอนโดรเมดร้า

(Androme'dra) ที่เซ็นเตอร์พอยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 26

บรรยากาศการสอนท่าเต้นและซ้อมเต้นของวง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra) ที่ เซ็นเตอร์พ้อยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ล(ต่อ)

รูปที่ 27 บรรยายการเก็บรายละเอียดท่าเต้นของวง แอนโดรเมดร้า

(Androme'dra) ให้ห้องซ้อมเต้น ซึ่งนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเห็นรายละเอียดท่าจากกระจก ทั้งยังสามารถตรวจสอบความถูกต้องของท่าเต้นจากโทรทัศน์ในห้องซ้อมเต้นอีกด้วย(ต่อ)

รูปที่ 28 ววนานิลลา คิส เก็บรายละเอียดท่าเต้นโดยให้สมาชิกในวงทีละ 2 คนเต้น

ให้สมาชิกในวงดู และยังตรวจสอบความถูกต้องของท่าเต้นได้อีกด้วย

รูปที่ 29 บรรยายภาคการซ้อมเต้นและเก็บรายละเอียดท่าเต้นของวง วานิลลา คิส

(Vanilla

Kiss) ในห้องซ้อมเต้น

จากกระบวนการการฝึกซ้อมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นจะเห็นได้ว่ามีขั้นตอนที่ดูยากเย็น โดยเฉพาะในช่วงที่ต้องแกะท่าเต้น แล้วมาสอนสมาชิกคนอื่นในวง แล้วก็ต้องจำตำแหน่งในการแสดงอีก และใช้เวลาอยู่ตรงจุดนี้นานพอสมควรเลยทีเดียว นับเป็นการใช้ความพยายามในการเรียนรู้ที่จะเป็นคนอื่นอย่างหนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีความพยายามอย่างยิ่งที่จะแสดงศักยภาพให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

2.2 สถานที่ฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ในช่วงฝึกซ้อมต้องใช้เวลาอยู่พอสมควรว่าจะพร้อมที่จะขึ้นเวทีเพื่อแสดงได้ จากที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์วงแอนโดรเมดร้า ที่ฝึกซ้อมอยู่ที่ เซ็นเตอร์พ้อยท์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลด์ ก็จะเห็นวัยรุ่นจำนวนมากซ้อมเต้นคัฟเวอร์อยู่ที่นั่น ส่วนมากนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นอยู่ในวัยเรียนจึงมักนัดกันเพื่อซ้อมเต้นในช่วงวันเสาร์หรือวันอาทิตย์แล้วแต่ความสะดวกของสมาชิกในวงจนบางครั้ง หากไม่มีสมาชิกคนใดคนหนึ่งในวงไปจองที่ซ้อมเต้น ก็อาจจะต้องไปซ้อมเต้นอยู่แถวร้านอาหาร ฟู้ด คอร์ท (Food Court) ซึ่งจะได้พื้นที่สำหรับซ้อมเต้นไม่มากนัก สถานที่ซ้อมจะเป็นเรื่องสำคัญ เพราะการซ้อมต้องใช้พื้นที่พอสมควร ทั้งนี้การใช้พื้นที่ซ้อมเต้นร่วมกันมีข้อดีเรื่องการเข้าถึงชมของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ซึ่งจะช่วยเกื้อกูลซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตาม สถานที่ฝึกซ้อมที่เป็นที่นิยม มีดังนี้

2.2.1 สนามกีฬาแห่งชาติ หรือ สนามศุภชลาศัย เป็นสถานที่ซ้อมเต้นแรกๆของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ รวมถึงวงแอนโดรเมดร้าที่เลือกสนามกีฬาแห่งชาติเป็นที่ซ้อมเต้นคัฟเวอร์ในช่วงที่ก่อตั้งวงใหม่ๆ แต่ในปัจจุบันนี้แทบไม่มีวงคัฟเวอร์แดนซ์วงใดซ้อมเต้นอยู่เลยตามที่พลอย นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าบอกไว้ว่า การที่ไม่ค่อยมีวงไหนมาซ้อมที่นี่เนื่องจากเจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานที่ไม่ยอมให้ซ้อมเต้นภายในตัวอาคาร โดยให้เหตุผลว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ซ้อมเต้นที่นี่ชอบทิ้งขยะเอาไว้ และเมื่อทางสนามกีฬามีงาน การมาซ้อมการแสดงจะทำให้การทำงานของคนทำงานไม่สะดวก ทั้งยังทำให้ทัศนียภาพเสีย แต่ถ้าหากอยากซ้อมเต้นให้ไปซ้อมตามใต้ต้นไม้แทน ซึ่งมันเป็นเรื่องยากสำหรับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทุกคน เพราะอากาศร้อนมาก ทำให้เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกที่จะย้ายไปซ้อมเต้นคัฟเวอร์ที่เซ็นเตอร์พ้อยท์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลด์ แทน ดังนั้นที่สนามกีฬาแห่งชาติจึงแทบไม่มีวงคัฟเวอร์แดนซ์วงใดเข้าไปซ้อมเต้นเลย

2.2.2 เซ็นเตอร์พ้อยท์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลด์ คือ สถานที่ซ้อมเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน สาเหตุที่พลอยเลือกจะมาซ้อมตรงนี้ เนื่องจากทางสนามกีฬาแห่งชาติไม่อำนวยความสะดวก ทั้งยังอยู่ในห้างสรรพสินค้าที่เปิดเครื่องปรับอากาศตลอดเวลา พร้อมมีอาหารการกินที่หาซื้อได้ง่าย และมีเพื่อนนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ซ้อมเต้นกันที่นี่ ทำให้ไม่เหงาอีกด้วย

ซึ่งข้อดีของการซ้อมที่เซ็นเตอร์พ้อยท์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลด์ ประการแรก คือ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกับเพื่อนๆเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ด้วยกันได้

เนื่องจากเซ็นเตอร์พ้อยท์มีผู้มาซ้อมเต้นมากมาย ดังนั้นหลายๆคนจึงเป็นเพื่อนๆที่รู้จักกันดี ในช่วงก่อนที่วงแอนโดรเมดร้ากำลังจะขึ้นเวที เมื่อคนใดคนหนึ่งรู้ข่าวมาก็สามารถบอกต่อกันได้ ทั้งยังเป็นกรวางแผนการลงประกวดได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น วงแอนโดรเมดร้า (Andro'medra) ที่เต้นคัฟเวอร์วงดงบังซิงกิ (TVXQ) ซึ่งจะออกดีซันงาน งาน Idea Market Cover Dance Contest ในวันที่ 12 มีนาคม 2553 ก็จะมีข่าวจากเพื่อนๆว่าวง อีเทอร์นอล ริธึม ที่เป็นวงคัฟเวอร์ดงบังซิงกิที่เป็นวงที่เก่งที่สุด ณ ตอนนี จะไม่ลงแข่งในงานนี้ ซึ่งทำให้วงมีโอกาสเข้ารอบ หรืออาจได้รางวัลก็เป็นได้

ประการที่สอง นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะได้เพื่อน ซึ่งเหล่านักแสดงรู้สึกว่าเป็นประโยชน์อันดับต้นๆที่ตนเองได้หลังจากที่เต้นคัฟเวอร์แดนซ์ พวกเขาารู้สึกว่าการที่ได้มารวมตัวกันแล้วมาเจอเพื่อนๆที่ซ้อมเต้นในระแวกเดียวกันจากวงอื่นๆนั้น ทำให้เขาได้เจอเพื่อนใหม่ๆที่สนใจเรื่องเดียวกัน ยิ่งทำให้พวกเขามีสิ่งกระตุ้นให้มาซ้อมเป็นประจำ

ประการที่สาม นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะได้รับการดูแลจากผู้จัดงาน แข่งขันคัฟเวอร์แดนซ์ เนื่องจากผู้จัดงานคัฟเวอร์แดนซ์มักจะเข้ามาถามถึงข่าวคราวการสมัคร แข่งขันว่าได้สมัครงานอะไรไปบ้าง และมีงานใดแนะนำให้ลงแข่ง เป็นต้น

ประการสุดท้าย การมารวมตัวซ้อมเต้นจนเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปนี้ นับเป็นช่องทางให้ผู้ที่ต้องการนำร้องหรือนักแสดงเข้าไปร่วมงานได้เข้ามาชักชวนได้ นับเป็นการเปิดโอกาสให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถเข้าสู่วงการบันเทิงได้

อย่างไรก็ตาม การซ้อมในที่ที่นิยมเช่นนี้ก็มีข้อเสียเช่นกัน หากนักภาพดีๆ การอยู่ด้วยกันของคนหมู่มากและต่างคนต่างต้องเปิดเพลงเพื่อซ้อมเต้น เสียงอึกที่ทึบครึกโครมย่อมเกิดขึ้น ซึ่งทำให้การซ้อมเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนัก หากเมื่อวงใดวงหนึ่งเสียมารยาทโดยการเปิดเพลงดังมากก็จะรบกวนวงอื่นๆทำให้ไม่ได้ยินเพลงของตนเอง ซึ่งเกิดขึ้นอยู่ตลอด เห็นได้จากทุกครั้งที่ผู้วิจัยกลับจากการเข้าไปสังเกตการณ์ ผู้วิจัยจะหุ้อหูทุกครั้ง และถ้าหากต้องการคุยกันก็ต้องตะโกนคุยกัน แต่ในทางกลับกันหากวงอื่นๆตั้งใจเปิดเพลงดังขึ้นไม่ว่าเพียงต้องการได้ยินเพลงหรือต้องการประชดประชันก็ตาม เสียงเพลงที่ปะปนกันก็สามารถทำให้คนอื่นๆที่ซ้อมเต้นอยู่ในนั้นเกิดความรำคาญได้ ซึ่งนับเป็นการกระทำที่ไร้มารยาทที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บางกลุ่มปฏิบัติกัน

นอกจากนี้ การมาซ้อมที่เซ็นทรัลเวิร์ลด์ดี หรือสนามกีฬาที่ดี เหล่านักแสดง คัฟเวอร์แดนซ์ต้องเสียเงินจำนวนไม่น้อยในการเดินทาง การกินอยู่ เนื่องจากบริเวณที่ซ้อมคือ ห้างสรรพสินค้าที่ขายข้าวของในราคาที่ไม่ถูกนัก

ส่วนการซ้อมเต้นในสถานที่อื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นที่นิยมนัก อย่างเช่น ได้โรงหนังสกาล่า แพชั่นไฮสแลนด์ หรืออาจจะเป็นบ้านของสมาชิกในวง ซอดีประการแรกคือ ความเป็นส่วนตัวที่มีมากกว่าการไปซ้อมที่เซ็นทรัลเวิร์ลด์หรือสนามกีฬาแห่งชาติ ทุกคนในวงจะมีสมาธิในการซ้อม ไม่มีเสียงเพลงจากวงอื่นมากรบกวน ทำให้การซ้อมเป็นไปอย่างราบรื่น

นอกจากนี้ การใช้เงินเพื่อเดินทางอาจจะไม่มากนัก ตัวอย่างเช่น หากสมาชิก อาศัยอยู่แถวมีนบุรี หรือ ถนนรามอินทรา การซ้อมที่แพชั่นไฮสแลนด์ก็จะใช้เงินเพื่อการเดินทาง น้อยกว่าการเดินทางมาที่เซ็นทรัลเวิร์ลด์หรือสนามกีฬาแห่งชาติ อย่างไรก็ตามหากวงคัฟเวอร์แดนซ์ ซ้อมอยู่ในห้างสรรพสินค้า ค่าใช้จ่ายในการรับประทานอาหารก็คงไม่ได้ต่างกันมากนัก นอกจากนี้ เสียว่าซ้อมเต้นที่บ้านของสมาชิกคนใดคนหนึ่งในวง ค่าใช้จ่ายสำหรับรับประทานอาหารอาจจะ น้อยลง

ส่วนข้อเสียที่เห็นได้ชัดคือ การแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนวงอื่นจะไม่ค่อยมี หากมีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวของงานประกวดใดๆก็อาจจะทำให้เสียโอกาสได้ ทั้งยังทำให้วงไม่ เป็นที่รู้จักของวงอื่นๆ หากมีงานประกวดหรืองานจ้างอาจจะไม่มีคนคอยหยิบยื่นโอกาสให้

ในเรื่องของสถานที่สำหรับฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นี้ ผู้วิจัยมองว่าพื้นที่ สำหรับการฝึกซ้อมที่เปิดให้เป็นที่สำหรับเต้นคัฟเวอร์นั้นยังไม่เพียงพอ เพราะนักแสดงอีกหลาย กลุ่มยังต้องไปรวมกลุ่มซ้อมการแสดงอย่างไม่เป็นที่เป็นทาง หากทางผู้ใหญ่มีการจัดพื้นที่สำหรับการ ซ้อมการแสดงก็เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เหล่าวัยรุ่นมีพื้นที่สำหรับสื่อสารความต้องการ เพิ่มขึ้น และยังสามารสร้างความสำเร็จได้อีกด้วย แต่ปัจจุบันนี้ผู้ใหญ่กลับกลายเป็นผู้จำกัด พื้นที่ตรงนี้กับวัยรุ่นเสียมากกว่า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 30 บรรยายภาพการซัอมคัฟเวอร์แดนซ์บริเวณ เซ็นเตอร์พ้อยต์ ชั้น 7
เซ็นทรัลเวิร์ล

รูปที่ 31 บรรยายภาพการโดยรอบสถานที่ซัอมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บริเวณ เซ็นเตอร์
พ้อยต์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลที่เต็มไปด้วยร้านขายของต่างๆ

รูปที่ 32 บรรยากาศการซ้อมเต้นของวง

Z-Mulate เต้นคัฟเวอร์วงซูเปอร์จูเนียร์

ที่ซ้อมอยู่ใต้โรงหนังสือเก่า ทำให้มีพื้นที่ส่วนตัวสำหรับซ้อมอย่างมาก

2.3 มารยาทของการใช้พื้นที่ซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ในการใช้พื้นที่ร่วมกันของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายๆวงนั้น ย่อมมีมารยาทที่ควรและไม่ควรกระทำ มารยาทนี้ไม่ได้เป็นสิ่งที่กำหนดตายตัว แต่เป็นสิ่งที่รู้กันของเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.3.1 เมื่อเปิดเพลงซ้อมเต้น ควรเปิดให้ดังแค่พอได้ยิน เพราะการเปิดเพลงดังเกินไปนั้นถึงแม้ว่าจะทำให้สมาชิกในวงของตนเองได้ยินชัดเจนก็จริง แต่เสียงเพลงจะไปรบกวนวงอื่น วงอื่นๆที่ไม่ได้ซ้อมเพลงเดียวกันก็จะซ้อมกันลำบาก และถ้าหากบางวงเห็นว่าวงนี้เปิดเพลงดังได้วงของเขาก็จะเปิดดังบ้าง ก็ยิ่งทำให้เสียงดังมากขึ้นไปอีก ทั้งนี้การเปิดเพลงดังเกินไปนั้นจะทำให้วงอื่นที่ซ้อมอยู่บริเวณใกล้เคียงกันไม่ชอบ มิตรภาพที่ดีควรจะมีให้กันก็จะมี การจะอยู่ในวงคัฟเวอร์แดนซ์ก็ควรจะยากขึ้น ดังเห็นได้จาก ครั้งหนึ่งผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์ในวันเด็ก ซึ่งเป็นวันที่ไม่ค่อยมีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มาซ้อมเต้นมากนัก จนแทบจะนับวงได้ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงหนึ่งเลือกพื้นที่บริเวณที่เป็นศูนย์กลางของบริเวณที่ซ้อมในเซ็นเตอร์พอยต์ เปิดเพลงซ้อมเต้นคัฟเวอร์ดังมาก จนนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงอื่นเริ่มเกิดความไม่พอใจ แต่ก็ไม่มีใครไปเตือน

สมาชิกในวงได้แต่ซุบซิบนินทาและมองไปทางวงคัฟเวอร์แดนซ์วงนั้น ซึ่งพวกเขาเห็นว่าทุกคนมองไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดพวกเขาถึงยังไม่สำนึกว่าควรจะต้องลดเสียงเพลงให้เบาลง จากเหตุการณ์นี้ นิค สมาชิกวงแอนโดรเมดาบอกว่า วงนี้คงอยู่ในวงการคัฟเวอร์แดนซ์ได้ไม่นาน ต่อให้จะเดินดีเท่าใดก็ตาม เนื่องจากวงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นวงที่ต้องพึ่งพากันและกัน หากยังทำตัวไร้มารยาทก็คงไม่มีใครคิดจะคบหาและช่วยเหลือกัน อย่างเช่น หากสมาชิกวงใดวงหนึ่งมีฐานะและจับฉลากได้ในช่วงเวลานั้นก็สามารถแลกลำดับวงกับวงอื่นได้ เป็นต้น

2.3.2 เมื่อวงใดวงหนึ่งกำลังซ้อมเต้นอยู่ หากเราเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงเดียวกับกับวงที่ซ้อมอยู่ เราไม่ควรเดินตามไปพร้อมๆกัน เนื่องจากถือว่าเป็นการทำทายกันเสียมากกว่าจะเป็นการซ้อมร่วมกัน อิม หนึ่งในสมาชิกวงแอนโดรเมดาได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า เคยมีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น โดยมีนักแสดงคัฟเวอร์วงหนึ่งเต้นคัฟเวอร์วงดงบังชินกิ แล้วไปเต้นอยู่ใกล้ๆวง อีเทอร์นอลริทึม ขณะที่กำลังซ้อมอยู่ ซึ่งเป็นวงคัฟเวอร์ดงบังชินกิอันดับหนึ่งในขณะนี้ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการทำทายกัน เนื่องด้วยวงอีเทอร์นอลริทึมเป็นวงที่ตั้ง ทำให้มีเพื่อนเยอะ จึงร่วมมือกันสร้างฉากประกอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทั้งยังเลือกเต้นเพลงที่ยาก และได้รางวัลที่ 1 ในงานนั้น ซึ่งวงของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนนั้นได้ลงแข่งงานนี้ด้วย การกระทำครั้งนี้เหมือนเป็นการบอยคอต (Boycott) วงของคนๆนั้น ซึ่งปัจจุบันนี้ก็ยังไม่เห็นวามองของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนนั้นขึ้นมาได้อีกเลย อย่างไรก็ตามก็เชื่อว่าวงที่เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงเดียวกันจะไม่สามารถเต้นร่วมกันได้ ถ้าหากว่าวงที่เต้นอยู่ยินยอมให้ซ้อมร่วมกันก็สามารถเต้นด้วยกันได้ และถ้าหากเราไม่ได้คัฟเวอร์เป็นวงนั้นก็ยังสามารถเดินตามได้ เพราะถือว่าการเดินเล่นๆเท่านั้น

2.3.3 เมื่อซ้อมเต้นเสร็จแล้ว พวกเศษขยะจากของที่ซื้อมารับประทานระหว่างซ้อมก็ต้องเก็บเอาไปทิ้งให้หมด ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่ใหญ่โตอะไรนักแต่ก็นับเป็นจิตสำนึกของแต่ละบุคคลที่ควรพึงมี นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนมองว่า การที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทุกคนไม่รักษาความสะอาด จะส่งผลให้เจ้าของเซ็นทรัลเวิร์ลด์ จะไม่ให้ใช้บริเวณที่ซ้อมอยู่เพื่อซ้อมอีกต่อไป แล้วก็จะหาที่ซ้อมเต้นรวมกันได้ลำบาก พลอย สมาชิกคนหนึ่งในวงแอนโดรเมดาเคยบอกว่า การที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ต้องสูญเสียที่ซ้อมเต้นที่สนามกีฬาแห่งชาติไปก็เพราะว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายๆวงชอบทิ้งขยะเกลื่อนกลาด ทำให้เมื่อทางวงเลิกซ้อมแล้วเห็นว่ามีขยะก็จะช่วยเก็บ ถึงแม้ว่าจะเป็นของวงอื่นก็ตาม

ในเรื่องของมารยาทของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นนับเป็นดารสร้างจิตสำนึก
ร่วมกันของวัยรุ่น เพื่อในอนาคตที่เหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นผู้ใหญ่จะช่วยให้พวกเขา
สามารถปรับตัวและดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัยและมีความสุข

3. การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ในช่วงก่อนขึ้นแสดงบนเวทีจริงนั้น นอกจากการซ้อมที่ต้องเข้มข้นขึ้นแล้ว ทางวง
แอนโดรเมดร้าและวงวานิลลา คิส ก็เตรียมตัวในเรื่องอื่นๆด้วย สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการ
แสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็คือ เครื่องแต่งกาย

3.1 เครื่องแต่งกาย

3.1.1 การเลือกเครื่องแต่งกาย

การเลือกเครื่องแต่งกายนั้น พलयและโปเต้ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า นักแสดงคัฟเวอร์
แดนซ์สามารถเลือกได้จาก

- 1) มิวสิควีดีโอ (Music VDO)
- 2) ไลฟ์ คอนเสิร์ต (Live Concert)
- 3) โฟโต้ บুক (Photo Book)
- 4) ออกแบบเอง

ในการเลือกเครื่องแต่งกายเพื่อประกอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น ทั้งพलयและ
โปเต้บอกว่าต้องเลือกจากมิวสิควีดีโอและและการแสดงสดของศิลปินเพราะทำให้เหมือนและ
สอดคล้องกับเพลงหลักที่ใช้ประกอบการแสดง ทำให้การแสดงดูเหมือนกับศิลปินต้นแบบอย่าง
มาก

นอกจากนี้ การเลือกเครื่องแต่งกายให้เหมือนกับในโฟโต้บุ๊กนั้นก็นับเป็นอีก
ทางเลือกหนึ่งที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ใช้ ซึ่งโฟโต้ บุก คือรูปที่เหล่าศิลปินไปถ่ายแบบตามที

ต่างๆ ซึ่งจะมีแค่เฉพาะศิลปินที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ เท่านั้น เช่น ดงบังชันทิกิ บิ๊กแบง เป็นต้น เนื่องจากเป็นแบบเครื่องแต่งกายที่ศิลปินต้นแบบได้สวมใส่เช่นกัน แต่จะไม่มีความสะดวกคล่องกับเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง แต่ข้อดีของการใช้เครื่องแต่งกายจากไฟโต้ นู๊คคือ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถใช้ชุดเดิมต้นได้อีกหลายเพลงและหลายงาน

วงวานิลลา คิส ก็เลือกที่เครื่องแต่งกายจากไฟโต้ นู๊ค เช่นกัน ในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2552 ผู้วิจัยได้ตามไปเต้และพลอยไปซื้อเสื้อผ้านำมาขึ้นเวที (ซึ่งก็ได้ล้มเลิกไปที่หลัง) ทั้ง 2 คนจะถือรูปของศิลปินที่ตนเองคัพเวอร์ไว้อยู่ตลอดเพื่อที่จะหาชุดที่เหมือนหรือใกล้เคียงที่สุด ไปเต้ได้เพิ่มเติมอีกว่า หากรู้สึกว่าการที่จะแต่งตัวให้เหมือนทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องที่เหนือบากว่าแรง อาจด้วยเรื่องของเวลาที่กระชั้นจนเกินไปหรือเรื่องของค่าเครื่องแต่งกายที่แพงเกินไป การปรับชุดให้ดูเหมาะสมก็เป็นสิ่งที่เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เลือกที่จะทำกัน โดยเลือกจาก “ภาพจำ” ของตนว่า การแต่งตัวลักษณะแบบนี้คือการศิลปินคนใด ไม่จำเป็นต้องเหมือนทุกกระเบียด แต่ก็ต้องคงกรอบความคิดของเพลงและเครื่องแต่งกายให้ไปทิศทางเดียวกัน

รูปที่ 33 รูปเปรียบเทียบเครื่องแต่งกายของวง 2 NE1 จากในมิวสิควิดีโอและการแสดงสดกับรูปการแต่งกายของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ZRetSis ต้นคัพเวอร์วง 2 NE1 ที่เลือกเครื่องแต่งกายจาก “ภาพจำ” ของตนเอง

รูปที่ 34 รูปเครื่องแต่งกายของวงดงบังซินิก จาก ไฟใต้บู๊คเปรียบเทียบกับรูปการแต่งกาย
 ของวงแอนโดรเมดร้า (Androme'dra) ในช่วงปี 2551 ที่ได้เลียนแบบเครื่องแต่ง
 กายจากไฟใต้บู๊คของวงดงบังซินิก

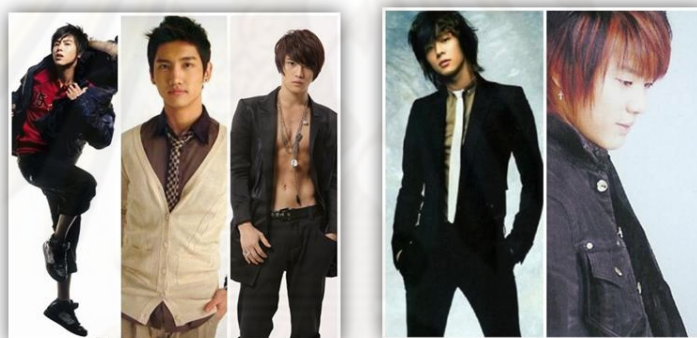
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนการออกแบบเครื่องแต่งกายเองนั้นก็สามารถทำได้ แต่เชื่อว่าจะสามารถออกแบบโดยไม่มีหลักคิด เพราะการออกแบบเองนั้นจำเป็นต้องเข้าใจกรอบความคิด (Concept) ของศิลปินแต่ละคนด้วย ซึ่งวงแอนโดรเมดร้าที่ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์นั้นเลือกที่จะออกแบบเครื่องแต่งกายเอง เพื่อที่จะขึ้นแสดงในงาน Idea Market Cover Dance Contest ที่จะจัดขึ้นในวันที่ 12-14 มีนาคม 2553 โดยเพลงที่จะใช้ขึ้นแสดงคือเพลง Purple Line, Rising Sun และ The Way You Are ของวง ดงบังชงิก (TVXQ) และเลือกที่จะออกแบบเสื้อผ้าโดยใช้คอนเซ็ปต์เพลง Purple Line พลอย (นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์) หนึ่งในสมาชิกวงแอนโดรเมดร้า ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการขึ้นประกวดในงานนี้ได้อธิบายถึงรายละเอียดของการออกแบบเสื้อผ้า ดังนี้

- 1) ผู้ออกแบบต้องเข้าใจกรอบความคิดของเพลงก่อน โดยที่วงแอนโดรเมดร้าเลือกใช้เพลง Purple Line เป็นเพลงหลัก ซึ่งคอนเซ็ปต์ของเพลงคือ สีม่วง และคอนเซ็ปต์เสื้อผ้าของศิลปินคือ สีม่วง และ สีดำ ดังนั้นเสื้อผ้าจึงต้องมีสีม่วงและสีดำเป็นสีหลัก
- 2) ผู้ออกแบบต้องเข้าใจกรอบความคิดของเครื่องแต่งกายของศิลปินแต่ละคนว่ามักจะสวมใส่เสื้อผ้ารูปแบบใด รวมทั้งอุปนิสัยของแต่ละคนที่สามารถแสดงออกมาบนเสื้อผ้าได้ด้วย โดยที่พลอย ผู้ออกแบบเสื้อผ้า ทั้งยังเป็นสมาชิกวง แอนโดรเมดร้า ได้บอกรายละเอียดไว้ดังนี้
 - ยูโน ยูโนไฮ จะเป็นผู้นำของวง เขามักจะแต่งตัวแนวสปอร์ต (Sport) มีความทะมัดทะแมง ไม่รุ่มร่าม และอุปกรณ์เสริม (Props) ที่เขามักใส่คือ ถุงมือและใส่เข็มขัดที่มีโซ่ห้อย
 - แม็กซ์ ชางมิน จะเป็นคนที่ลุๆ บ้าพลัง และมีความลึกลับอยู่ในตัว เสื้อผ้าที่ใส่จะมักจะโชว์กล้ามเนื้อออก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมีพลังกำลังของผู้ชาย
 - ฮีโร่ แจจุง จะมีความเซ็กซี่ เสื้อผ้าจะต้องแสดงออกถึงความเซ็กซี่ ซึ่งบางครั้งจะเพียงใส่เสื้อสูทตัวนอกเพียงตัวเดียว
 - มิกี้ ยูซอน จะเป็นคอนเซ็ปต์ผู้ชายเจ้าชู้ (Playboy) ซึ่งเสื้อผ้าจะมีความเนียบส่วนมากจะใส่สูท และจะต้องมีไม้กางเขนเป็นเครื่องประดับ
 - ซ็อย จุนชู เป็นผู้ชายที่ดูร่าเริงและจริงจัง เสื้อผ้าจึงสดใสและดูรุ่มร่ามมากกว่าของศิลปินคนอื่น

รูปที่ 35 รูปจากมิวสิกวิดีโอเพลง Purple line วงดงบังชินกิ แสดงให้เห็นภาพรวมของเครื่องแต่งกายว่ามีสีม่วงและสีดำ (www.youtube.com)

รูปที่ 36 สมาชิกวงดงบังชินกิ (TVXQ) โดยเรียงจากรูปแรก ได้แก่ ยูโน ยุนโฮ, แม็กซ์ ซางมิน, ฮีโร่ แจจุง, มิกกี ยูซอน และ เซีย จุนซู ที่แสดงออกถึงลักษณะเด่นของทั้ง 5 คน

รูปที่ 37 สมาชิกวงแอนโดรเมดร้า เสื้อผ้าที่ผ่านการออกแบบขึ้นโดยนำคอนเซ็ปต์ของเพลง Purple Line และคอนเซ็ปต์ของการแต่งตัวของศิลปินแต่ละคนในวงดงบังชินกิ

จากการออกแบบเครื่องแต่งกายของวงแอนโดรเมตราอาจไม่เหมือนกับสิ่งที่พลอยได้บอกไป 100 เปอร์เซ็นต์นัก ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่าที่สูงสุดแล้วการออกแบบเครื่องแต่งกายก็จะออกมาในลักษณะ “ภาพจำ” ของผู้ออกแบบอยู่ดี จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ติดตามงานเพลงของศิลปินดงบังชันทูก้อยตลอด มีความเห็นว่าเครื่องแต่งกายของก๊อง ผู้เต้นคัฟเวอร์เป็นมิกกี้ ูชอน สามารถแสดงออกถึงความเป็นมิกกี้ ูชอน ได้มากที่สุดเมื่อเทียบกับเครื่องแต่งกายของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนอื่นในวง ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถบอกได้ว่าเสื้อผ้าเหมือนในมิวสิกวิดีโอหรือการแสดงสดงานไหน จึงบ่งบอกได้ว่าเครื่องแต่งกายที่ก๊องสวมใส่เป็นเครื่องแต่งกายที่เป็น “ภาพจำ” ของผู้วิจัย

ในอีกกรณีหนึ่ง การออกแบบเสื้อผ้าเองนั้นอาจจะไม่ต้องอิงถึงกรอบความคิดของเพลงหรือลักษณะเฉพาะของศิลปินก็ได้ ซึ่งจะเห็นได้จากหลายๆงานที่มักจะมีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกที่จะใส่เสื้อผ้าง่ายๆโดยแต่งตัวให้เหมือนกันหมดทุกคน เช่น เสื้อยืดหลายเหมือนกัน หรือเสื้อยืดสกรีนลายเป็นชื่อของวงตนเอง ข้อดีของการแต่งตัวง่ายๆแบบนี้ คือ ค่าใช้จ่ายไม่สูงเท่ากับการตัดหรือซื้อเสื้อผ้าที่เหมือนกับศิลปินต้นแบบ ทั้งยังสามารถแสดงถึงความเป็นเอกภาพของวงได้อีกด้วย อย่างไรก็ตามข้อเสียที่เห็นได้เด่นชัดคือ ประสิทธิภาพในการแสดงออกถึงความเป็นศิลปินต้นแบบที่วงๆนั้นคัฟเวอร์อยู่ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

จากที่กล่าวมาทั้งหมดในเรื่องเครื่องแต่งกายนั้นจะสังเกตได้ว่า เสื้อผ้าในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเหมือนศิลปินต้นแบบทั้งหมด เพียงแสดงออกถึงลักษณะเฉพาะของศิลปินให้ได้เท่านั้น หรือถ้าหากต้องการแต่งตัวง่ายๆก็จำเป็นต้องมีเอกภาพในวงด้วย

รูปที่ 38 การแต่งตัวแบบง่ายของวง Crystal Quartzเต้นคัฟเวอร์วง Kara ในงาน Hello Korea เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2553(<http://shura.exteen.com>)

ดังนั้น ในส่วนของเครื่องแต่งกายนั้นนับเป็นจุดเริ่มต้นของการออกแบบ ซึ่งเป็นส่วนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของวัยรุ่นได้ และยังเป็นการศึกษาการแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดีอีกด้วย

3.1.2 วิธีการจัดหาเครื่องแต่งกาย

เมื่อนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้เลือกแบบของเครื่องแต่งกายแล้ว วิธีการจัดหาเสื้อผ้าเหล่านั้นต้องดูจากความต้องการของสมาชิกในวงว่ามีงบประมาณเท่าไร มีเวลาเท่าใดก่อนขึ้นแสดงจริง และต้องการให้มีความเหมือนขนาดไหน ซึ่งงบประมาณและระยะเวลาที่ต้องการใช้จะเป็นตัวชี้วัดความเหมือนของเครื่องแต่งกายได้ด้วย

1) สั่งตัดเครื่องแต่งกายตามแบบของศิลปิน

ในกรณีนี้สมาชิกทุกคนควรมีงบประมาณที่ไม่จำกัด ยังมีเวลาระยะหนึ่งก่อนที่จะขึ้นแสดงจริง และต้องการให้เครื่องแต่งกายเหมือนที่สุด เหล่านักแสดงสามารถตัดชุดได้เลย โดยหาแบบเครื่องแต่งกายจากอินเทอร์เน็ตให้ครบทุกมุม และวาดรูปให้เห็นได้ชัด และสามารถสั่งตัดได้เลย วิธีการสั่งตัดนี้เป็นวิธีที่ง่ายและจะได้เครื่องแต่งกายที่เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด แต่ข้อเสียของการตัดนั้นคือ ราคาแพง ถ้าต้องการให้ได้ราคาที่ถูกลงนั้น นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องหาซื้อผ้าที่ราคาถูกมาเอง ซึ่งความเหมือนจะน้อยลง แต่ไม่ใช่ปัญหาใหญ่นัก เพราะสิ่งที่จะดูต่างคือเนื้อผ้าซึ่งไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก เพราะความสำคัญอยู่ที่แบบของเสื้อผ้าที่ต้องเหมือนศิลปินต้นแบบเสียมากกว่า

ในกรณีที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ออกแบบเครื่องแต่งกายเองก็สามารถใช้วิธีสั่งตัดได้เช่นกัน แต่ต้องวาดรูปที่สามารถบอกลักษณะของเสื้อผ้าที่ต้องการให้ชัดเจน เพราะเมื่อตัดออกมาจะได้เหมือนกับที่ออกแบบไว้ หรือจะหาซื้อตามท้องตลาดและเอามาปรับให้เข้ากับคอนเซ็ปต์ของเพลงและศิลปินต้นแบบ

2) หาซื้อตามท้องตลาดทั่วไป

การหาซื้อตามท้องตลาดทั่วไปนั้นก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ใช้ เนื่องจากเครื่องแต่งกายแบบศิลปินเกาหลีญี่ปุ่นมีขายอยู่อย่างดาษดื่น โดยเฉพาะแฟชั่นเกาหลีมีอิทธิพลในประเทศไทยขณะนี้ แต่เครื่องแต่งกายที่สามารถหาซื้อได้ตามท้องตลาดนั้นก็จะเป็นแบบพื้นฐานที่ใส่ได้ในชีวิตประจำวัน ถ้าเป็นแบบที่ไม่สามารถใส่ได้ในชีวิตประจำวันก็จะไม่มีขาย

อย่างไรก็ตามด้วยความที่เสื้อผ้าตามท้องตลาดมีอยู่มากมายการที่จะได้เสื้อผ้าที่เหมือนที่สุดก็ดูเป็นเรื่องยาก ซึ่งเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถปรับรูปแบบเครื่องแต่งกายได้ เพียงแต่ต้องไม่ลืมว่าเครื่องแต่งกายนั้นต้องสามารถแสดงเอกลักษณ์ของศิลปินที่เราคัพเวอร์ได้ ซึ่งวิธีการนี้จะประหยัดเวลาเพราะต่างคนต่างไปหาซื้อเองได้และราคาไม่แพงมากนัก

สถานที่ที่เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มักไปหาซื้อเครื่องแต่งกาย คือ แพลตตินั่ม เซ็นเตอร์วัน ยูเนียนมอลล์ ซึ่งเป็นแหล่งรวมแฟชั่น และบางร้านก็มีเครื่องแต่งกายที่เหมือนกับศิลปินเกาหลีเพื่อเอาไว้ขายนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์โดยเฉพาะ ในวันที่ผู้วิจัยได้ตามไปแต่และพลอยไปหาซื้อเครื่องแต่งกายที่แพลตตินั่ม ผู้วิจัยได้พบร้านขายเสื้อผ้าร้านหนึ่งที่ตัดชุดเหมือนกับที่วงเกิร์ลส์ เจเนอรัเรชั่น ใส่ในเพลง Tell me Your wish แต่ว่าได้มีนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงอื่นซื้อไปก่อนแล้ว

3.1.3 งบประมาณเครื่องแต่งกาย

ในการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ เครื่องแต่งกายถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้เหล่านักแสดงต้องเสียค่าใช้จ่าย ซึ่งราคาขึ้นอยู่กับเนื้อผ้า การตัดหรือการเลือกซื้อ และจำนวนอุปกรณ์ประกอบการแต่งกายของแต่ละบุคคล เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ให้ความเห็นว่าเรื่องเงินไม่ใช่อุปสรรคของการได้มาของเครื่องแต่งกายที่เขาต้องการ โดยส่วนมากค่าใช้จ่ายต่อ 1 ชุด โดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 500-1500 บาท ซึ่งขึ้นอยู่กับอุปกรณ์ประกอบเสื้อผ้า แต่มันสามารถนำกลับมาใช้ในงานต่อไปได้ เหมือนอย่างที่อ๊อฟ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ฟรีเซ็นซ์ และอิมนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า กล่าวไว้

“มันก็แล้วแต่คนว่าจะเอาเหมือนแค่ไหน อย่าง CL เนี่ย พร็อพ(Prop)จะเยอะ ต้องซื้อเก็บไว้ ก็โดนพอว่า แต่ตอนนี้ก็ลงตัวแล้ว ถ้าอย่างตัวหนูจะใส่กางเกงตัวนี้ ก็ประมาณ 300 กว่าบาท อย่างเสื้อกล้ามยาวๆธรรมดา ก็ประมาณ 100 กว่าๆ พอนานๆไปเราก็ใช้ชุดที่ซื้อมามาเดินต่อได้”

(อ๊อฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“1000 กว่าบาทมั้ง คือแต่ละคนมันจะไม่เหมือนกันนะ แต่ชุดเมน(Main)ที่ผ่านมาก็จะตัดชุดเหมือนกัน ราคา ก็จะเท่ากัน 600-1200 หลังๆมานี้จะตัวใครตัวมัน ชุดก็จะไม่เหมือนกัน คือถ้าจะเป็นชุดสูทมันก็จะเหมือนกันก็จะราคาเดียวกัน กับ

ล่าสุดชุดไม่เหมือนกัน ราคาจะไม่เท่ากัน ของบางคนก็จะไม่เยอะเท่าไรอย่าง
ของนิคนี่ 100 กว่าบาท เพราะพร็อพไม่เยอะ แต่ถ้าของเรา อย่างตอนนั้นก็จะมี
ซ็อกกางเกงด้วยซ็อกเสื้อด้วยก็จะเยอะ ขึ้นอยู่กับพร็อพด้วย มากสุดไม่เกิน 2000...
ถือว่าโชคดีที่ทางบ้านไม่ว่าอะไร เขาเห็นว่าเราทำงานแล้วไง เพราะไม่ได้ไป
รบกวนที่บ้าน”

(อิม-นายอายุวัฒน์ กอบศิริญ, 24 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

นอกจากนี้พลอย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า ได้บอกว่า หากสมาชิก
ในวงตกลงกันว่าจะตัดชุด การที่เราเลือกผ้าสำหรับการตัดชุดด้วยตนเองโดยเลือกผ้าที่ราคาถูกลง
ก็สามารถช่วยประหยัดงบประมาณค่าเครื่องแต่งกายได้

“เราสามารถไปเลือกซื้อผ้าที่พาดูรีดได้ว่าเราอยากได้ผ้าแบบไหนแล้วเอามาให้เขา
ตัด เคยตัดชุดหนึ่งเซ็ทเหมือนแดริคควิล่ายาวๆ 600 รวมค่าผ่านะใส่ได้นาน ส่วน
ข้างในเราก็มาปรับเอา ดังนั้นต่อชุดทุกครั้งที่ยื่นจะพยายามคุมให้ไม่เกิน 1000
บาท”

(พลอย-นางสาวชุติมา ภัทธิยะนันท์, 23 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

แต่บางครั้ง เรื่องงบประมาณค่าชุดสามารถตัดออกไปได้เลย อย่างเช่น พลอย นัก
แสดงคัพเวอร์แดนซ์วง วานิลลา คิส ที่เคยไปช่วยเพื่อนนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงอื่นเดินคัพเวอร์
เป็น อนุญาต วง Shinee ก็ได้ยืมเครื่องแต่งกายของเพื่อนที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง Shinee มาใช้ได้ แต่
หากจะตัดจริงๆ พลอยก็เชื่อว่าราคาก็คงไม่แพงนัก

“คราวที่แล้วตอนเดิน Shinee หนูก็หยิบยืมนะ เอาที่มีมามิคซ์แอนด์เมท ถ้า
ตัดจริงๆ หนูว่าไม่เกิน 1000 หรือก มันก็ราคาสมเหตุสมผลกับการสนองนี่
(Need)”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียวรักษา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

เมื่อกล่าวถึงค่าใช้จ่ายของเครื่องแต่งกาย สิ่งที่เป็นถามตามมาก็คือ เงินที่ต้องเสีย
ไปเป็นเงินมาจากที่ใด ซึ่งเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้ให้คำตอบไปใน 3 ทาง คือ ใช้เงินเก็บของ
ตนเอง ผู้ปกครองออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด และใช้ทั้งเงินเก็บของตนเองและขอเงินจากผู้ปกครอง

จากการสัมภาษณ์นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายคนนั้นเห็นได้ว่าเมื่อมีเรื่อง
ค่าใช้จ่ายเข้ามา ความเห็นของครอบครัวก็จะมีส่วนอย่างมาก เพราะถ้าหากผู้ปกครองสนับสนุน
ค่าใช้จ่ายเรื่องเครื่องแต่งกายรวมไปถึงค่าใช้จ่ายในการซ้อมทั้งหมดก็จะได้รับการสนับสนุนอย่าง
เต็มที่ อย่างเช่น ครอบครัวของครีมและนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท และเจษ นัก
แสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า

“ที่บ้านออกให้หมดทุกอย่างค่ะ ค่าชุดก็ประมาณ 600-700 บาท”

(ครีม-นางสาว รมิตา สงวนดิษฐกุล, 15 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ที่บ้านก็สนับสนุนค่ะ เขาก็ไม่ว่าอะไร เออดีไปเถอะ...แล้วที่บ้านก็ช่วยทั้งค่าที่เรา
เดินทางมาแล้วก็ค่าเสื้อผ้าด้วย”

(นุ้ย-นางสาวสุดาพร คุณอนนภสิน, 18 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ตอนแรกไม่เข้าใจนะ เดินทำไมเงินก็ไม่ได้เสียตั้งค์ เสียเวลา ทำไมไม่อยู่บ้านพับ
ผ้าถูบ้าน พอตอนนี้ก็บอกว่าไปเต้นคัพเวอร์ เขาก็ไปๆ ให้ตั้งค์ออกมา”

(เจษ-นายเจษฎา อ่อนน้อม, 18 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ในทางกลับกัน ถ้าทางครอบครัวไม่เห็นด้วย เรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดก็จะต้อง
รบกวนเงินเก็บของตัวเอง ในการที่ทางครอบครัวไม่เห็นด้วยนั้นเพราะเกรงว่าจะกระทบกับการ
เรียน ทำให้การเรียนแย่ลง อย่างที่แน นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท ประสบอยู่

“รอดูเกรดเทอมนี้ก่อน ถ้าเกรดดีกว่าเทอมที่แล้วจะบอก แต่ถ้าเกรดลดเดี๋ยวนะ
จะมาโทษว่าเป็นเพราะมาเต้น แล้วเขาจะไม่ให้เต้น ก็เลยต้องออกค่าใช้จ่ายเอง
ทุกอย่าง”

(แน-นางสาวญาตาวี บุญตา, 18 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

อย่างไรก็ตามเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็เชื่อว่า การมาเต้นคัพเวอร์เป็นเรื่อง
ความชอบส่วนตัว หากอยากทำก็ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ทำเอง ดังนั้นค่าใช้จ่ายก็จะรับเป็นภาระ
ตัวเอง โดยเก็บเงินจากค่าขนม แต่เมื่อไม่พอจริงๆ ถึงจะรบกวนผู้ปกครอง

“ออกเองค่ะ มันเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เงิน คือต้องใจรักจริงๆถึงจะทำ อย่างบ้าน
ฝนอยู่ปทุมธานีมาวันหนึ่ง 100 นิติฯ บางคนเขาอาจจะนั่งรถต่อเดียวถึงบ้าน แต่
ฝนนั่งสามต่อ มันเปลืองค่ารถ แต่ก็อยากมา ส่วนค่าชุดตัดทุกครั้งไม่ต่ำกว่า 1000
นึ่ง ของวันเดอร์เกิร์ด มันจะมีค่าผ้าแล้วก็ค่าตัดด้วย บางชุดก็สามารถอะแด็ป
(Adapt)กับชุดอื่นได้ แต่บางชุดก็ไม่ได้เลย เพราะมันเป็นเซ็ท(Set)ของมันมาเลย”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม,22ปี,สัมภาษณ์,30 มกราคม 2553)

“ก็เก็บตั้งค์เองค่ะ ถ้าเกิดไม่พอจริงๆก็บอกแม่ขออนุญาต ก็จะไม่มาก เขาก็จะไม่ว่า
ถ้าวันไหนไม่รีบก็นั่งรถเมลล์มา กินนุ่นกินนึ่ง ยังไงก็ไม่เกิน 200-300 บาท ส่วนค่า
ชุดล่าสุดตัดไป 500 ตัวหนึ่ง 600 ตัวหนึ่ง แต่ว่ามันจะเว้นช่วงไว้หน่อยแล้วค่อยตัด
ใหม่ ส่วนค่าผ้าจะคิดต่างหาก รวมแล้วก็ 700-800 เหมือนกัน”

(ฝน-นางสาวภัทร วรลักษณกุล,21ปี,สัมภาษณ์,30 มกราคม 2553)

“ถ้าเป็นเสื้อผ้าที่ใช้ขึ้นงานจะเป็นเงินค่าขนมที่เก็บเอง แต่พอมาตรงนี้ค่าใช้จ่าย
เพิ่มขึ้นแม่ก็จะให้ค่าขนมเพิ่มขึ้น”

(เท็ดดี-นางสาวรมิดา ศิรธรา,22ปี,สัมภาษณ์,31 มกราคม 2553)

“ค่าเดินทางออกให้ แต่เรื่องค่าชุดค่าอย่างอื่นให้ออกเอง ในเมื่อคุณจะทำคุณ
ต้องรับผิดชอบให้ได้”

(หยิน-นางสาวพรทรัพย์ อังยุริกุล,17ปี,สัมภาษณ์,31 มกราคม 2553)

“ก็ไม่ว่าอะไร แต่เขาก็มีบ่นเรื่องเงิน เพราะเรามาเราก็ต้องเสียเงิน ก็จะมีบ่นแค่นี้
เขาบอกว่าจะเดินก็เดินได้แต่อย่าให้การเรียนตกเท่านั้น...ทางบ้านก็ช่วยออก
ค่าใช้จ่ายบางอย่าง อย่างเช่นค่ามาเขาอาจจะช่วยบ้าง แต่อย่างค่าชุดต้องเก็บ
ตั้งค์กันเอง คือไม่อยากจะรบกวนด้วยแหละ คือมันเป็นตัวของหนูไง หนูเลยไม่ยากล
รบกวนเขาด้วย...ประมาณ 500 ได้แล้วไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไรค่ะ เพราะเงินเก็บ
เราก็มี พ่อก็ให้เป็นรายเดือนอยู่แล้ว ก็เก็บเอามันก็ได้อยู่”

(ยู้ย-นางสาวจตุพร บุญรัตนกรกิจ,18ปี,สัมภาษณ์,31 มกราคม 2553)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า วัยรุ่นที่ต้องการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นเศรษฐกิจของครอบครัวจะต้องดีในระดับหนึ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เงิน ทั้งค่าเครื่องแต่งกายและค่าใช้จ่ายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง อาทิ ค่าเดินทาง ค่าอาหาร หรือค่าห้องซ้อม ดังนั้นทางครอบครัวจึงต้องให้การสนับสนุนเรื่องเงิน ถึงแม้ว่าเหล่านักแสดงหลายคนบอกว่าเงินที่ใช้ได้จากเงินเก็บของตนเอง แต่เงินที่สะสมมานั้นก็เกิดจากเงินของครอบครัวเช่นกัน เพราะนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ส่วนใหญ่ยังอยู่ในวัยเรียน อย่างไรก็ตามก็นับว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้เรียนรู้ที่จะรับผิดชอบเรื่องการเงินชีวิตของตนเองเมื่อต้องทำในสิ่งที่ตนเองต้องการเช่นกัน

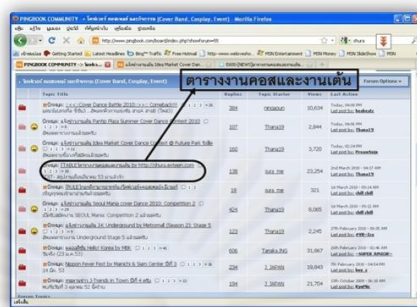
3.2 การสมัครเข้าประกวดงานแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

เมื่อวงแอนโดรเมดราวุธสู้ศึกพร้อมขึ้นแสดงจริง เนื่องจากได้สมาชิกครบอีกครั้งราวต้นเดือน มกราคม 2553 ซึ่งสมาชิกใหม่คือ เจษ และ ก้อง แต่ทั้งสองคนก็เดินเป็นมาแล้วในระดับหนึ่ง จึงไม่ใช่เรื่องยากในการฝึกซ้อม จึงใช้เวลาราว 2 เดือนเศษ หากเลือกขึ้นเวทีการแสดงในงาน Idea Market Cover Dance Contest ซึ่งรอบคัดเลือกจะถูกจัดขึ้นในวันที่ 12 มีนาคม 2553 และหากทางวงสามารถเข้ารอบก็จะเข้าชิงชนะเลิศในวันที่ 14 มีนาคม 2553 รวมถึงเรื่องการเตรียมเครื่องแต่งกายเป็นไปได้อย่างดี ก็ถึงกระบวนการสมัครประกวดคัฟเวอร์แดนซ์ที่เป็นช่วงเวลาที่ยุคคอยกัน วิธีการสมัครจะมีขั้นตอนที่ไม่ยากเย็นนัก เนื่องจากสามารถสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งขั้นตอนมีดังนี้

1) ดูตารางจากเว็บไซต์ <http://www.pingbook.com/board/> และเข้าไปเลือกเมนูคัฟเวอร์ คอสเพลย์ และกิจกรรม (Cover Band, Cosplay, Event) หรือที่เว็บไซต์ <http://shura.exteen.com/> แล้วค้นหาเมนูตารางงานคอสเพลย์และเต้นของแต่ละเดือน

2) เมื่อเจองานที่ต้องการลงแข่ง โดยดูที่ความพร้อมและเวลาว่างของสมาชิกแต่ละคนแล้ว ซึ่งช่วงเดือนมีนาคม 2553 เป็นช่วงปิดเทอมแล้ว จึงเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการลงแข่ง ก็สามารถคลิกเข้าไปดูรายละเอียดตามที่งานนั้นๆได้ให้เอาไว้

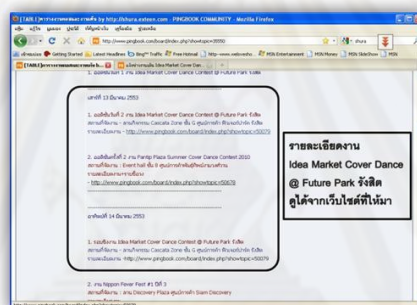
3) สุดท้ายคือการติดต่อไปหาผู้จัดงานตามที่ได้ให้เบอร์โทรศัพท์ไว้ในเว็บไซต์ แล้วรอการประกาศจากทางผู้จัดอีกที

รูปที่ 39 หน้าต่างสำหรับเข้าไปดูตารางงานแข่งขันและรายละเอียดของ

งานคัฟเวอร์แดนซ์ประจำเดือนมีนาคม 2553 จาก

www.pingbook.com

รูปที่ 40 จุดเชื่อมโยง

(Link) เข้าไปดูรายละเอียดงาน Idea Market Cover Dance

Contest

ในงานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็จะมีวิธีการจัดการ 2 รูปแบบ คือกำหนดจำนวนวงคัฟเวอร์แดนซ์ว่าต้องการกี่วง และวงที่จะได้ขึ้นแสดงก็คือวงที่ติดต่อกับมาเร็วที่สุด อย่างเช่น งาน JK Underground ที่จะ นั่นเท่ากับว่าวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ได้ขึ้นไม่จำเป็นต้องวงที่เต้นได้ดี

รูปแบบที่ 2 คือ งานประกวดคัฟเวอร์แดนซ์จำกัดจำนวนวงขึ้นแสดง ก็จะมีการจับฉลากเพื่อขึ้นแสดงก่อนและหลังในวันคัดเลือก เพื่อจะไม่ให้เป็นการได้เปรียบเสียเปรียบกัน เนื่องจากลำดับการแสดงก็มีผลต่อการตัดสินใจของคณะกรรมการตามทัศนคติของเหล่านักแสดง พวก

เขาเชื่อว่าถึงพวกเขาจะแสดงได้ดีเพียงไร แต่การได้แสดงวงทำยาๆซึ่งก่อนหน้านี้อาจจะมีคนเต้นคัฟเวอร์ศิลปินวงเดียวกันและเพลงเดียวกันมาหลายวง ทำให้กรรมการเกิดความเบื่อหน่ายและเขาก็จะไม่สามารถผ่านการคัดเลือกได้ แต่ถ้าได้แสดงวงแรกๆก็รู้สึกไม่พร้อมและไม่ได้เห็นการแสดงของวงอื่นๆซึ่งสามารถดูข้อดีและข้อเสียของวงที่แสดงก่อนหน้า แล้วนำมาปรับใช้กับการแสดงได้

ตัวอย่างงานที่ต้องจับฉลากเพื่อเรียงลำดับการขึ้นรับคัดเลือกงานหนึ่ง คือ งาน Idea Market Cover Dance ที่วงแอนโดรเมดร้าเลือกลงแข่งขัน ซึ่งจัดออกดิชั่นในวันที่ 12-13 มีนาคม 2553 และวันชิงชนะเลิศ 14 มีนาคม 2553 ซึ่งมีผู้เข้าสมัครถึง 161วง และคัดเข้ารอบชิงชนะเลิศ 23 วงจึงต้องจับฉลากลำดับการแสดง โดยให้ตัวแทนของแต่ละวงมาจับฉลากและกรอกใบสมัครอย่างเป็นทางการ ซึ่งผู้ประสานงานจะแจกแจงรายละเอียดของงานทั้งหมดให้นักแสดงทุกคนฟัง ทั้งเรื่องของวันออกดิชั่น เวลา คณะกรรมการทั้งหมด เกณฑ์การให้คะแนน และโควตาการเข้ารอบของแต่ละกลุ่ม

1) ในเรื่องของวันที่ออกดิชั่น เหล่านักแสดงจะต้องเลือกวันออกดิชั่นในวันที่ติดต่อผู้จัดงานทางโทรศัพท์ ซึ่งวงแอนโดรเมดร้าเลือกออกดิชั่นในวันศุกร์ที่ 12 มีนาคม แต่สามารถขอเปลี่ยนแปลงได้ในวันประชุมและจับฉลากนี้

2) ในเรื่องของเวลา ทางผู้จัดงานจะจัดให้ลงทะเบียนเวลา 11.00 น.เป็นต้นไป และวงแรกที่ออกดิชั่นจะเริ่มตอน 13.00 น. ซึ่งแต่ละวงห้ามสายแม้แต่วินาทีเดียว ทางผู้จัดงานจะตัดสิทธิ์ทันที เนื่องจากต้องบริหารเวลาให้พอดี

3) ในเรื่องของคณะกรรมการจะเป็นคนทางฟิวเจอร์ พาร์ค (Future Park) รังสิต ซึ่งงานนี้จะจัดขึ้นที่นี่ จำนวน 1 คน และกรรมการอีก 2 คนคือตัวผู้จัดงานเอง ซึ่งเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะเรียกอย่างเป็นทางการว่า พีตัน และ พีหมี

4) เกณฑ์การให้คะแนนนั้น ทางผู้จัดงานได้แจกแจงรายละเอียดไว้ดังนี้

- ความพร้อมของการแสดง 40 % โดยที่ถ้าเห็นว่าไม่พร้อมก็จะหักคะแนนลงไปเรื่อยๆ แต่ถ้าเต็มพร้อมกันคะแนนตรงส่วนนี้ก็จะได้เต็ม

- บุคลิกภาพของผู้แสดง 15 % โดยที่จะแยกย่อยเป็นเรื่องของสีหน้า 5 คะแนน สายตา 5 คะแนน และการลิปซิงค์ 5 คะแนน ซึ่งสีหน้าต้องเข้ากับเพลง อย่างเช่น เพลง OH ของ

โซนนอยซีแด ซึ่งเป็นเพลงที่แสดงถึงความสดใสน่ารักของสาว ๆ ปอม ๆ เซียร์ สีหน้าจะต้องยิ้มแย้มแจ่มใส หากมีสีหน้าเคร่งเครียด คะแนนตรงส่วนนี้ก็จะโดนตัดไป

เรื่องของสายตาจะต้องมีอาย คอนแทกท์ (Eye Contact) คือนักแสดงต้องมองกรรมการ มองคนดู ไม่มองฟ้ามองดินเรื่อยเปื่อย แต่ในกรณีที่ในวงมีสมาชิกหลายคน อย่างเช่นวง ซุปเปอร์จูเนียร์ที่มีสมาชิก 13 คน คนที่ควรจะเป็นคนมองกรรมการก็คือคนที่เดินตรงกลาง เป็นต้น

เรื่องของลิปซิงค์ (Lip Sync) จะต้องทำให้เหมือนและตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่การลิปซิงค์ภาษาญี่ปุ่นหรือภาษาเกาหลีเป็นเรื่องยาก ผู้แสดงอาจจะมั่วได้ แต่ต้องทำให้ดูเนียนที่สุด ไม่ให้กรรมการจับได้ โดยเฉพาะกรรมการที่มาจากวงการ์คัพเวอร์แดนซ์ เพราะพวกเขาก็เป็นแฟนเพลงเกาหลีและญี่ปุ่น ซึ่งจะรู้เรื่องของเนื้อเพลงพอสมควร

- การเอ็นเตอร์เทน (Entertian) คนดู 15 % จะวัดจากเสียงปรบมือและความประทับใจของคนดู จากการแสดงที่สามารถสร้างความฮือฮาได้ แต่เรื่องของเสียงกรี๊ดจากคนดูที่อาจจะเพื่อน ๆ ของนักแสดง คัพเวอร์แดนซ์แต่ละวง กรรมการจะไม่นับมาเป็นคะแนนเรื่องการเอ็นเตอร์เทน

- การแต่งกาย 10 % ทางคณะกรรมการจะดูจากการแต่งตัวเหมือนจะได้คะแนน 9-10 คะแนน หากแต่งตัวคล้ายจะได้คะแนน 7-8 คะแนน และแต่งตัวไปในการทำงานเดียวกัน 5-6 คะแนน นอกเหนือจากนี้คือ 0 คะแนน

- ความสวยงามในการแสดง 20 % นั่นคือภาพรวมของการแสดง ซึ่งผู้จัดงานซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการได้ให้รายละเอียดไว้ว่า จะดูใน 80 คะแนนแรกว่าได้คะแนนโดยรวมเท่าไร แล้วทุก ๆ 4 คะแนนจะได้เป็น 1 คะแนนในส่วนนี้ หากวงใดสามารถทำคะแนน 80 คะแนนแรกได้เต็มก็เท่ากับว่าจะได้คะแนนเรื่องความสวยงามอีก 20 คะแนนเต็ม

5) โควตาวงที่เข้ารอบ โดยทางผู้จัดได้กล่าวว่าการคัดเลือกวงที่เข้ารอบนั้นจะมีโควตาไว้ว่า 7 วง จะเข้ารอบ 1 วง ซึ่งใช้เกณฑ์ทางสถิติ โดยรายละเอียดจะแบ่งดังนี้

- Super Junior มี 9 วง และ Super Junior M มี 2 วง รวม 11 วง คัดเลือก
เข้ารอบ 2 วง

- 2PM มี 11 วง คัดเลือกเข้ารอบ 2 วง

- SHINee มี 13 วง คัดเลือกเข้ารอบ 2 วง

- TVXQ มี 3 วง, B2ST มี 2 วง, SS501 มี 1 วง, K-POPS Boys มี 2 วง และ
BigBang มี 4 วง รวม 12 วง คัดเลือกเข้ารอบ 2 วง

- f(x) มี 11 วง คัดเลือกเข้ารอบ 2 วง

- SNSD มี 35 วง คัดเลือกเข้ารอบ 5 วง

- Minute มี 24 วง คัดเลือกเข้ารอบ 3 วง

- 2NE1 มี 17 คัดเลือกเข้ารอบ 2 วง

- KARA มี 7 วง คัดเลือกเข้ารอบ 1 วง

- K-POPS Girl มี 10 วง คัดเลือกเข้ารอบ 1 วง

- After School มี 6 วง, Brown eye Girls มี 1 วง, Wonder Girls มี 1 วง, T-ARA มี
1 วง และ Wonder Women มี 1 วง รวม 10 วง คัดเลือกเข้ารอบ 1 วง รวมคัดเข้ารอบเพื่อแข่งขัน
รอบชิงชนะเลิศในวันที่ 14 มีนาคม 2553 จำนวน 23 วง แต่ถ้าหากคณะกรรมการเห็นว่า มีหลายวงที่
เด่นได้ดีก็อาจจะมีโควตาเพิ่มให้เข้ารอบเพิ่มอีก 1-2 วง ได้เช่นกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 41 บรรยากาศการจับฉลากลำดับการออกดีขึ้นของงาน

Idea Market Cover Dance

Contest ณ สนามกีฬาแห่งชาติ ในวันที่ 7 มีนาคม

3.3 การแข่งขันคัฟเวอร์แดนซ์

ในงานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็จะมีวิธีการจัดการ 2 รูปแบบ รูปแบบแรก คือกำหนดจำนวนวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ต้องการกี่วง และวงที่จะได้ขึ้นแสดงก็คือวงที่ติดต่อกลับมาเร็วที่สุดรูปแบบที่ 2 คือ งานประกวดคัฟเวอร์แดนซ์ไม่ได้จำกัดจำนวนวงขึ้นแสดง ก็จะมีการจับฉลากเพื่อขึ้นแสดงก่อนและหลังในวันคัดเลือก แล้วตัดสินในวันถัดไป

3.3.1 การคัดเลือก หรือ การออกดิชั่น

การคัดเลือก หรือ การออกดิชั่น คือ การคัดเลือกวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีจำนวนมากที่ได้สมัครเข้ามา ได้ขึ้นประกวดในงานวันรอบชิงชนะเลิศ ซึ่งการออกดิชั่นนั้นจะกำหนดเวลาในการเต้นของแต่ละวงในช่วงเวลาสั้นๆ โดยประมาณ คือ ซึ่งในงาน Idea Market Cover Dance Contest ให้เวลาไม่เกิน 5 นาที ซึ่งนักแสดงจะตัดต่อ (Mix) เพลงมากี่เพลงก็ได้แต่ต้องไม่เกินระยะเวลาที่กำหนด แล้วให้กรรมการตัดสินว่าจะเป็นวงที่สามารถเข้าไปแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศหรือไม่

รูปที่ 42 บรรยากาศการออกดิชั่นงาน

Idea Market Cover Dance ในวันที่ 12 มีนาคม

รูปที่ 43 การถ่ายภาพของวง แอนโดรเมดร้า ก่อนขึ้นแสดงเพื่อคัดเลือกแข่งขันชิงชนะเลิศ งาน Idea Market Cover Dance ในวันที่ 12 มีนาคม 2553 โดยช่างภาพของงาน

รูปที่ 44 วงแอนโดรเมดร้าขึ้นแสดงเพื่อรับคัดเลือกเพื่อแข่งขันในงาน Idea Market Cover Dance Contest รอบชิงชนะเลิศ

3.4 งานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ในวันงานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะเป็นการค้นหาว่าที่เต้นคัฟเวอร์ได้ดีที่สุดตามที่คณะกรรมการได้แจกแจงรายละเอียดไปแล้วในวันจับฉลาก ซึ่งผู้ชนะเลิศจะได้เงินรางวัลประมาณ 5,000 – 30,000 บาท และรางวัลรองชนะเลิศก็จะได้รับรางวัลลดหลั่นลงไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับขนาดของงานและสปอนเซอร์ของงานด้วย ซึ่งในงาน Idea Market Cover Dance Contest นี้ หากผู้ชนะเลิศจะได้เงินรางวัล 10,000 บาท รองชนะเลิศอันดับ 1 ได้รางวัล 5,000 บาท และรองชนะเลิศอันดับ 2 ได้รางวัล 3,000 บาท ซึ่งวงแอนโดรเมดร้าสามารถเข้าถึงรอบชิงชนะเลิศ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าไม่สามารถได้รับรางวัลติดมือกลับมา

อย่างไรก็ตาม สมาชิกทุกคนในวงแอนโดรเมดร้าก็รู้สึกดีใจและภูมิใจที่ได้ขึ้นเวที ทั้งยังสามารถผ่านรอบคัดเลือกจาก 161 วง เหลือ 27 วงได้

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะกรรมการจะมีเกณฑ์การให้คะแนนอย่างไรก็ตาม แต่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็มีมาตรฐานของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีส่วนบุคคลเช่นกัน อย่างเจษ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า ที่เห็นตรงกับ เท็ดดี้, หยิน, แนน และยู๋ จากวงซึ่มูเลท ที่คิดว่าการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนกับศิลปินต้นแบบมาก ซึ่งไม่ใช่แค่ท่าเต้นหรือเครื่องแต่งกาย สิ่งที่ต้องลงลึกไปถึงสีหน้า อารมณ์ของศิลปินด้วย

“เต้นเหมือนดีกว่า แต่ว่าพวกกรรมการที่ดูน่าจะไม่เคยเห็นศิลปินต้นแบบหรอก เขาก็ว่าคนเต้นดีนั่นแหละเต้นดีกว่าคนเต้นเหมือน เพราะบางท่าไลน์ก็จะไม่เหมือนกัน แต่บางวงก็แกะท่ามาเหมือนกันเลย เป็นท่าเดียวกันเลย กรรมการก็จะดูว่าพร้อมเพรียง แต่ถ้าเด็กคัฟที่แกะท่ามาเขาก็จะดูว่ามันไม่ใช่ไลน์นี้”

(เจษ-นายเจษฎา อ่อนนุ่ม, 18 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“จังหวะกับท่าทางที่เขาแสดงออกมา บางคนเต้นเก่งนะ แต่ความรู้สึกที่เขาแสดงออกมาให้คนดู คนดูจะไม่ชอบ คือท่าเขาไปแต่หน้าเขาไม่ไป สีหน้า อารมณ์ ฟิว ลิ่งมันไม่ไป เต้นเก่งแต่ก็ไม่มีมั้ง”

(เท็ดดี้-นางสาวรมิตา ศิริธรา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ดูจากการที่เขาเดินเป็นใครและเหมือนขนาดไหน พิวลิง ไลน์ หรือว่าการเดินเขา เหมือนคนนั้นขนาดไหน ถ้าเขาเหมือนเต้ะ ถือว่าเดินดี รูปร่างหน้าตาไม่สำคัญ เท่ากับว่าตอนที่เรารับออกมาให้คนดูรู้ว่าเป็นใครมากกว่า หน้าตามันไม่ต้อง เหมือนศิลปินเต้ะ เพราะว่าแต่ละคนหน้ามันไม่เหมือนอยู่แล้ว มันอยู่ที่ว่าเราเดิน แล้วดูออกว่าเฮ้ยคนนี้เป็นใครมากกว่า เราต้องทำไลน์ให้เหมือน การเดินให้ เหมือน

(หยิน-นางสาวพรทรัพย์ อังยูริกุล, 17ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“สำหรับหนูหนูว่าเดินเหมือน เพราะว่าเราคัพเวอร์เขา เราเลียนแบบเขา ไม่ใช่ว่า เราเอาท่าเขามาเดินเฉยๆ ถ้าเป็นท่าต้องเหมือน แต่หน้ากับผมมันไม่สำคัญ เท่ากับการเดินที่ออกมาให้คนดูรู้ว่าเขาคือคนนี้ ส่วนชุดมันก็พอมีส่วนบ้าง”

(แเน-นางสาวญาตาวิ บุญตา, 18ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

“ดูที่ท่า ดูที่การแสดงออกสีหน้าท่าทางอะไรแบบนี้ คือหน้าตามันไม่เท่าไรแต่พิว มันต้องได้ พิวต้องเหมือนศิลปิน... หนูชอบเดินเหมือนมากกว่า แต่บางคนอาจจะ คิดว่าแข็งแรงดีกว่า เพราะว่ามันเป็นผู้ชายมันดูไลน์โอเคกว่า คือว่าบางวงที่หนู รู้จัก เขาจะพยายามแกะทำให้เหมือนกันทุกคน เดินให้แข็งแรงกันทุกคน แต่ว่าที่นี้ ไม่ใช่ เขาให้ไปดูศิลปินที่แต่คนคัพเวอร์ ว่าไลน์เขาเป็นแบบไหน แล้วปรับไลน์ให้ เหมือนเขา มันไม่ต้องเหมือนกันทั้งวง ท่าทางและการแสดงออกให้เราไม่ไลน์ เหมือนศิลปินมากที่สุด”

(ยู๋-นางสาวจตุพร บุญรัตนกรกิจ, 18ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

แต่ก็ใช่ว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเห็นตรงกันทุกคน เพราะนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนก็รู้สึกว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นด้วยทักษะที่ดี เหมือนอย่างที อิม, มด และครีมได้กล่าวเอาไว้

“คัพเวอร์นะ คือการเอาท่า คือการลอกท่าเขามาเยอะม้าย ในจังหวะเพลงมันจะมีการนับจังหวะ 8 แปรแล้วใน 1 แปรของดงบังจะมีท่าอยู่ร่วม 16 อะ คือ 1 และ 2 และ 3 และ 4 และ 5 นี้ก็ออกปะ แต่ถ้าบางคนมาเต้นดงบังแต่เอาท่ามาแค่ 8 มันก็จะเท่ากับว่าหายไป 8 ท่าเลย ใครเอามาได้เยอะสุดจะทำให้เรารู้ว่ามันใช่”

(อิม-นายอายุวัฒน์ กอบหิรัญ, 24 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“หนูว่าแรงในการเต้นแต่ละคนมันไม่เท่ากัน ถ้าเต้นให้แรงเท่ากันได้ เขาเก่งนะ ในทีม แต่ถ้าเป็นส่วนบุคคลก็ต้องเต้นเก่ง เต้นในท่าที่ยากได้ อย่างท่าที่ต้องแอ็คหรือต้องแร็ปถ้าเต้นได้ก็คือถือว่าเก่ง อย่างหนูไม่ได้เก่งมากมายแต่รับท่าได้ก็โอเคแล้ว”

(มด-นางสาวภัทร วรลักษณะกุล, 21 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

“ดูเวลาเขาเต้น เวลาที่เขาับจังหวะ แล้วก็ความแรงในการเต้น พอเราเต้นเราต้องับจังหวะใช้มั้ยคะ บางคนเขาจะแบบเต้นยังไงก็เข้าจังหวะไม่ได้ หรือไม่ก็เต้นเบาเกินไป คือว่าแรงไม่ได้หมายความว่าแรงสุดชีวิต เอาแค่ดูแบบ เธอเต้นได้นะ เอาแค่แบบดูแล้วโอเคนะ มันก็น่าจะพอ”

(ครีม-นางสาวรมิตา สงวนดิษฐกุล, 15 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

นอกจากนี้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็เชื่อว่า หากเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบและเต้นได้ดีด้วยจะถือว่าเป็นเรื่องที่ดีกว่าการเต้นเหมือน หรือเต้นได้ดีเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายคนคิด

“ดูจากไลน์ว่าแข็งแรงแค่ไหน อย่างบางท่าที่ต้องเต้นแข็งแรงๆ ก็จะมีว่าตั้งได้ตรงอย่างที่ทำหรือเปล่า ในการเต้นคัพเวอร์นั้นต้องเต้นดีโดยทักษะและเต้นเหมือนดาราคคนที่เราคัพเวอร์ด้วย เพราะถ้าเต้นไม่เหมือนก็แสดงว่าคัพไม่ได้ ั้งก็ไปเต้นแบบอิสระของคุณดีกว่า”

(อีฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“การคัพเวอร์คือต้องเหมือน ไม่ใช่ว่าเหมือนแบบผมเหมือน หน้าตาเหมือน แต่บุคลิกสำคัญมากกว่าเราเหมือนคนที่จะได้ฟ้ มัย บุคลิกคือสิ่งที่เป็นตัวตนนะ ไม่ใช่เปลือก พวกผม หน้าตา เสื้อผ้ามันเหมาะสมจะไปบ่งชี้ตอนออกดีซันว่าเราจะผ่านไม่ผ่าน แต่เวลาตอนคัดคนเข้าวง พอเต้นปั๊บ คนที่เขาดูวงนั้นบ่อยๆ จะดูรู้เลยว่าคนนี้ยู่น คนนี้มิกก็ เป็นคนอื่นไม่ได้ ต้องเป็นไลน์นี้...เต้นคัพเวอร์มันยากตรงที่เราไม่ได้เป็นตัวของเราเอง เราจะทำยังไงให้คนอื่นว่าเราเป็นคนที่เราคัพ เราจะทำ

ยังให้คนดูรู้สึกที่เราเต้นดี แล้วเราก็ต้องเต้นพร้อมกัน แต่ก็ต้องมีความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง สับสนปะ? ต้องดีต้องพร้อม ท่าต้องเป๊ะ ต้องให้คนดูรู้ว่าเราเป็นใคร ซึ่งมันจะยากกว่าที่เราเต้น Street Dance เต้น Hip Hop ซึ่งเป็นตัวเราเอง นั่นคือไลน์เรา”

(พลอย-นางสาวชุตติมา ภัททิยะนันท์, 23 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“มันมี 2 มาตรฐานอะพี่ เหมือนกับสวย คนนี้เต้นไม่เหมือนแต่สวย คนนี้เต้นเหมือนเหมือนแค่นี้แหละ ไม่มีใครเอาคนที่เต้นไม่เหมือนเต้นไม่สวยมาหรอก”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียมรักษา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“สำหรับผมนะผมว่ามันต้องอย่างละครึ่ง คือต้องเต้นดีส่วนหนึ่ง แต่ก็ต้องให้ฟิวของคนที่เราเต้นเป็นคนนั้นด้วย ไม่งั้นมันจะไม่เรียกว่าคัฟเวอร์ คนเต้นดีแล้วสักแต่ว่าเต้นแต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร บางที่เราดูไม่รู้จนออกมาร้องถึงรู้ว่าคนนี้เป็นใคร มันไม่ให้ฟิวคัฟเวอร์ ดังนั้นต้องเต้นดีด้วยและเหมือนด้วย”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม, 22 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

“สำหรับหนูคิดว่าเขาเต้นแข็งแรงมัย บางคนเขาเต้นแบบอ่อนๆเหมือนคนไม่จริงใจไม่ใส่ใจจะมาเต้น คุณทำเหมือนว่าให้มันผ่านไปให้มันจบไป...ถึงว่าจะเต้นเหมือนแต่เต้นไม่แข็งแรงก็ได้ แต่ถ้าเต้นแข็งแรงแล้วไม่เหมือนก็ไม่ได้อยู่ดี หนูว่าสองอย่างสำคัญเหมือนกันหมด

(นุ้ย-นางสาวสุดาพร คุณอนเนกสิน, 18 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

จากความเห็นของมาตรฐานการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์มา จะเห็นได้ว่าแต่ละคนก็จะมีความเห็นต่างกันไป ทั้งเห็นว่าการเต้นเหมือนศิลปินคัฟเวอร์แดนซ์ทั้งทำเต้น สีหน้าและอารมณ์ ถือว่าเป็นการเต้นคัฟเวอร์ที่ดี กลุ่มที่ 2 มองว่าการเต้นให้ดูแข็งแรง พร้อมเพรียงกันโดยให้เรื่องสีหน้าและอารมณ์เป็นเรื่องรอง และกลุ่มสุดท้ายมองว่าการเต้นคัฟเวอร์ที่เหมือนศิลปินคัฟเวอร์แดนซ์ทั้งทำเต้น สีหน้าอารมณ์ และดูแข็งแรง พร้อมเพรียงกัน มีความสำคัญเท่าๆกัน ซึ่งความเห็นของกลุ่มที่ 3 ดูใกล้เคียงกับความเห็นของกรรมการ

มากที่สุด แต่กรรมการจะไม่ได้ดูเรื่องสีหน้าและอารมณ์เป็นรายบุคคล กรรมการจะมองเพียงภาพรวมของวงเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ถูกมองว่าเป็นเพียงการแสดงเลียนแบบศิลปินที่ไม่ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยได้เห็นในงาน Idea Market Cover Dance Contest คือการคิดริเริ่มที่จะร้อยเรียงการแสดงให้มีเรื่องราวโดยอาศัยการตัดต่อเพลงและทำการแสดงคล้ายละคร ดังที่วง New Generation 9 ได้สอดแทรกมุขตลกก่อนการเต้นคัพเวอร์ในวันคัดเลือก ทั้งยังสอดแทรกการเต้นคัพเวอร์ศิลปินคนอื่นเข้าไปด้วย ซึ่งได้รับเสียงตอบรับจากผู้ชมอย่างท่วมท้น และสามารถเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศในงานนี้ได้อีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่อาจกล่าวได้ว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ไม่ใช่การแสดงที่ไม่ใช้ความคิดสร้างสรรค์

รูปที่ 45 วง New Generation 9 ได้สอดแทรกการแสดงที่เป็นมุขตลกประกอบเข้าไปในการแสดงคัพเวอร์แดนซ์

จากการแสดงของวง New Generation 9 และวงอื่นๆที่ได้มีการสอดแทรกเรื่องราวหรือทำเต้กลงไปในการแสดงก็เท่ากับว่าพวกเขาได้สื่อสารศักยภาพของพวกเขาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์สู่สังคม ดังนั้นสังคมภายนอกจึงไม่สามารถที่จะกล่าวหาว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ไร้สาระและไร้ความคิดสร้างสรรค์ได้อีกต่อไป การมองคนละมุมในเรื่องของมาตรฐานการแสดงของทั้งฝ่ายนักแสดง ฝ่ายผู้ชมและกรรมการยังเป็นเรื่องที่ยากที่จะแสดงให้เห็นได้ตรงกันทั้งหมด แต่การแสดงออกถึงทัศนะของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เท่ากับเป็นการต่อรองความหมายในเรื่องมาตรฐานการแสดงได้

ส่วนที่3 การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่การสื่อสารความต้องการของวัยรุ่น

จากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมที่ผู้วิจัยได้เข้าไปคลุกคลีกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้าและวง วาณิลลา คิส ทั้งยังมีโอกาสได้รู้จักกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง อื่นๆอีกด้วย ทำให้เห็นว่าเหล่านักแสดงจะสามารถแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้นั้นต้องผ่านขั้นตอน การฝึกซ้อมและเตรียมตัวอย่างมาก และถ้ายังสามารถเป็นที่ยอมรับในวงการคัพเวอร์แดนซ์แล้ว นับเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่า แต่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายคนก็ไม่มีที่ยอมรับและไม่ยอมละ ความพยายาม จากที่กล่าวมานั้นแสดงว่าพื้นที่ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสื่อสารความ ต้องการบางอย่างของวัยรุ่นได้ ซึ่งผู้วิจัยสรุปออกมา ดังนี้

1. ความต้องการหลุดพ้นจากสภาวะการบีบคั้น
2. ความต้องการต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจจากเพื่อนและคนรอบข้าง
3. ความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียง
4. ความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตัวเอง

1. ความต้องการหลุดพ้นจากสภาวะการบีบคั้น

จากที่ผู้วิจัยเคยกล่าวมาตั้งแต่ต้นว่า วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มักอยู่ใน ครอบครัวที่ฐานะดีในระดับหนึ่งหรืออยู่ในชนชั้นกลางขึ้นไป ซึ่งทางครอบครัวมักจะตั้งความหวัง เกี่ยวกับอนาคตของวัยรุ่นเอาไว้สูง ความกดดันจึงเกิดขึ้นกับวัยรุ่นโดยเฉพาะเรื่องของการเรียนที่ อาจจะโดนบังคับให้เรียนในสิ่งที่ตนไม่ต้องการ อย่างเช่น พลอย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดร เมดร้า ที่ยอมเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์เพราะแม่ของเธออยากให้เธอเป็นวิศวกร ทั้งยังเป็นลูกคน โดดที่ทางบ้านฝากความหวังเอาไว้ หรือทางครอบครัวอาจจะเข้มงวดกับทุกอย่างในชีวิต หรืออย่าง นิค นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงเดียวกับพลอย นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัย แห่งหนึ่ง ซึ่งทางครอบครัวเป็นนักวิชาการและนักธุรกิจ ซึ่งความจริงแล้วนิคเป็นลูกที่ดืขของพ่อแม่ เพราะเธอเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง เรียนเก่ง ทั้งยังเป็นเด็กนิสัยดี ซึ่งทางผู้วิจัยก็สัมผัสได้ แต่ ลึกๆแล้วนิครู้สึกเก็บกดพอสมควรจากความเข้มงวดของพ่อกับแม่ที่มีต่อตัวเธอ ดังนั้นการ เต้นคัพเวอร์แดนซ์จึงเหมือนเป็นที่สำหรับหลีกหนีจากสภาวะบีบคั้นจากสภาวะรอบตัว

“ต้องการหาทางออกและความเป็นตัวเองมากกว่า ไม่ต้องมีใครมาคาดหวังให้เก่ง ให้ดี ให้เป็นผู้นำ ทุกคนคาดหวังอะไรกับพลอยเยอะ โดยเฉพาะที่บ้าน แต่จริงๆ มันก็ไม่ต่างเพราะที่วงก็คาดหวังแค่พลอยปฏิบัติที่จะไม่เป็นตามที่หวังได้”

(พลอย-นางสาวชุตินา ภัทธิยะนันท์, 23ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“ตอนนั้นแบบจะเลิกแล้ว พ่อแม่ก็ไม่ให้ จะเรียนก็จะเรียน ก็เลยมานั่งคิดว่าถ้าไม่เดินที่นี้แล้วเราจะไปเดินที่ไหน ที่มหาลัยก็ไม่มีคนไค้ฟ เดินเป็นผู้หญิงก็ไม่ใช่ว่าจริงก็รู้สึกสนุกดีแต่ก็ไม่ใช่ คือเดินผู้ชายมันได้ปล่อยพลัง เหมือนอาจารย์เฉลิมชัยที่เขาวาดรูปเก่งๆ เขาต้องการที่ปล่อยพลัง ก็เหมือนนิคต้องการที่ปล่อย ไม่งั้นนิคจะเป็นเด็กเก็บกด ทุกคนมันก็เหมือนกันหมดแหละ ชีวิตมันก็ต้องมีปัญหาการมาที่นี้มันเหมือนได้ปล่อย แล้วก็ได้เพื่อนเยอะแยะ”

(นิค-นางสาวฐิติวิชยา ฉันทไธ, 20ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

แต่อย่าง อีฟ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ฟรีเซนต์ และ เจษ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า ไม่ได้ถูกทางครอบครัวบีบคั้นเหล่าวัยรุ่นมากนัก แต่ด้วยความที่อยู่ในวัยเรียนทั้งสองจึงมองเรื่องเรียนเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิต จึงต้องการการหลุดพ้นในบางเวลา จึงเลือกมาเต้นคัพเวอร์เพื่อให้หลุดจากสภาวะบีบคั้นจากรื่องเรียนนี้

“บางที่เราเครียดๆ เรื่องเรียนเรามาเต้นก็ผ่อนคลาย มาปลดปล่อย แล้วได้ออกกำลังกายไปในตัวด้วย”

(อีฟ-นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ, 16ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“คลายเครียดแหละ เต้นแล้วมีความสุข”

(เจษ-นายเจษฎา อ่อนน้อม, 18ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ดังนั้น การแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นพื้นที่สื่อสารความต้องการหลุดพ้นจากความเครียดหรือกดดันรอบตัวของวัยรุ่น เนื่องจากเมื่อวัยรุ่นได้รวมตัวกันในพื้นที่การแสดงนี้ก็เท่ากับเป็นการสื่อสารกันเองและสังคมว่าพวกเขาได้มาเต้นคัพเวอร์เพื่อให้หลุดพ้นจากสภาวะความกดดันที่เป็นอยู่ได้

2. ความต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจจากเพื่อนและคนรอบข้าง

วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่ต้องการคนเข้าใจและปรึกษาปัญหาในชีวิต เพราะเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆมากเป็นพิเศษ หากวัยรุ่นขาดคนเข้าใจและเป็นที่ยอมรับได้ วัยรุ่นจะรู้สึกขาดความห่วงใยและหันไปทำตัวผิดๆก็เป็นได้ (สุชา จันทน์เอม, 2533 : 30) ซึ่งการเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นสามารถให้ความอบอุ่นจากเพื่อนหรือพวกพ้องที่สามารถทดแทนได้จากครอบครัวถึงแม้ว่าอาจจะเทียบไม่ได้ก็ตาม ตัวอย่างหนึ่งคือ โปเต้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง วา นิลลา คิสเคยเล่าให้ฟังถึงครอบครัวของเธอว่า เธอมักจะอยู่บ้านคนเดียวอยู่เสมอ เพราะพ่อไปทำงานต่างจังหวัด ส่วนแม่มีธุรกิจร้านทำผมและนวดหน้าซึ่งลูกค้ามักจะมานวดหน้าตอนกลางคืน เสมอทำให้ต้องกลับบ้านดึก เมื่อแม่กลับมาบ้าน เธอก็ได้เข้านอนไปแล้วและตอนเช้าที่เธอต้องออกไปโรงเรียน แม่ก็ยังไม่ตื่น เธอจึงมักอยู่คนเดียว ทำอะไรคนเดียวเสมอ ส่วนเพื่อนสนิทของเธอจะเป็นเพื่อนช่วงมัธยมซึ่งต่างคนต่างแยกย้ายไปเรียนในมหาวิทยาลัยต่างๆกันทำให้ได้พบปะกันน้อยลง และเพื่อนที่สนิทในมหาวิทยาลัยก็เริ่มเรียนไม่ไหวและลาออกกันไปทีละคนจนตอนนี้เธอแทบไม่มีเพื่อนสนิทเลยนอกจากเพื่อนที่เต้นคัพเวอร์แดนซ์ด้วยกัน

ในกรณีของโปเต้ เห็นได้ชัดว่า ชีวิตเธอเต็มไปด้วยความห่วงใย สิ่งที่เราขาด คือ ความเอาใจใส่จากทั้งพ่อแม่และเพื่อน ซึ่งอาจไม่ถึงขั้นว่าไม่มีคนยอมรับเธอ แต่คือเธอไม่มีใครอยู่เคียงข้างเพื่อยอมรับเธอต่างหาก เธอจึงไม่มีพื้นที่สำหรับสื่อสารความต้องการเป็นที่ยอมรับในตัวเธอ การเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะทำให้โปเต้รู้สึกว่าตนเองมีคนยอมรับ ซึ่งเธอเองอาจจะไม่ได้ยอมรับอย่างเต็มปากว่าเป็นเพราะสาเหตุนี้ แต่เธอเพียงชอบนักร้องเกาหลี แต่การที่เธอได้เข้ามามีส่วนร่วมกับวงการคัพเวอร์แดนซ์แล้วเธอได้รับการเติมเต็มตรงจุดนี้

นอกจากนี้ โปเต้ยังเคยพูดว่า การที่เข้ามาเต้นคัพเวอร์แดนซ์ เธอได้ทั้งเพื่อน ทั้งแฟน และ ศัตรู นั่นก็เท่ากับว่า เธอมีคนที่อยู่รอบกายเธอและไม่ได้โดดเดี่ยวอย่างที่เธอเคยเป็นเมื่อเข้ามาอยู่ในวงการคัพเวอร์แดนซ์

เหตุการณ์ต่อมาที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องการเป็นที่ยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง คือ สิ่งที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์พูดคุยกันก็จะไม่พ้นเรื่องของศิลปินเกาหลีญี่ปุ่นและแฟชั่นเกาหลีญี่ปุ่น ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความกลมเกลียวและเป็นที่ยอมรับของกันและกันของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่อยู่วงเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ในระหว่างซ้อมเต้นคัพเวอร์แดนซ์ของวง วา นิลลา คิส พวกเขาจะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องศิลปินที่เขาสนใจ ตัวอย่างเช่น “เรน” ซึ่ง

เป็นศิลปินเกาหลีชื่อดัง ซึ่งได้แสดงภาพยนตร์เรื่อง แค้นสังหาร เทพบุตรนินจาฆาต (Ninja Assassin) เป็นภาพยนตร์แนวแอ็คชั่น(Action) เกี่ยวกับนักฆ่าที่ฆ่าคนอย่างสยดสยอง แต่พวกเขาก็เลือกที่จะไปชมภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยกัน เนื่องจากชอบเรนผู้เป็นนักแสดงนำในเรื่อง หรือการติดตามข่าวคราวของศิลปินคนอื่นที่ชื่นชอบแล้วนำมาแลกเปลี่ยนพูดคุยอยู่แทบจะตลอดเวลาเมื่อพักการฝึกซ้อม

อย่างไรก็ตามความชื่นชอบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นอย่างมากมายของวัยรุ่นรุ่นจนเลือกที่จะมาเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ก็เชื่อว่าเพื่อนๆ ในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยจะชอบเหมือนกันด้วย ดังนั้นการเข้ามาสู่วงการคัฟเวอร์แดนซ์โดยการสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ตก็จะทำให้วัยรุ่นได้เจอเพื่อนใหม่ ซึ่งเป็นเพื่อนที่มีความชอบที่เหมือนกัน และทำให้พวกเขาเข้าใจกันและยอมรับกันและกัน

“ได้เจอเพื่อนเยอะ ได้เจอคนใหม่ๆ เยอะ อย่างเวลาที่ไปอออดิชั่นก็จะเจอหลายวง ได้คุยกันกับคนที่ชอบอะไรเหมือนกัน”

(อิม-นายอายุวัฒน์ กอบหิรัญ, 24 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“ได้เพื่อนเยอะขึ้นนะ ถ้าเราไม่มาทำตรงนี้เราจะไม่มันรู้จักเขาได้เลย ถ้าเกิดเราไปเจอเขาข้างนอกเราคงไม่ทักเข้าใช้ไหมคะ แต่ที่เรามาเต้นคัฟเวอร์เราสามารถรู้จักกันได้ และเราได้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับเกาหลี พวกที่รักเกาหลีเขาก็จะมีจัดงานเต้นคัฟเวอร์อย่างงาน Hello Korea หรือ J-Trend ให้เด็กพวกนี้รวมตัวแล้วจัดกิจกรรมขึ้นมา ก็เท่ากับว่าเราได้เที่ยว ได้เพื่อน ได้รวมตัวกับคนที่ชอบอะไรเหมือนกัน”

(ฝน-นางสาวพัชรา มีศีลธรรม, 22 ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

“ใช้เวลาว่างที่เหลือเยอะมากมาทำ ถ้าไม่มาทำก็กินนอน กินนอน เปิดคอมอยู่ที่บ้านเฉยๆ แต่อันนี้มาเต้นก็ได้เพื่อนๆ ได้แลกเปลี่ยนอะไรกัน ได้เม้าท์กัน สนุกดี”

(หยิน-นางสาวพรทรัพย์ อังยุริกุล, 17 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

แฟชั่นที่เกี่ยวข้องกับศิลปิน ไม่ว่าจะเป็นทรงผม เสื้อผ้า เป็นเป็นสไตล์คล้ายๆ ศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น หรือการแต่งตัวที่เลียนแบบศิลปิน ก็เป็นสิ่งที่ทำให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ทั้งยังเป็นที่น่าสนใจของคนอื่นในสังคม เนื่องจากพฤติกรรมการเล่นแบบเครื่องแต่งกายหรือทรงผมของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบจะกลายเป็นจุดสนใจของทั้งเพื่อนและคนในสังคม ถึงแม้จะเป็นเพียงวันซ้อมเท่านั้น นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ส่วนมากก็จะแต่งตัวมาคล้ายคลึงศิลปินที่เขาชื่นชอบ หรือแม้กระทั่งชื่อของใช้ที่เหมือนกับศิลปินที่เขาชอบใช้ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ อีม นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า ซึ่งเต้นคัพเวอร์เป็น ยูโน ยูโนโฮ วงดบังชินกิ เนื่องจากทุกครั้งที่มาซ้อมเต้นคัพเวอร์แดนซ์ เขาจะต้องแต่งตัวโดยมีกรอบความคิดมาจากการแต่งตัวของวง ดบังชินกิ ที่มักแต่งตัวสีดำ ใส่เสื้อคลุม และรองเท้าผ้าใบหุ้มข้อ บางครั้งก็มีแว่นตาดำหรือหมวกที่เหมือนกับที่ศิลปินวงดบังชินกิชอบใส่ ทั้งบนเวทีหรือในชีวิตจริงของศิลปิน นอกจากนี้รองเท้าที่เขาใส่มาซ้อมบ่อยๆ ก็เป็นรองเท้าที่เหมือนกับที่ ยูโน ยูโนโฮ เคยใส่อีกด้วย

จากเรื่องของการแต่งกายของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ได้อิทธิพลมาจากศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นก็ได้กลายเป็นเรื่องที่พวกเขาพูดคุยกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกายที่เหมือนหรือคล้ายศิลปินก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้พวกเขาเป็นที่ยอมรับกันและกัน และยังเป็นที่น่าสนใจจากคนอื่นอีกด้วย ซึ่งเรื่องของเครื่องแต่งกายเป็นเรื่องที่เป็นรูปธรรมที่เห็นได้ชัดที่สุด

รูปที่ 46 ลักษณะการแต่งกายและทรงผมของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในวันซ้อมเต้นคัพเวอร์ที่ได้อิทธิพลจากศิลปินวง ดบังชินกิ

นอกจากความต้องการการยอมรับจากเพื่อน เหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ยังต้องการการยอมรับจากสังคมภายนอกอีกด้วย โดยหนึ่งในนิก นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าได้กล่าวว่า การเต้นคัพเวอร์ช่วยให้เธอได้แสดงศักยภาพของตนให้คนอื่นได้รู้ว่าเธอมีความสามารถมากกว่าแค่นั่งเรียนอยู่ในห้องเฉยๆ และนี่คือความสามารถพิเศษของเธอ

ส่วนพลอย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าเคยกล่าวกับผู้วิจัยว่า การที่ได้เต้นคัพเวอร์คิลปินชายทำให้เธอรู้สึกว่าเขาเท่และเก่งกว่าการเต้นคัพเวอร์คิลปินหญิง ทีเดียวจริงๆ แล้วเธอก็เป็นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ได้เบี่ยงเบนทางเพศแต่อย่างใด

นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คนนี้ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การอยู่ในวงการคัพเวอร์แดนซ์นี้หากผู้เต้นไม่ใช่ผู้ชาย ทอม กระเทย โอกาสที่จะเป็นที่รู้จักจะเป็นเรื่องยาก ทั้งที่วงการนี้ส่วนใหญ่ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเป็นผู้หญิงก็ตาม แต่เนื่องจากคนดูส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิงอีกเช่นกัน คนดูจึงมักชื่นชมผู้แสดงที่มีเพศสภาพเป็นเพศชายหรือแสดงออกว่าเป็นเพศชาย การเลือกที่จะเป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นศิลปินชายก็เป็นวิธีการที่ทำให้เธอได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้น

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผู้วิจัยได้ประสบมาและทำให้รู้ว่าวัยรุ่นผู้เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับและเป็นที่ยอมรับต่อคนรอบข้าง ซึ่งเหตุการณ์นั้นเกิดจากการพูดคุยกันสองคนกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คนหนึ่ง ซึ่งเธอได้เล่าว่าเธอเคยประกวดนางงามบนเวทีใหญ่ระดับประเทศ แล้วเข้ารอบ 40 คนสุดท้ายเมื่อประมาณ 2 ปีที่แล้ว ซึ่งเธอต้องได้ขึ้นเวทีใหญ่เพื่อประกวด ซึ่งผู้วิจัยจึงลองค้นหาข้อมูลนี้ผ่านทางอินเทอร์เน็ตแล้วพบว่า เธอไม่ได้เข้ารอบ 40 คนสุดท้ายหรือเธออาจจะไม่ได้สมัครประกวด ซึ่งผู้วิจัยก็ไม่ได้สืบหาข้อมูล เพียงแต่รู้ว่าเธอโกหกเพื่อต้องการให้ผู้วิจัยรู้สึกสนใจในตัวเธอว่าเธอเป็นคนมีความสามารถ เพราะเธอไม่ได้สวยพอที่จะเข้ารอบการประกวดนางงามรอบโลกๆ ได้ ทั้งยังเธอเคยยอมรับเองว่าหากเธอรู้สึกตัวเองไม่ได้รับความสนใจจากคนใกล้ชิด เธอจะรู้สึกเสียใจ จากเหตุการณ์นี้นับเป็นตัวอย่งที่ดีที่สามารถอนุมานได้ว่า นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นผู้ที่ต้องการการยอมรับของคนรอบข้าง ซึ่งการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็สามารถตอบสนองตรงนี้ได้ เพราะในช่วงซ้อมเธอจะมีเพื่อนที่เข้ามาพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ เรื่องคิลปินที่ชื่นชอบ หรือเรื่องเครื่องแต่งกาย จากเหตุการณ์นี้ก็สอดคล้องกับสิ่งที่นิค นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าได้ให้ความเห็นว่า ประโยชน์ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ว่าเป็นพื้นที่ของการได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับ

“ทุกคนมันก็เป็นอย่างนั้นแหละพี่ ก็คือแล้วแต่คนว่าอยู่ในขั้นไหน คือ ณ จุดๆ นี้คงมีปัจจัยสี่กันหมดแล้ว ได้สังคม เป็นที่ยอมรับ เป็นที่ชื่นชม มีคนเห็นคุณค่าเรา มันก็ทุกคนแหละ นิคยังไม่เคยเห็นคนที่แบบ อ่ามายุ่งกับฉัน ฉันอยากเป็นแค่เงาเล็กๆ เขาก็คงไม่มาเด่นหรอก”

(นิค-นางสาวฐิติวิชยา ฉันทไธ, 20 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

จากที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นพื้นที่สาธารณะที่สามารถสื่อสารความต้องการการยอมรับทั้งจากเพื่อน ๆ ที่มาแบ่งปันความรู้สึกชื่นชอบในสิ่งๆ เดียวกันและกลายเป็นที่สนใจคนอื่นในสังคมที่กำลังมองพวกเขาอยู่

3. ความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียง

ดูจะเป็นเรื่องที่น่าทึ่งไม่ได้ว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์คือ การได้เป็นศิลปินที่ตนเองคัพเวอร์ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ทั้งยังได้รับการยกย่องจากผู้ชมว่าเป็น “ศิลปินคัพเวอร์แดนซ์” นั่นคือ การเป็นศิลปินที่แสดงศิลปะด้วยการเลียนแบบการแสดงของศิลปินประเทศเกาหลีและญี่ปุ่นที่พวกเขาชื่นชอบ แต่ในความเป็นจริงแล้ว นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็รู้ตัวเองดีว่า ไม่มีวันที่จะเป็นศิลปินคนที่ตัวเองคัพเวอร์ได้จริงๆ พื้นที่ของการเต้นคัพเวอร์เปรียบเสมือนสิ่งทดแทนความต้องการเป็นศิลปินของตน โดยเลือกคัพเวอร์ศิลปินที่ตนอยากเป็นอยากเหมือนแบบนั้น เหมือนอย่างที่พลอย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง วาณิดลา คิส บอกว่า คนที่มาเต้นคัพเวอร์ก็เพราะอยากเป็นแบบดารา แต่เมื่อความเป็นจริงแล้วมันเป็นไปได้ยาก จึงเลือกที่จะมาเต้นคัพเวอร์แทน

“สนองตัณหาของคนที่ยากใจ อยากเป็นนักร้องคนนั้นแล้วไม่ได้เป็น อยากเต้นบนเวที สนองตัณหาว่าฉันอยากเป็นชอนเยยังไงไม่มีวันได้เป็นชอนเยอยู่แล้วในชีวิตนี้ มีที่เดียวที่จะได้เป็นคือมาเต้นคัพเวอร์เิง...หนูว่านะประโยชน์ของการคัพเวอร์นะ คนจะพูดยังไงก็ช่าง เยอะขนาดไหนก็ช่างแต่จริงๆ แล้ว เนื้อจริงๆ แล้วมันมีแค่นี้แหละ สนองนี้ด (Need) สนองตัณหาตัวเองแค่นั้นแหละ ใครตอบสวๆ ว่าใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์คะ ต่อด้านยาเสพติดแบบนี้นั้นแบบ โอ๊ย ไร้สาระ”

(พลอย-นางสาวพลอย เขียมรักษา, 22 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

เฉษ ก็เป็นอีกคนที่มองว่าการมาเต้นคัพเวอร์จะทำให้ตัวเขามีชื่อเสียงในกลุ่มคนที่สนใจการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ เขามองว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะมีคนที่แฟนคลับศิลปินตัวจริงคอยติดตามอยู่ แต่หากเขาไปเต้นอย่างอื่นก็จะเป็นไม่มีความรู้สึกเหมือนได้เป็นดาราแบบที่เขา รู้สึกอยู่

“เด็นครีฟเวอร์ อย่างเช่นพวกที่เด็นครีฟเวอร์ก็จะมีแฟนคลับดงบังที่ชอบในตัวศิลปินอยู่ แล้วเขาก็มากรีดกรีดตอนเราเต้นด้วย มันต่างจากการไปประกวดเต้นพวกแจ๊สอะไรพวกนี้ เวลาเต้นแจ๊สอะไรพวกนี้มันจะไม่ค่อยมีคนกรีดกรีดในช่วงที่เราออกมา”

(เจษ-นายเจษฎา อ่อนนุ่ม, 18 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

แต่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บางคนก็ไม่ได้คาดหวังถึงขั้นที่จะต้องเป็นเหมือนศิลปินดาราคณหนึ่ง แต่การตอบรับที่เหนือความคาดหมายก็ทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนมีชื่อเสียง แม้ว่านักแสดงคัฟเวอร์จะเป็นศิลปินคนนั้นไม่ได้จริงๆ แต่สิ่งที่ตามมาหลังจากการแสดงคัฟเวอร์ นั่นคือชื่อเสียง ถึงจะเป็นเพียงชื่อเสียงที่เป็นที่รู้จักเฉพาะกลุ่มเท่านั้น อย่างที่ ยู้ย นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ วง ซีมูลท ที่รู้สึกตื่นเต้นที่มีคนแสดงอาการราวกับว่าเธอเป็นศิลปินคนหนึ่ง

“ออกแนวแปลกใจ ตกใจนิดๆ ไม่เคยมีคนมารู้จักเราแบบนี้ เราไม่รู้จักเขา แต่เขา มาทักเรา รู้สึกภูมิใจมากที่ โหตายแล้ว...บางที่มีคนมาขอ พี่คะถ่ายรูปหน่อยค่ะ งงด้วย อู๊ยยตายมีคนมาขอถ่ายรูปเรา รู้สึกเหมือนเป็นคนดัง ออกแนวเป็นดารานิดๆ”

(ยู้ย-นางสาวจตุพร บุญรัตน์กรกิจ, 18 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

อิม ก็เป็นอีกคนที่ได้รับการตอบสนองของความต้องการมีชื่อเสียงจากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ เขาเองบอกว่าเคยเข้าประกวด อะคาเดมี่ แฟนตาซี และเดอะ สตาร์ มาก่อน แต่ที่ไม่สามารถผ่านเข้ารอบไปได้ ซึ่งเขาก็รู้สึกว่าการตอบรับในลักษณะทำให้เขาเหมือนเป็นศิลปินจริงๆ จากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น ยิ่งเป็นตัวกระตุ้นให้เขารู้สึกถึงความมีชื่อเสียง ทั้งยังเป็นแรงผลักดันให้ตนเองพยายามที่จะเป็นและเด่นให้เหมือนศิลปินยิ่งขึ้นอีก

“มีความรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนดังนะ แต่มันก็วูบบ้างหายไปบ้าง โดยปกติแล้วคนเราจะรับรู้เหมือนว่ามีใครมอง อย่างเวลาเต้นก็จะรู้ว่ามีคนมองเราก็จะใส่อย่างบ้างคลั่ง แต่บางทีก็รู้สึกแปลก ตอนที่เราเต้นแล้วรู้สึกว่ามันไม่ใช่ แล้วมันจะทำให้เราดาวน์ (Down)”

(อิม-นายอายุวัฒน์ กอบหิรัญ, 24 ปี, สัมภาษณ์, 31 มกราคม 2553)

ทั้งนี้ ถึงแม้ว่าการเป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ไม่สามารถช่วยให้ได้เป็นคนมีชื่อเสียงที่เป็นที่รู้จักระดับประเทศหรือระดับโลกอย่างศิลปินตัวจริง แต่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ได้รับการยอมรับมากๆ ก็จะมีการวางตัวเสมือนตัวเองเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่ง ดึงเห็นได้จาก เว็บไซต์สำหรับแฟนคลับ หรือการถ่ายแบบโปรโมทวงคัฟเวอร์ของตนผ่านสื่อเว็บไซต์ นั้นเท่ากับว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการของคนมีชื่อเสียงเด่นดังได้ ดึงที่ผู้วิจัยได้ค้นหาข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ตแล้วพบเว็บไซต์ของวง โฮลี่ โฮไลน์ซ ที่มีลักษณะเหมือนเว็บไซต์ของศิลปินดาราทัวไป เพื่อประกาศข่าวสารเกี่ยวกับงานที่สมาชิกในวงจะเข้าร่วม มีการรับสมัครแฟนคลับ มีการทำสื่อของวงเพื่อขายแฟนคลับ หรือตัวอย่างอีกวงหนึ่งคือวง แพนโดรา ที่เป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีชื่อเสียงก็มีการถ่ายภาพทำโปสการ์ดเพื่อขายบรรดาแฟนคลับตามงานแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทั่วไประดับด้วย

รูปที่ 47 เว็บไซต์ของวงคัฟเวอร์แดนซ์ Holy Holinez จาก <http://holinez.invisionplus.net/>

รูปที่ 48 ภาพเปรียบเทียบปกซีดีของวงซูเปอร์จูเนียร์กับภาพการถ่ายแบบของวงแพนโดรา (Pandora) ซึ่งนำมาทำเป็นโปสการ์ดเพื่อขายแฟนคลับของวงในงานแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

นอกจากนี้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่มีความโดดเด่นและเป็นที่รู้จักของช่างภาพประจำของงานคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่รู้จักกันในวงการคัพเวอร์ว่า พี่หมี ก็ได้รับการสนับสนุนโดยการนำนักแสดงคัพเวอร์คนนั้นไปถ่ายแบบเพื่อลงเว็บบล็อก <http://shura.exteen.com> ซึ่งเป็นเว็บบล็อกที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์รู้จักดี เพราะเมื่อหาต้องการรู้ตารางงานคัพเวอร์แดนซ์และรูปภาพตามงานต่างๆก็สามารถหาได้จากเว็บบล็อกนี้ การดึงตัวนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ตั้งอยู่แล้วในหมู่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ด้วยกันนับเป็นการตอกย้ำความเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังที่โด่งดังเสียยิ่งกว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ด้วยกันเองอย่างมาก จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนจะมีความมั่นใจจนออกนอกหน้า

รูปที่ 49 ภาพการถ่ายแบบนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จากเว็บบล็อก <http://shura.exteen.com>

ทั้งนี้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ยังมองว่า การเข้าสู่วงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ยังเป็นหนทางของการเข้าสู่การบันเทิง หากตนเองมีความโดดเด่นเข้าตา ตัวอย่างเช่น ภาคย์ หนึ่งในสมาชิกวง ทล๊อบ (Tlob) ได้เป็นพิธีกรรายการ ชัมวัน อาคันตุกะ ทางช่อง 5 และวง แคนดี้ มาเฟีย (Candy Mafia) ที่ได้เป็นศิลปินจริงๆไปแล้ว ทั้งยังมีนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์อีกหลายคนที่กำลังเก็บตัวเพื่อเป็นศิลปินและแดนซ์เซอร์อีกหลายคน ตามที่พี่ลอยและก๊องได้บอกเอาไว้

“อย่างวง อีอาร์ น้องคนที่เป็นช่างมินคนเก่าตอนนี้เป็นนักร้องฝึกหัดอยู่แกรมมี่
แล้วก็มีวง Perzona โค้ฟ BigBang โค้ฟเคป็อบผู้ชายตอนนี้ก็ซุ่มออกเทปอยู่ มันก็
มีหลากหลายแนวให้เลือกว่านอกจากเป็นดาราแล้ว เมื่อก่อนวงดงบังดังๆเลยนะคือ
วง Tlob ผู้ชาย 4 คน ผู้หญิงคนนึง ผู้ชายที่เป็นแจจจตอคนนี้ก็เป็นพิธีกรอยู่ ทัมวัน
อาคันตุกะ อีก 2 คนเป็นนักร้องฝึกหัดอยู่แกรมมี่”

(พลอย-นางสาวชุตติมา ภัทธิระนันท์, 23ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

“ก็อย่างมีคนเป็นนักร้องไปแล้วบ้าง วง Candy Mafia หรือเป็นนักแสดงก็ได้ เป็น
Dancer ให้ศิลปินดังๆก็ได้ ก็เท่ากับว่ามันเป็นช่องทางในการทำงานทำนองนี้ได้”

(ก้อง-นายอิษฏา โภชกปริทัศน์, 18ปี, สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2553)

รูปที่ 50 วง แคนดี้มาเฟีย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ ที่ปัจจุบันนี้ได้เป็นศิลปินแล้ว

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นพื้นที่สื่อสารให้นักแสดง
คัพเวอร์แดนซ์มีชื่อเสียงและมีความโดดเด่นในหมู่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หรือในหมู่ผู้ชมที่บางคน
อาจลงท้ายด้วยการสมัครเป็นแฟนคลับของวง ซึ่งเป็นการสื่อสารความต้องการของวัยรุ่นที่ต้องการ
เป็นคนมีชื่อเสียง ทั้งยังเป็นช่องทางสู่การเป็นศิลปินจริงๆได้อีกด้วย

4. สนองความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตนเอง

วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังค้นหาความเป็นตัวของตัวเอง การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็เป็นช่องทางสำหรับวัยรุ่นสามารถค้นหาความเป็นตัวของตัวเองจนนำไปสู่ความเข้าใจตนเอง หลายคนอาจมองว่า การแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นเป็นการแสดงเลียนแบบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่นแล้ว นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเป็นตัวของตัวเองได้อย่างไร หากการเป็นตัวของตัวเองคือ การไม่ได้เป็นเหมือนกับคนอื่น ซึ่งเป็นคำถามที่เกิดขึ้นกับตัวผู้วิจัยเช่นกัน

พลอย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้า เป็นผู้ใกล้ชิดกับผู้วิจัยมากที่สุด มักบอกว่า การที่ได้มาเต้นคัพเวอร์เป็นการได้แสดงออกความเป็นตัวของตัวเอง แต่ผู้วิจัยกลับรู้สึกว่าทั้งลักษณะท่าทาง การพูดจา บุคลิกและเครื่องแต่งกาย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ล้วนเลียนแบบหรือได้กรอบความคิดจากศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบทั้งนั้น ตัวอย่างหนึ่งจากคำสัมภาษณ์ของพลอยที่กล่าวถึงอิม เพื่อนร่วมวงของเธอว่า เมื่อก่อนตอนที่อิมเพิ่งเข้ามาร่วมวงใหม่ ๆ ซึ่งตอนนั้นอิมต้องเต้นเป็นมิกกี ยูซอน วงดงบังชินกิ แต่บุคลิกภายนอกของอิมนั้นดูไม่ใช่เลย แต่การได้เข้ามาร่วมแสดงคัพเวอร์แดนซ์อิมก็เริ่มปรับตัวจากภายนอกให้ดูเหมือนมิกกี ยูซอน ที่ดูเป็นผู้ชายเจ้าสำอาง แต่งตัวเนียบ มีลักษณะเหมือนผู้ชายเจ้าชู้

“อย่างอิมตอนแรกที่มาออกเป็นมิกกี คือดูเด่นเหยี่ยวเหมือนมิกกีมาก แล้วอิมก็ไปเก็บไลน์มิกกีมาสวมเดือนจนเด่นเหมือนมิกกีมาก ถ้าเราต้องเป็นคนที่ไม่ใช่เรา ก็ต้องปรับตัว แล้วอิมก็แบบเริ่มปรับเสื้อผ้า ผม เป็นพิวมิกกี มันก็ทำให้ดูเหมือนมากขึ้น เพราะฉะนั้นอิมก็จะแต่งตัวจัดเพราะมิกกีแต่งตัวจัด เจ้าสำอาง นั่นคือนอกจากความเหมือนที่แต่งตัวมา หมายความว่าต้องปรับตัวได้ ต้องพยายามทำตัวให้เหมือนเอง”

“พลอย-นางสาวชุตติมา ภัทธิยะนันท์, 23 ปี, สัมภาษณ์, 23 มกราคม 2553)

ทุกวันนี้ อิมได้เปลี่ยนมาเต้นคัพเวอร์เป็นยูโน ยูโนไฮ แทน เนื่องจากมีการปรับวงในช่วงประมาณเกือบปีที่ผ่านมาซึ่งลักษณะภายนอกก็ดูคล้ายยูโน ยูโนไฮโดยเฉพาะเรื่องการแต่งตัวที่เห็นชัดเจนที่มักจะแต่งตัวให้ดูเป็นผู้ชายที่ชอบเล่นกีฬา หรือกระทั่งการโพสท่าถ่ายรูปที่จะแสดงท่าทางเหมือนที่ยูโนยูโนไฮมักทำ ซึ่งตัวเขาก็มั่นใจว่านี่คือการได้เป็นตัวของตัวเอง จึงเห็นได้ว่า การแสดงคัพเวอร์แดนซ์คือพื้นที่สำหรับค้นหาตัวตนของอิม โดยผ่านการเป็นมิกกี ยูซอน และยูโน ยูโนไฮ

ทั้งนี้ พฤติกรรมแบบเดียวกับที่อิมเป็นนั่น นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คนอื่นก็เป็นไม่ว่าจะเป็นตัวพลอยเองที่ก็ยอมรับว่า เขามักชอบเลียนแบบบุคลิกของชาวมิน ศิลปินวงดงบังชินกิ ซึ่งก็ทำให้ตัวเองติดลักษณะท่าทางของชาวมินมาจนทุกวันนี้

รูปที่ 51 ลักษณะการแต่งกายและทรงผมของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในวันซ้อม

การแสดงที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น

จากที่กล่าวมาทำให้เข้าใจได้ว่า การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการค้นหาตัวตนของวัยรุ่นโดยผ่านการเป็นเหมือนศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ ซึ่งเป็นหนทางสู่การเข้าใจตนเองและยังสื่อสารความเป็นตัวของตัวเองในรูปแบบนี้สู่สังคม ซึ่งสามารถทำให้รู้ว่าตนเองเป็นอย่างไรในสายตาของคนอื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 4 ทศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นอย่างไร

การวิเคราะห์ทศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จากแบบสอบถาม “ทศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)”

4.1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ แสดงรายละเอียดของข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำแนกตามลักษณะประชากร

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	17	17.0
หญิง	83	83.0
รวม	100	100.0
อายุ		
10 - 14 ปี	19	19.0
15 - 19 ปี	49	49.0
20 - 24 ปี	30	30.0
25 ปีขึ้นไป	2	2.0
รวม	100	100.0
กำลังศึกษาอยู่ในระดับ		
มัธยมศึกษาตอนต้น	40	40.0
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	21	21.0
ปริญญาตรี	31	31.0
จบการศึกษา	8	8.0
รวม	100	100.0
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	88	88.0
พนักงานบริษัทเอกชน	9	9.0
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2	2.0
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	1	1.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.1 จะเห็นได้ว่า

1. ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 83.0 ที่เหลือเป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0
2. ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 15 - 19 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา คือ อายุ 20 - 24 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 อายุ 10 - 14 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 และอายุ 25 ปีขึ้นไป จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ
3. ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมา คือ ปริญญาตรี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 และจบการศึกษา จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ตามลำดับ
4. ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 88.0 รองลงมา คือ พนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 และประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ได้แก่ ความถี่ในการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ติดตามข่าวงานคัฟเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อใดบ้าง และความรู้สึกที่มีต่อนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เมื่อเปรียบเทียบกับศิลปินต้นแบบ แสดงรายละเอียดของข้อมูลดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำแนกตามพฤติกรรมและสาเหตุในการชม

พฤติกรรมการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความถี่ในการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์		
1 ครั้งต่อ 1 เดือน	34	34.0
2 ครั้งต่อ 1 เดือน	38	38.0
3 - 4 ครั้งต่อ 1 เดือน	15	15.0
มากกว่า 4 ครั้งต่อ 1 เดือน	13	13.0
รวม	100	100.0
สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์		
ชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น		
ไม่ใช่	26	26.0
ใช่	74	74.0
รวม	100	100.0
สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์		
ชื่นชอบเพลงเกาหลีหรือญี่ปุ่น		
ไม่ใช่	42	42.0
ใช่	58	58.0
รวม	100	100.0
สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์		
ชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์		
ไม่ใช่	73	73.0
ใช่	27	27.0
รวม	100	100.0

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

พฤติกรรมกรรมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์		
เพื่อนเป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์		
ไม่ใช่	63	63.0
ใช่	37	37.0
รวม	100	100.0
สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์		
ชื่นชอบการเต้น		
ไม่ใช่	40	40.0
ใช่	60	60.0
รวม	100	100.0
ติดตามข่าวงานคัพเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อใด		
โทรทัศน์	6	6.0
วิทยุ	3	3.0
อินเทอร์เน็ต	64	64.0
เพื่อน	27	27.0
รวม	100	100.0
ความรู้สึกที่มีต่อนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เมื่อเปรียบเทียบกับ		
ชื่นชอบนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มากกว่าศิลปินต้นแบบ	2	2.0
ชื่นชอบนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เทียบเท่าศิลปินต้นแบบ	26	26.0
ชื่นชอบนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์น้อยกว่าศิลปินต้นแบบ	72	72.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4.2 จะเห็นได้ว่า

1. ความถี่ในการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของผู้ชม ส่วนใหญ่จะชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ 2 ครั้งต่อ 1 เดือน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 รองลงมา คือ 1 ครั้งต่อ 1 เดือน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 3 - 4 ครั้งต่อ 1 เดือน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 และมากกว่า 4 ครั้งต่อ 1 เดือน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ตามลำดับ
2. สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ได้แบ่งออกเป็น 5 สาเหตุหลักๆ โดยผู้เข้าชมส่วนใหญ่สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ คือ ชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 รองลงมา คือ ชื่นชอบการเต้น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 ชื่นชอบเพลงเกาหลีหรือญี่ปุ่น จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 เพื่อนเป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 และชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 ตามลำดับ
3. ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนใหญ่ติดตามข่าวงานคัฟเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 64.0 รองลงมา คือ เพื่อน จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 โทรทัศน์ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และวิทยุ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ
4. ความรู้สึกของผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีต่อนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เมื่อเปรียบเทียบกับศิลปินต้นแบบ ส่วนใหญ่ชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์น้อยกว่าศิลปินต้นแบบ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72.0 รองลงมา คือ ชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เทียบเท่าศิลปินต้นแบบ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 และชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มากกว่าศิลปินต้นแบบ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3 การวิเคราะห์ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จากแบบสอบถาม “ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)” โดยผู้วิจัยได้แบ่งทัศนคติของผู้ชมออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม และด้านมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม

4.3.1 ด้านความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม แบ่งออกเป็น 24 ข้อ ซึ่งแสดงรายละเอียดของการวิเคราะห์ต่างๆ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3.1 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม

ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม	\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็น
1. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	4.23	.839	มากที่สุด
2. ท่านชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เนื่องจากท่านชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น	4.12	.756	มาก
3. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์	4.05	.873	มาก
4. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่เป็นที่ยอมรับของวัยรุ่นทั่วไป	3.91	.712	มาก
5. ท่านชอบดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ใช้เพลงใหม่ล่าสุดของศิลปินแต่ละวง	3.77	.908	มาก
6. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมโดยรวม	3.76	.830	มาก
7. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นสิ่งที่ช่วยให้วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น	3.64	.835	มาก
8. ส่วนประกอบ อาทิ เสื้อผ้า ฉาก เป็นส่วนช่วยให้ท่านชอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มากขึ้น	3.52	.948	มาก
9. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นแรงบันดาลใจให้ท่านอยากเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ด้วย	3.51	1.068	มาก

ตารางที่ 4.3.1 (ต่อ)

ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น
10. ท่านชื่นชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ใช้เพลงแตกต่างจากวงอื่นที่ เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงเดียวกัน	3.46	.947	มาก
11. วิทยุใช้ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเครื่องมือในการสร้างความโดดเด่น เด่นให้กับตัวเอง	3.44	1.008	มาก
12. ท่านชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เนื่องจากท่านชอบนักแสดงคัฟเวอร์ แดนซ์	3.42	.855	มาก
13. การชมละครและภาพยนตร์ของเกาหลีและญี่ปุ่นก็นับเป็นตัวส่งเสริม ให้ท่านสนใจการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เช่นกัน	3.34	1.103	ปานกลาง
14. ท่านรู้สึกเบื่อเมื่อต้องดูวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นเพลงซ้ำๆกัน ถึงแม้ว่าจะ เป็นเพลงใหม่ล่าสุดของศิลปินต้นแบบ	3.31	1.143	ปานกลาง
15. ท่านชื่นชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีสมาชิกเป็นเพศเดียวกันทั้งหมด(หญิง ล้วน ชายล้วน กระเทยล้วน เป็นต้น)มากกว่าแบบผสม	3.27	1.043	ปานกลาง
16. นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นวิทยุที่ต้องการเป็นที่สนใจของคนรอบข้าง	3.24	.955	ปานกลาง
17. ท่านรู้สึกชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีรูปร่างหน้าตาหรือท่าทางที่ คล้ายกับศิลปินต้นแบบ	3.19	1.042	ปานกลาง
18. ท่านยังคงให้ความสนใจนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในขณะที่พวกเขา ไม่ได้แสดงอยู่บนเวทีก็ตาม	3.19	1.051	ปานกลาง
19. ท่านมีความรู้สึกชื่นชอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่นักแสดงคัฟเวอร์ แดนซ์ที่เต้นเป็นศิลปินที่มีเพศตรงข้ามกับตัวนักแสดงคัฟเวอร์	3.11	.852	ปานกลาง
20. ท่านรู้สึกชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นเป็นศิลปินเพศเดียวกับตัว นักแสดงเองมากกว่านักแสดงที่เต้นข้ามเพศ	3.01	1.000	ปานกลาง
21. ท่านอยากให้มีการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ศิลปินไทย	3.01	1.251	ปานกลาง
22. ขณะดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เหมือนกับได้ดูการแสดงของศิลปินตัว จริง	3.00	.943	ปานกลาง
23. นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คือตัวแทนของศิลปิน	2.88	1.183	ปานกลาง
24. ท่านชมเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความชื่นชอบศิลปิน หรือชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์	2.84	.972	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3.1 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม พบว่า ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) มีความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ในภาพรวมมีระดับความเห็นมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม โดยสามารถเรียงจาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ($\bar{X} = 4.23$) ท่านชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เนื่องจากท่านชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น ($\bar{X} = 4.12$) และท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.05$) ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.3.2 ด้านมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชมแบ่งออกเป็น 10 ข้อ ซึ่งแสดงรายละเอียดของการวิเคราะห์ต่างๆ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3.2 จำนวนและร้อยละของมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม

มาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม	\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็น
1. การสร้างความเพลิดเพลินให้กับคนดูมีความสำคัญในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดี	4.20	.829	มากที่สุด
2. การเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการมีทักษะการเต้นที่ดี	3.90	.847	มาก
3. การเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบ	3.82	.833	มาก
4. เสื้อผ้าที่เหมือนศิลปินต้นแบบมีความจำเป็นอย่างมากในการช่วยให้การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นสมบูรณ์แบบ	3.69	.961	มาก
5. หากนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คิดการแสดงเพิ่มเติมนอกเหนือจากการแสดงที่ศิลปินตัวจริงเคยแสดงก็นับว่าเป็นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดี	3.58	.890	มาก
6. การเต้นเหมือนศิลปินต้นแบบมีความสำคัญว่าการเต้นด้วยทักษะการเต้นที่ดี	3.58	1.037	มาก
7. รูปร่าง หน้าตา หรือท่าทางของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เหมือนกับศิลปินต้นแบบจำเป็นต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดี	3.43	.998	มาก
8. การไม่ใช่เสื้อผ้าที่เหมือนศิลปินต้นแบบในการแสดงก็ไม่ส่งผลต่อการเป็นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่สมบูรณ์แบบ	3.37	1.012	ปานกลาง
9. หากนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเพศเดียวกับศิลปินตัวจริงจะมีความสมบูรณ์ของการแสดงมากกว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ไม่ได้เป็นเพศเดียวกับศิลปินตัวจริง	3.23	1.205	ปานกลาง
10. การสร้างฉากที่เหมือนกับคอนเสิร์ตของศิลปินต้นแบบมีความจำเป็นอย่างมาก	3.10	1.078	ปานกลาง

จากตารางที่ 4. 3.2 มาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม พบว่า ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) มีมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ในภาพรวมมีระดับความเห็นมาก ($\bar{X} = 3.59$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม โดยสามารถเรียงจาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ท่านคิดว่าการสร้างความเพลิดเพลินให้กับคนดูมีความสำคัญในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดี ($\bar{X} = 4.20$) ท่านคิดว่าการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการมีทักษะการเต้นที่ดี ($\bar{X} = 3.90$) และท่านคิดว่า การเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบ ($\bar{X} = 3.82$) ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากแบบสอบถามเรื่องทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น สามารถสรุปผลออกมาตามตารางดังนี้

จาก ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุดและระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งอยู่ในช่วงวัยเดียวกันกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการเป็นที่ยอมรับ การที่ได้เข้ามาชมการแสดงก็เท่ากับว่าได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมคัฟเวอร์แดนซ์เพื่อได้นำเรื่องราวต่างๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปแลกเปลี่ยนสนทนากับเพื่อน เท่ากับว่าเป็นการเข้าสังคมแบบหนึ่ง นอกจากนี้ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงซึ่งสอดคล้องกับคำบอกเล่าของนิค นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าที่บอกว่า วงการคัฟเวอร์แดนซ์เป็นวงการของผู้หญิง คนดูส่วนมากเป็นผู้หญิง ดังนั้นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่สนใจจึงมักเป็นเพศชาย ทอม และกระเทย ดังนั้นจึงมีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนที่เป็นเพศหญิงเลือกที่จะเต้นเป็นผู้ชายเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากคนดู

จากตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จำแนกตามลักษณะประชากรซึ่งเห็นได้ว่า ผู้ชมค่อนข้างใส่ใจกับการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ หากผู้วิจัยประมาณการว่า 1 เดือนมีวันหยุด 8 วัน แล้วการใช้เวลาว่าง 8 วันเพื่อมาดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ 2 ครั้งต่อเดือนก็นับว่าผู้ชมใช้เวลาว่างกับการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์พอสมควร ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่น่าสนใจพอสมควร

อย่างไรก็ตามสาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของผู้ชมนั้นจะมีเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับความชื่นชอบศิลปิน, เพลงและการเต้นมากกว่าที่จะชอบตัวนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หรือเป็นเพื่อนกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่าผู้ชมเลือกที่จะชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เพราะชื่นชอบศิลปินต้นแบบมากกว่าชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ผู้ชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นจะติดตามข่าวสารของการแสดงผ่านสื่อทางอินเทอร์เน็ตมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการติดตามข่าวสารของศิลปินของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ จากจุดนี้ทำให้ผู้วิจัยตระหนักได้ว่า วัยรุ่นนิยมการสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตอย่างมาก และทำให้วัยรุ่นทั้งผู้ที่เป็นนักแสดงและผู้ชมการแสดงถูกชักจูงได้ง่าย

จากตารางที่ 4.3.1 จำนวนและร้อยละของความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชมนั้นเห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ คือ ส่งเสริมให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากที่สุด

แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ผู้ชมคิดว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับมาก ทั้งๆที่การแสดงคัพเวอร์แดนซ์คือการแสดงเลียนแบบศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น แต่จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในส่วนที่ 2 ว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นสามารถถือถือการแสดงเพิ่มเติมได้และยังสามารถออกแบบชุดเองก็ได้ เพียงแต่ต้องมีกรอบความคิดจากการแสดงของศิลปินต้นแบบ

ทั้งนี้ผู้ชมก็คิดว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นที่ยอมรับในกลุ่มวัยรุ่นของตนเองและเป็นที่ยอมรับในสังคมโดยรวมอีกด้วย อย่างไรก็ตามพวกเขาก็มองว่าหากเปรียบเทียบกันแล้ว การแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นที่ยอมรับในหมู่วัยรุ่นเสียมากกว่า

นอกเหนือจากนี้ ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่อยู่ในระดับมากนั้นก็คือ ผู้ชมคิดว่าเสื้อผ้าและฉากเป็นส่วนช่วยให้ผู้ชมชอบการแสดงคัพเวอร์แดนซ์มากขึ้น และการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้ชมอยากเต้นคัพเวอร์บ้าง

ส่วนความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่อยู่ในระดับปานกลางก็คือ ผู้ชมอยากให้มีการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของศิลปินไทย และผู้ชมรู้สึกว่าจะขณะชมการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เหมือนกับได้ดูการแสดงของศิลปินตัวจริง

จากตารางที่ 4.3.1 ยังแสดงให้เห็นเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ชมต่อนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์อีกว่า ผู้ชมรู้สึกว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ใช้การแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นเครื่องมือในการสร้างการเป็นที่ยอมรับในสังคมทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสร้างความโดดเด่นให้แก่ตัวนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับประโยชน์ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่สามารถสนองความต้องการของวัยรุ่นในเรื่องการเป็นที่ยอมรับและความต้องการเป็นคนที่มีชื่อเสียงดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วในส่วนที่ 3

นอกจากนี้ผู้ชมได้ให้ความสนใจในตัวนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์แม้ในขณะที่ไม่ได้แสดงบนเวทีในระดับปานกลางเท่านั้น และผู้ชมก็คิดว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นตัวแทนของศิลปินเพียงระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนเรื่องของการเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินที่เป็นเพศตรงข้ามกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็ได้รับการยอมรับจากผู้ชมมากกว่านักแสดงที่เต้นคัพเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัพเวอร์ศิลปินที่เป็นเพศเดียวกับนักแสดง ถึงแม้ว่าระดับของความชื่นชอบจะไม่ห่างกันมากก็ตาม

จากข้อมูลในตารางที่ 4.3.2 จำนวนและร้อยละของมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) ของผู้ชม สามารถสรุปได้ดังนี้

สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ด้นั้น ผู้ชมให้ความสำคัญกับการสร้างความเพลิดเพลินแก่ผู้ชม ซึ่งจุดนี้จากการสังเกตของผู้วิจัยมองว่า วงคัฟเวอร์แดนซ์จำนวนไม่มากนักที่ให้ความสำคัญกับจุดนี้ เพียงแต่เต้นคัฟเวอร์ให้เหมือนแต่ไม่ใส่ใจเกี่ยวกับอารมณ์ของการแสดงที่เป็นตัวช่วยสร้างความเพลิดเพลินให้กับคนดูได้

สิ่งหนึ่งที่เป็นที่สงสัยว่ามาตรฐานการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ด้นั้นคืออะไรในสายตาของผู้ชม ซึ่งผลการสำรวจได้ออกมาว่าผู้ชมจะให้ความสำคัญกับวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีทักษะการเต้นที่ดีพอๆกับการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่เหมือน แต่เมื่อให้ผู้ชมเปรียบเทียบกันระหว่างการแสดงของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีทักษะการเต้นที่ดีและเต้นเหมือนแล้ว ผู้ชมส่วนใหญ่ก็จะเลือกการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีทักษะการเต้นที่ดี

มาตรฐานเรื่องการแต่งกายของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สำหรับผู้ชมนั้น ผู้ชมเห็นว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีต้องใช้เครื่องแต่งกายที่เหมือนศิลปินต้นแบบมากกว่าที่จะแต่งตัวไม่เหมือนศิลปินและผู้ชมคิดว่าการที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คิดการแสดงเพิ่มเติมก็ยังนับเป็นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีอยู่ เนื่องจากผู้ชมมองว่าการสร้างสรรค์การแสดงเพิ่มนั้นเป็นการใช้ความคิดสร้างสรรค์ของวัยรุ่น

การที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเพศเดียวกันกับศิลปินต้นแบบที่พวกเขาคัฟเวอร์ก็เป็นมาตรฐานของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีในระดับปานกลางเท่านั้นในทัศนะของคนดู ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากตารางที่ 4.3.1 ว่าผู้ชมยอมรับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเพศตรงข้ามกับศิลปินต้นแบบได้ ดังนั้นไม่ว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะเป็นเพศเดียวกันกับศิลปินต้นแบบหรือไม่ มาตรฐานของการแสดงก็ไม่ได้ลดลง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น” ใช้วิธีการวิจัยแบบสหวิธี (Multiple Methodology) โดยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Research) ในวงคัฟเวอร์แดนซ์วงแอนโดรเมดร้าและวงวานิลลา คิส ประกอบกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) และแบบสอบถาม (Questionnaire) เรื่อง “ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์” โดยผู้วิจัยสรุปออกมาเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย
2. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มีกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งทีม การคัดเลือก การฝึกซ้อม การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง
3. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการของวัยรุ่นแต่ละด้าน
4. ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทย

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance) คือ การแสดงเลียนแบบศิลปินซึ่งในปัจจุบันนักแสดงนิยมแสดงเป็นศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น โดยเน้นที่การเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด ผู้แสดงไม่ต้องร้องเพลงด้วยเสียงของตัวเองเพียงขยับปากตามเพลงให้เหมือนเพลงที่เปิดอยู่ นอกจากการการเต้นและร้องเพลงที่ต้องเหมือนศิลปินต้นแบบแล้ว เสื้อผ้า ทรงผม และอุปกรณ์การแต่งกายต่างๆ ก็ต้องมีความเหมือนศิลปินให้มากที่สุด ดังนั้นการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะต้องทำให้คนดูเชื่อว่า คนที่แสดงอยู่บนเวทีนั้นคือศิลปินจากเกาหลีหรือญี่ปุ่นตัวจริง อย่างไรก็ตาม

นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บางคนก็เชื่อว่าไม่มีทางเป็นไปได้ที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะสามารถเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบที่สุด

“เด็กโคฟ ” คือ คำศัพท์ที่เล่าว่าวัยรุ่นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ใช้เรียกตัวเองและเพื่อนๆที่เต้นคัฟเวอร์ด้วยกัน ซึ่งเป็นศัพท์ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน

“โคฟ” เป็นคำกริยาของการเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่งซึ่งเป็นภาษาพูดง่ายๆที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เข้าใจกันดี

การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในประเทศไทยในปัจจุบันนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 สาย ได้แก่ สายเจป๊อป (J-Pop)นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์ศิลปินญี่ปุ่น และ สายเคป๊อป (K-Pop)นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์ศิลปินเกาหลีใต้ ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทั้ง 2 สายนี้ยังถูกบ่งบอ่ยได้อีก ดังนี้

1) สายเจป๊อป (J-Pop) การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สายเจป๊อปนี้แบ่งการแสดงเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

1.1) การเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินญี่ปุ่นวงใดวงหนึ่ง ซึ่งผู้เต้นสามารถระบุตนเองว่าตนเองเต้นเป็นศิลปินคนใดในวงได้

1.2) การเต้นเป็นศิลปินวงใดก็ได้ กี่วงก็ได้ เพลงอะไรก็ได้ที่เป็นเพลงญี่ปุ่นในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งเรียกว่า “การเต้นเจป๊อป ” โดยการแสดงมักจะเป็นการแสดงแบบเมดเลย์ (Medley) โดยเอาเพลงญี่ปุ่นหลายๆเพลงมาตัดต่อรวมกันในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งผู้เต้นจะต้องระบุว่าตัวเองเต้นเป็นใครในเพลงหนึ่งเพลง เมื่อเต้นอีกเพลงหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนไปเต้นคัฟเวอร์เป็นอีกคนหนึ่ง

2) สายเคป๊อป (K-Pop) การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สายเคป๊อปนี้แบ่งการแสดงเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

2.1) การเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินเกาหลีวงใดวงหนึ่ง ซึ่งผู้เต้นสามารถระบุตนเองว่าตนเองเต้นเป็นศิลปินคนใดในวงได้

2.2) การเต้นเป็นศิลปินวงใดก็ได้ กี่วงก็ได้ เพลงอะไรก็ได้ที่เป็นเพลงเกาหลีในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งเรียกว่า “การเต้น เคป็อบ ” โดยการแสดงมักจะเป็นการแสดงแบบเมดเลย์ (Medley) โดยเอาเพลงเกาหลีหลายๆเพลงมาตัดต่อรวมกันในการแสดงหนึ่งครั้ง ซึ่งผู้เต้นจะต้องระบุว่าตัวเองเต้นเป็นใครในเพลงหนึ่งเพลง เมื่อเต้นอีกเพลงหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนไปคัฟเวอร์เป็นอีกคนหนึ่ง

นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทั้งสายเจป็อบและเคป็อบนั้น หากจะนับจำนวนของนักแสดงทั้งหมดหรือจำนวนของวงนับว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ การตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การอยู่ด้วยกันให้ตลอดรอดฝั่งดูจะเป็นเรื่องที่ยากกว่า นอกจากนี้ก็มีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บางคนที่มีความคิดว่าหากตนเองไม่อยากเต้นคัฟเวอร์วงที่ตนเองเต้นคัฟเวอร์อยู่ ก็จะไปหาวงอื่นที่ตนเองต้องการคัฟเวอร์แทน ทั้งยังเป็นเรื่องง่ายที่จะหาวงคัฟเวอร์แดนซ์วงใหม่อยู่ เพราะนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มักใช้อินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงข้อมูล

2. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มีกระบวนการสร้างสรรค์ จัดตั้งวง การฝึกซ้อม การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดง

ตามที่คุณวิจัยได้เข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในวงแอนโดรเมดร้าและวงวานิลลา คิส ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ว่า กว่าจะได้แสดงจริงนั้นล้วนมีขั้นตอนอยู่หลายขั้นตอน โดยแบ่งเป็นขั้นตอนใหญ่ๆ ดังนี้

- 1.การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์
- 2.การฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์
- 3.การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

1.การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์

1.1 แรงแบบดวลใจสู่การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

การเข้ามาแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มีแรงจูงใจทั้งจากปัจจัยภายนอกและจากภายในของตัวเอง ซึ่งปัจจัยภายนอก ได้แก่ เพื่อน ตัวศิลปินเกาหลีและ

ญี่ปุ่น การแสดงของศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น และการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เองก็เป็นแรงจูงใจให้วัยรุ่นก้าวเข้าสู่วงการคัฟเวอร์แดนซ์

ส่วนปัจจัยภายในนั้น ได้แก่ ความชอบที่จะแสดงโดยส่วนตัว และความอยากเป็นคนเด่นดังในสายตาของคนอื่น

1.2 แรงจูงใจในการเลือกเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่ง

ก่อนที่เหล่าวัยรุ่นจะตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์ขึ้นหรือสมัครเข้าวงคัฟเวอร์แดนซ์ใดๆ วัยรุ่นมักจะมีศิลปินหรือวงที่ตนเองต้องการคัฟเวอร์อยู่ในใจ ซึ่งเหล่าวัยรุ่นได้ให้เหตุผลไว้หลากหลาย ได้แก่ ความรู้สึกชอบศิลปินที่ตนเองเลือกเต้นคัฟเวอร์เป็นพิเศษ ความอยากเป็นอย่างศิลปินต้นแบบทั้งเรื่องของรูปร่างหน้าตาและความสามารถ และความรู้สึกว่าตนมีความคล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบ ทั้งในเรื่องของรูปร่างหน้าตา ลักษณะเฉพาะบางอย่างและลักษณะนิสัย

นอกจากนี้ในเรื่องของความโดดเด่นของศิลปินแต่ละคนทั้งในเรื่องการเต้นหรือการร้องเพลงก็นับเป็นปัจจัยที่ให้เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกเต้นเป็นศิลปินคนใดในวง และเหตุผลสุดท้ายคือ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เพียงแค่อยากเต้นเท่านั้น

1.3 การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์

การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์มีอยู่ 2 รูปแบบด้วยกันซึ่งขึ้นอยู่กับความประสงค์ของแต่ละบุคคล คือ การจัดตั้งวงด้วยตนเอง และ สมัครเข้าเป็นสมาชิกของวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีอยู่แล้ว

1.3.1 การจัดตั้งวงคัฟเวอร์แดนซ์ด้วยตนเอง

1) การจัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ที่รู้จักกันและประสงค์ที่จะเต้นคัฟเวอร์แดนซ์

2) จัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยประกาศหาทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งเว็บไซต์ (Website) ที่เกี่ยวข้องกับวงการคัฟเวอร์แดนซ์อยู่หลายเว็บไซต์ที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นิยมเข้าไปประกาศหาผู้ร่วมวง ได้แก่ www.pingbook.com, www.thaicoverdance.com, www.coverdancethailand.com และเว็บไซต์แฟนคลับของศิลปินที่พวกเขาสนใจ ซึ่งสิ่งที่พวกเขาประกาศในเว็บไซต์เพื่อหาสมาชิกนั้น ได้ระบุคุณสมบัติดังนี้ รายชื่อศิลปินในวงที่ยังไม่มีคนมาเต้นคัฟเวอร์ รายละเอียดเรื่องเพศ รูปร่าง หน้าตา บุคลิกภาพ ช่วงอายุตามที่ผู้รับสมัครต้องการ ทักษะการเต้น มีเวลาว่างเพียงพอที่จะมาซ้อม ผู้ปกครองอนุญาต มีงบประมาณในการตัดชุด

รักในศิลปินที่ต้องเดินคัพเวอร์ และคุณสมบัติพิเศษอื่นๆ เมื่อระบุคุณสมบัติที่ต้องการแล้ว ผู้ประกาศจะให้อีเมลล์ หรือเบอร์โทรศัพท์เพื่อสะดวกต่อการติดต่อกลับของผู้ที่สนใจเข้ามาเดินคัพเวอร์แดนซ์

ผู้วิจัยเห็นว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ผู้ที่เป็นผู้ตั้งวงและประกาศหาสมาชิกด้วยตนเองนั้น ผู้ที่ต้องการตั้งวงเองนั้นจะเป็นผู้ที่ไม่ต้องการอยู่ใต้อำนาจของใคร เนื่องจากการรวมกลุ่มเดินคัพเวอร์นั้นจะมีปฏิสัมพันธ์กันมาก ดังนั้นผู้ก่อตั้งวงสามารถกำหนดทุกอย่างในวงได้ด้วยตนเองแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะการคัดเลือกคนเข้าวง ผู้ที่ตั้งวงเองนั้นจะเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาดในการเลือกคนเข้าวง ถึงแม้ว่าผู้ที่เข้ามารับการคัดเลือกสามารถเดินได้ถูกใจ แต่นิสัยไม่ถูกคอกัน ผู้ก่อตั้งวงมีสิทธิ์ที่จะไม่รับ โดยสามารถให้เหตุผลอื่นแก่ผู้มารับการคัดเลือกได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อความราบรื่นในการอยู่ร่วมกันในวง นอกจากนี้ยังมีสิทธิ์ได้คัพเวอร์คนที่ตัวเองชอบที่สุดได้ นอกเสียจากต้องปรับวงภายหลัง

1.3.2 การสมัครเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์

หากผู้ที่ต้องการสมัครเข้าวงคัพเวอร์แดนซ์ไม่ได้มีเพื่อนที่อยากเดินคัพเวอร์นั้นหนทางเดียวที่จะสมัครเข้าวงได้ก็คือ การสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ตตามที่ได้กล่าวไว้แล้ว หากผู้ที่ต้องการสมัครเข้าวงคิดว่าตัวเองมีคุณสมบัติตรงตามที่ผู้ที่ต้องการตั้งวงคัพเวอร์แดนซ์ต้องการก็สามารถสมัครได้ตามที่บอกรายละเอียดไว้ในบอร์ด ซึ่งรายละเอียดจะเป็นเบอร์โทรศัพท์และอีเมลล์ (E-Mail) เพื่อติดต่อกลับโดยตรง

1.4 การคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์

การคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงคัพเวอร์แดนซ์ถูกแบ่งเป็น 2 กรณี ดังนี้

1.4.1. ในกรณีที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จัดตั้งวงด้วยตนเองโดยรวมตัวกับเพื่อนที่มีความสนใจร่วมกัน

1) จัดวงตามความต้องการของแต่ละคน คือนักแสดงคนไหนอยากเดินคัพเวอร์เป็นใครก็สามารถเดินเป็นคนนั้นได้เลย โดยไม่ดูที่ลักษณะภายนอก(Character) และ ไลน์² (Line) หรือ ลักษณะเฉพาะในการเดิน

² ไลน์(Line) คือ ลักษณะเฉพาะในการเดิน ซึ่งแต่ละคนจะมีไลน์ที่ไม่เหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเดินด้วยท่าเดียวกันแต่รายละเอียดที่แสดงออกมาของแต่ละบุคคลจะไม่เหมือนกัน ไลน์เห็นได้ชัดในช่วงที่ศิลปินคนนั้นเดินอยู่ตรงเซ็นเตอร์(Center) ซึ่งในการ

2) จัดวงโดยดูที่ลักษณะภายนอก(Character) และลักษณะเฉพาะในการเต้น (Line)ให้คล้ายกับศิลปินต้นแบบมากที่สุด

ในการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวงนั้น เรื่องของ “ไลน์” หรือลักษณะเฉพาะในการเต้นนั้นนับว่าเป็นเรื่องสำคัญ หากผู้ใดเต้นได้มีลักษณะเฉพาะในการเต้นคล้ายกับศิลปินต้นแบบคนใดมากที่สุดก็จะได้เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนนั้น โดยสมาชิกทุกคนในวงจะช่วยกันพิจารณาความเหมาะสมของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามทั้งลักษณะภายนอกและลักษณะเฉพาะในการเต้นของแต่ละบุคคลไม่สามารถชี้ชัดได้ทั้งหมดว่าคนไหนควรเต้นคัฟเวอร์เป็นใครได้

1.4.2 จัดตั้งวงด้วยตนเอง โดยประกาศหาทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ประกาศรับสมัครเข้าวงจะระบุลักษณะของคนที่ต้องการไว้แล้ว อย่างไรก็ตามก็จะมีวงที่เพียงต้องการให้สมาชิกครบตามจำนวนศิลปินแล้วซ่อมได้เลย แต่ถ้าหากต้องการคัดเลือกให้ดูคล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบมากที่สุด ซึ่งพิจารณา ลักษณะภายนอก (Character) ไลน์(Line)หรือ ลักษณะเฉพาะในการเต้น และนิสัยใจคอ

วิธีการคัดเลือกสมาชิกเข้าร่วมวง 3 วิธี ดังนี้

- 1) ผู้ตั้งวงหรือผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงได้ให้โจทย์เพลงไว้แล้ว ผู้สมัครมาให้คัดเลือกจะต้องไปแกะทำเต้นแล้วเต้นตามโจทย์เพลงในวันที่มารับการคัดเลือก ซึ่งโจทย์เพลงมักจะเป็นเพลงที่ผู้ตั้งวงตั้งใจไว้ว่าจะใช้ขึ้นแสดง
- 2) ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงไม่ได้ให้โจทย์เพลงไว้ แต่ผู้สมัครมาให้คัดเลือกต้องแกะทำเพลงใดเพลงหนึ่งของศิลปินที่ต้องการจะเต้นคัฟเวอร์มา
- 3) ผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงไม่ได้ให้โจทย์เพลงและไม่ให้แกะทำมาก่อน ซึ่งผู้มาคัดเลือกสมาชิกเข้าวงจะเป็นผู้สอนทำด้วยตัวเอง และให้ผู้สมัครมาให้คัดเลือกเต้นให้ดู

เต้นคัฟเวอร์แดนซ์ ไลน์เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เนื่องจากไลน์จะเป็นสิ่งชี้เฉพาะว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คนใดเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด

2. การฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.1 การฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.1.1 การเลือกเพลง

การเลือกเพลงสำหรับประกอบการเต้นคัฟเวอร์นั้นเลือกได้จากเพลงใหม่ล่าสุดของศิลปินต้นแบบ หรือเลือกเพลงตามกำลังของคนเต้น หรือเลือกตามความพร้อมของวง

2.2.2 การแกะท่าเต้นและการระบุตำแหน่ง (Blocking)

วิธีการแกะท่าเต้นและจดจำตำแหน่งในการแสดงนั้นจะหาตัวอย่างจากการแสดงสดและมีวีสคีวิติโอแดนซ์เวอร์ชัน (Dance Version)

ในการหาตัวอย่างคลิปวิดีโอจากการแสดงสด 1 เพลงนั้น นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะต้องหาตัวอย่างมาหลายตัวอย่าง เนื่องจากการแสดงสดแต่ละครั้งนั้นจะมีมุขล่องที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งจะทำให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้รับท่าที่ครบถ้วน

ส่วนการหาตัวอย่างจากมีวีสคีวิติโอ นั้นจะต้องเป็นแดนซ์เวอร์ชัน (Dance Version) เท่านั้น เนื่องจากมีวีสคีวิติโอแดนซ์เวอร์ชันจะตั้งกล้องนิ่ง ซึ่งทำให้เห็นท่าเต้นของศิลปินอย่างครบถ้วน

2.2.3 การฝึกซ้อม

การฝึกซ้อมนั้นขึ้นอยู่กับการแบ่งหน้าที่ของแต่ละวงว่าจะแบ่งกันอย่างไร บางวงอาจจะต่างคนต่างไปแกะท่าเต้นและจดจำตำแหน่งของการแสดงมา แล้วค่อยมาซ้อมร่วมกัน บางวงอาจจะมีการแบ่งหน้าที่กัน ซึ่งส่วนมากแล้วนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ทุกวงจะเลือกวิธีหลังมากกว่า ซึ่งขั้นตอนการฝึกซ้อมมีดังนี้

1) สมาชิกในวงแบ่งหน้าที่กัน โดยสมาชิกคนหนึ่งแกะท่าเต้น อีกคนหนึ่งจดจำตำแหน่ง

2) เมื่อสมาชิกผู้รับหน้าที่แกะท่าเต้นทำงานได้สำเร็จก็จะต้องมาสอนให้สมาชิกที่เหลือ ซึ่งจะเป็นท่าโคจรที่ทุกคนจะเต้นเหมือนกัน โดยสอนทีละ 1 แปร หรือ 2 แปรแล้วแต่ความสามารถในการรับท่าเต้นของสมาชิกในวง

3) เมื่อสมาชิกในวงทุกคนสามารถเต้นได้หมดทั้งเพลง ก็จะเข้าสู่กระบวนการระบุตำแหน่งให้สมาชิกทุกคน

4) หลังจากนั้น สมาชิกในวงแต่ละคนก็ต้องไปดูรายละเอียดต่างๆของศิลปินที่ตนเองคัฟเวอร์ ซึ่งในขั้นตอนที่3และ4 อาจจะทำไปพร้อมๆกันได้

5) บางวงอาจจะเก็บรายละเอียดให้ทำต้นดูเท่าๆกันในห้องซ้อมเพื่อความสมบูรณ์ของการแสดง

2.2 สถานที่ฝึกซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.2.1 สนามกีฬาแห่งชาติ หรือ สนามศุภชลาศัย

2.2.2 เซ็นเตอร์พอยท์ ชั้น 7 เซ็นทรัลเวิร์ลด์

2.2.3 สถานที่อื่นๆที่ไม่ได้เป็นที่นิยม อย่างเช่น ใต้โรงหนังสกาล่า แฟชั่นไอส์แลนด์ หรืออาจจะเป็นบ้านของสมาชิกในวง

2.3 มารยาทของการใช้พื้นที่ซ้อมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

2.3.1 เมื่อเปิดเพลงซ้อมเต้น ควรเปิดให้ดังแค่พอได้ยิน

2.3.2 เมื่อวงใดวงหนึ่งกำลังซ้อมเต้นอยู่ หากเราเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงเดียวกันกับวงที่ซ้อมอยู่ เราไม่ควรเดินตามไปพร้อมๆกัน เนื่องจากถือว่าเป็นการทำทากันเสียมากกว่าจะเป็นการซ้อมร่วมกัน

2.3.3 เมื่อซ้อมเต้นเสร็จแล้ว พวกเศษขยะจากของที่ซื้อมารับประทานระหว่างซ้อมก็ต้องเก็บเอาไปทิ้งให้หมด

3. การเตรียมตัวก่อนขึ้นแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

3.1 เครื่องแต่งกาย

3.1.1 การเลือกเครื่องแต่งกาย สามารถเลือกได้จาก

- 1) มิวสิควีดีโอ (Music VDO)
- 2) ไลฟ์ คอนเสิร์ต (Live Concert)
- 3) โฟโต้ บুক (Photo Book)
- 4) ออกแบบเอง

ในการเลือกเครื่องแต่งกายนั้นอาจไม่จำเป็นต้องเหมือนของศิลปินทั้งหมด การปรับชุดให้ดูเหมาะสมก็เป็นสิ่งที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็เลือกที่จะทำกัน เนื่องจากอาจมีเหตุผลด้วยเรื่องของเวลาหรืองบประมาณ ดังนั้นการเลือกจาก “ภาพจำ” ของตนว่า การแต่งตัวลักษณะแบบนี้คือการศิลปินคนใด ไม่จำเป็นต้องเหมือนทุกกระเบียด แต่ก็ต้องคงกรอบความคิดของเพลงและเครื่องแต่งกายให้ไปทิศทางเดียวกัน

ส่วนการออกแบบเครื่องแต่งกายเองนั้นก็สามารถทำได้ แต่เชื่อว่าจะสามารถออกแบบโดยไม่มีหลักคิด เพราะการออกแบบนั้นจำเป็นต้องเข้าใจกรอบความคิด (Concept) ของเพลงที่ใช้ประกอบการแสดง และ ผู้ออกแบบต้องเข้าใจกรอบความคิดของเครื่องแต่งกายของศิลปินแต่ละคนว่ามักจะสวมใส่เสื้อผ้ารูปแบบใด รวมทั้งอุปนิสัยของแต่ละคนที่สามารถแสดงออกมาบนเสื้อผ้าได้ด้วย

นอกจากนี้การออกแบบเสื้อผ้าเองนั้นอาจจะไม่ต้องอิงถึงกรอบความคิดของเพลงหรือลักษณะเฉพาะของศิลปินก็ได้ ซึ่งจะเห็นได้จากหลายๆงานที่มักจะมีนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลือกที่จะใส่เสื้อผ้าต่างๆโดยแต่งตัวให้เหมือนกันหมดทุกคน

3.1.2 วิธีการจัดหาเครื่องแต่งกาย

- 1) สั่งตัดเครื่องแต่งกายตามแบบของศิลปิน ซึ่งจะได้อุปแบบเครื่องแต่งกายที่เหมือนศิลปินต้นแบบมากที่สุด
- 2) หาซื้อตามท้องตลาดทั่วไป ซึ่งจะได้อุปแบบเครื่องแต่งกายที่คล้ายๆเท่านั้น

3.1.3 งบประมาณเครื่องแต่งกาย

ในการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ เครื่องแต่งกายถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้เหล่านักแสดงต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยส่วนมากค่าใช้จ่ายต่อ 1 ชุด โดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 500-1500 บาท ซึ่งขึ้นอยู่กับอุปกรณ์ประกอบเสื้อผ้า แต่มันสามารถนำกลับมาใช้ในงานต่อไปได้ โดยเงินที่นำมาใช้จ่ายค่าเครื่องแต่งกายนั้นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้มาจากหลายทาง คือ ผู้ปกครองสนับสนุน หรือจากเงินเก็บของตนเอง หรือ ทั้งเงินที่ผู้ปกครองให้มาบวกกับเงินเก็บของตนเอง

3.2 การสมัครเข้าประกวดงานแสดงคัพเวอร์แดนซ์

วิธีการสมัครจะมีขั้นตอนที่ไม่ยากเย็นนัก เนื่องจากสามารถสมัครผ่านทางอินเทอร์เน็ต ในเว็บไซต์ <http://www.pingbook.com/board/> และเข้าไปเลือกเมนู โคฟเวอร์ คอสเพลย์ และกิจกรรม (Cover Band, Cosplay, Event) หรือที่เว็บไซต์ <http://shura.exteen.com/> แล้วค้นหาเมนูตารางงานคอสเพลย์และต้นของแต่ละเดือน เมื่อเลือกงานที่จัดในช่วงเวลาที่วงคัพเวอร์แดนซ์มีความพร้อมก็สามารถสมัครได้ตามที่ผู้จัดงานได้ให้เบอร์โทรศัพท์ไว้ในเว็บไซต์ แล้วรอการประกาศจากทางผู้จัดอีกที

ในงานประกวดการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็จะมีวิธีการจัดการ 2 รูปแบบ คือกำหนดจำนวนวงคัพเวอร์แดนซ์ที่ต้องการประกวด และวงที่จะได้ขึ้นแสดงก็คือวงที่ติดต่อกลับมาเร็วที่สุด และแบบที่ 2 คือ งานประกวดคัพเวอร์แดนซ์จำกัดจำนวนวงขึ้นแสดง ซึ่งรูปแบบหลังนั้นจะมีการจับฉลากเพื่อขึ้นแสดงก่อนและหลังในวันคัดเลือก เพื่อจะไม่ให้เป็นการได้เปรียบเสียเปรียบกัน และในวันจับฉลากนั้นจะเป็นวันที่ทางผู้จัดสามารถบอกรายละเอียดแก่ผู้เข้าแข่งขันได้ ทั้งในเรื่องของวันเวลา และสถานที่

ในเรื่องของคณะกรรมการนั้นมักจะเป็นคนจากบริษัทของผู้ให้การสนับสนุน ครูสอนเต้น หรือตัวผู้จัดงานที่มีความเชี่ยวชาญเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนน

นั้น ทางผู้จัดงานได้แจกแจงรายละเอียดไว้ ได้แก่ ความพร้อมของการแสดง 40 % บุคลิกภาพของผู้แสดง 15 % การเ็นเตอร์เทน (Entertian) คนดู 15 % การแต่งกาย 10 % ความสวยงามในการแสดง 20 % ซึ่งคือภาพรวมของการแสดง

ส่วนการคัดเลือกวงคัฟเวอร์แดนซ์เพื่อแข่งขันรอบชิงชนะเลิศนั้น ทางกรรมการจะแบ่งประเภทตามวงของศิลปินต้นแบบ หากนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เด่นเป็นศิลปินต้นแบบวงเดียวกันสมัครเข้ามาเยอะ กรรมการจะให้วงเหล่านี้แข่งกันเอง แต่ถ้านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่สมัครเข้าแข่งขันเด่นคัฟเวอร์วงที่แตกต่างกันไป ทางผู้จัดจะจัดประเภทตามเพศของศิลปินต้นแบบ โดยแบ่งเป็น คัฟเวอร์บอย และคัฟเวอร์เกิร์ล แล้วให้แข่งขันกันเอง โดยที่จะตัดสินให้เข้ารอบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้โดยใช้หลักทางสถิติ

3.3 การแข่งขันคัฟเวอร์แดนซ์

3.3.1 การคัดเลือก หรือ การออกดิชั่น

การคัดเลือก หรือ การออกดิชั่น คือ การคัดเลือกวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีจำนวนมากที่สุดที่ได้สมัครเข้ามา ได้ขึ้นประกวดในงานวันรอบชิงชนะเลิศ

3.4 งานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ในวันงานประกวดการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะเป็นการค้นหาวงที่เด่นคัฟเวอร์ได้ดีที่สุดตามที่คณะกรรมการได้แจกแจงรายละเอียดไปแล้วในวันจับฉลาก ซึ่งผู้ชนะเลิศจะได้เงินรางวัลประมาณ 5,000 – 30,000 บาท และรางวัลรองชนะเลิศก็จะได้รับรางวัลลดหลั่นลงไป

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะกรรมการจะมีเกณฑ์การให้คะแนนอย่างไรก็ตาม แต่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็มีมาตรฐานของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีส่วนบุคคล ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้ดังนี้

3.4.1 การเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนกับศิลปินต้นแบบมาก ซึ่งไม่ใช่แค่ท่าเต้นหรือเครื่องแต่งกาย สิ่งที่ต้องลงลึกไปถึงสีหน้า อารมณ์ของศิลปินด้วย

3.4.2 การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นด้วยทักษะที่ดี

3.4.3 การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นได้เหมือนศิลปินต้นแบบและเต้นได้ดีด้วยจะถือว่าเป็นเรื่องที่ดีกว่าการเต้นเหมือน หรือเต้นได้ดีเพียงอย่างเดียวหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ถูกมองว่าเป็นเพียงการแสดงเลียนแบบศิลปินที่ไม่ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางวงก็มีการคิดริเริ่มที่จะร้อยเรียงการแสดงให้มีเรื่องราวโดยอาศัยการตัดต่อเพลงและทำการแสดงคล้ายละคร

3. การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการของวัยรุ่นแต่ละด้าน

การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการบางอย่างของวัยรุ่นได้ ซึ่งผู้วิจัยสรุปออกมา ดังนี้

3.1 สอนองความต้องการหลุดพ้นจากสภาวะการบีบคั้น เนื่องจากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์กำลังอยู่ในวัยเรียน ซึ่งอาจจะมีความเครียดเรื่องเรียน หรือเครียดเรื่องครอบครัว ซึ่งการเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์ช่วยให้พวกเขาหลุดจากสภาวะบีบคั้นได้

3.2 สอนองความต้องการต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจจากเพื่อนและคนรอบข้าง เนื่องจากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนอาจจะขาดความอบอุ่นจากครอบครัว ซึ่งการเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถทำให้พวกเขามีเพื่อนและได้รับความอบอุ่นได้

นอกจากนี้ในการเข้าสู่วงการคัพเวอร์แดนซ์ยังเป็นพื้นที่สำหรับสังคมกันในหมู่ผู้ที่ชื่นชอบในตัวศิลปิน หรือแฟนคลับจากศิลปินเหมือนกัน ดังนั้นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็จะสามารถยอมรับกันและกันได้ง่าย

3.3 สอนองความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียง เนื่องจากการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีชื่อเสียงและมีความโดดเด่นในหมู่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หรือในหมู่ผู้ชม ทั้งยังเป็นช่องทางสู่การเป็นศิลปินจริงๆ ได้อีกด้วย

4. สอนองความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตัวเอง การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการค้นหาตัวตนของวัยรุ่นโดยผ่านการเป็นเหมือนศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ ซึ่งเป็นหนทางสู่การเข้าใจตนเองและรู้ว่าตนเองเป็นอย่างไรในสายตาของคนอื่น

4.ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

จากแบบสอบถามเรื่องทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น สามารถสรุปผลออกมา ดังนี้

ความเห็นของผู้ชมส่วนใหญ่ที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นมีต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น มองว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ส่งเสริมให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ทั้งยังเป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์

ในกรณีที่มีวงคัฟเวอร์แดนซ์เต้นคัฟเวอร์คิลปินวงเดียวกันหลายๆวง ผู้ชมจะรู้สึกชื่นชอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของวงที่ใช้เพลงใหม่ล่าสุดมากกว่าวงที่เลือกเพลงเก่าแต่แตกต่างจากวงอื่น

ในส่วนความเห็นของผู้ชมที่มีต่อตัวนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น ผู้ชมรู้สึกว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ใช้การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเครื่องมือในการสร้างการเป็นที่ยอมรับในสังคมทั้งยังเป็นเครื่องมือในการสร้างความโดดเด่นให้แก่ตัวนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อีกด้วย

ส่วนเรื่องของการเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินที่เป็นเพศตรงข้ามกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็ได้รับการยอมรับจากผู้ชมมากกว่านักแสดงที่เต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นคัฟเวอร์คิลปินที่เป็นเพศเดียวกับนักแสดง ถึงแม้ว่าระดับของความชื่นชอบจะไม่ห่างกันมากก็ตาม

ส่วนเรื่องของมาตรฐานเกี่ยวกับการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ผู้ชมจะให้ความสำคัญกับการสร้างความเพลิดเพลินให้กับคนดู รองลงมาคือการมีทักษะการเต้นที่ดี และการเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบ

อภิปรายผลการวิจัย

1. การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ : พื้นที่สื่อสารสาธารณะของวัยรุ่น

การแสดงนับเป็นพื้นที่สื่อสารสาธารณะของวัยรุ่นอย่างหนึ่ง เนื่องจากในวงการคัพเวอร์แดนซ์ วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ย่อมพบปะสังสรรค์ หรือแลกเปลี่ยนความเห็นผ่านทางภาษา โดยเห็นได้จากการปรึกษาหารือกันในการดำเนินการชักชวนการแสดง หรือปรึกษาหารือกันในเรื่องอื่นๆ หรือทางสิ่งของเพื่อเป็นการสื่อสารความต้องการต่างๆ อาทิ เสื้อผ้าของใช้ต่างๆ เป็นต้น

การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่นิยมของวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง ซึ่งวัยรุ่นเหล่านี้เริ่มต้นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เนื่องจากความสนใจในตัวศิลปินหรือการแสดงของศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น แล้วจึงเริ่มที่จะรวมตัวกัน ซึ่งจากกระบวนการดูเหมือนเป็นเรื่องที่ดูไม่ยากเย็นนัก แต่การจะทำการแสดงให้สำเร็จก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน ทั้งต้องอาศัยความอดทนต่อการได้มาซึ่งสมาชิกที่ลงตัว อดทนต่อการชักชวน อดทนต่อการค้นหาและออกแบบเครื่องแต่งกาย และอดทนต่อการจัดการต่างๆ เพื่อจะได้แข่งขันและแสดงคัพเวอร์แดนซ์ให้ดีที่สุด จุดเริ่มต้นแห่งการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้น เกิดจากความสนใจของวัยรุ่น

ความสนใจ(ปราณี งามสุด,2528 : 56) หมายถึง แนวโน้มทางด้านจิตใจ หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีอิทธิพลทำให้บุคคลนั้นเอาใจใส่ และรู้สึกพึงพอใจในกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งนั้น นอกจากนี้วัยรุ่นยังเป็นวัยที่มีความเชื่อมั่น เมื่อรักเมื่อชอบอะไรก็จะไปอย่างรุนแรงปราศจากความยั้งคิด เมื่อสนใจอะไรก็จะจดจ่อจนสุดตัว นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็คือเหล่าวัยรุ่นที่ชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นอย่างมาก ซึ่งทำให้พวกเขาจดจ่อกับศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นอย่างสุดตัวจึงไม่แปลกที่จะเกิดการรวมตัวกันเพื่อแสดงคัพเวอร์แดนซ์ขึ้น

ตามที่นักจิตวิทยาเชื่อกันว่าความสนใจและความต้องการมีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ได้ ดังนั้นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เริ่มต้นจากความสนใจของเหล่าวัยรุ่น ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมซึ่งนั่นก็คือ การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ นั่นก็แสดงให้เห็นว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะต้องสามารถความต้องการของวัยรุ่นและยังเป็นพื้นที่สำหรับสื่อสารความต้องการนั้นๆ ด้วย ซึ่งนับเป็นคุณประโยชน์เชิงบุคคลของการเต้นได้

เมื่อพิจารณาจากหัวข้อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสื่อสารความต้องการของวัยรุ่นซึ่งบุคคลได้หลายประการ อันได้แก่ ความต้องการหลุดพ้นจากสภาวะการบีบคั้น ความต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจจากเพื่อนและคนรอบข้าง ความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียง และ ความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตัวเอง

ในส่วนของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ช่วยให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถหลุดจากสภาวะบีบคั้นได้ ด้วยความที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ส่วนมากนั้นอยู่ในวัยเรียน โดยเฉพาะอยู่ในช่วงมัธยมอุดมศึกษา ซึ่งอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เรื่องราวที่วัยรุ่นถูกบังคับหรือบีบคั้นจากผู้ปกครองมักจะเป็นเรื่องของการเรียน จึงไม่แปลกที่จะเกิดภาวะเครียดได้ แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นวัยรุ่นบางคนอาจถูกบีบคั้นให้เลือกและเรียนในสิ่งที่ตนเองไม่ต้องการ ซึ่งส่งผลให้เหล่าวัยรุ่นรู้สึกเครียดมากกว่าปกติได้

การได้รับความกดดันจากทางครอบครัวเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นพยายามหาทางหลุดพ้นจากสภาวะนี้ ถึงแม้ว่าการเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของวัยรุ่นที่แต่ละคนมีเหตุผลต่างกันไป ซึ่งวัยรุ่นอาจจะไม่ได้เข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์เพื่อต้องการหลุดจากสภาวะบีบคั้นโดยตรง แต่การได้หลุดพ้นจากภาวะบีบคั้นนับเป็นผลพลอยได้ที่มีคุณค่าสำหรับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายคน เพราะเมื่อเหล่าวัยรุ่นผู้เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้แกะท่าเต้น ได้ซ้อมเต้นพร้อมกับเพื่อน และได้ขึ้นแสดงคัพเวอร์แดนซ์บนเวทีทำให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เหล่านั้นลืมเรื่องที่เครียดที่กดดันได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เนื่องจากการเต้นจะช่วยให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้ปลดปล่อยความเครียดที่มีอยู่ผ่านการเต้น นั่นเท่ากับว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นับเป็นพื้นที่แห่งการปลดปล่อยซึ่งทำให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถหลุดพ้นจากสภาวะบีบคั้นได้ ดังนั้น การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ซึ่งเป็นความต้องการขั้นที่ 2 ตามทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ 5 ชั้น (Five General system of needs) ของ มาสโลว์ ได้แก่ ความต้องการการคุ้มครองปกป้องรักษา ความอบอุ่น ความปราศจากอันตราย ต้องการอยู่ในสิ่งแวดล้อม ซึ่งให้ความมั่นใจแก่เขาได้ว่า เขาจะไม่ถูกบีบคั้นทางร่างกายและจิตใจ

นอกจากนี้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนอยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่นนัก บางคนอาจจะแทบไม่ได้พบเจอหรือพูดคุยกับผู้ปกครองมากเท่าไรนักซึ่งเป็นรูปแบบของครอบครัวสมัยใหม่ การได้เข้ามามีส่วนร่วมในวงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถช่วยให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์รู้สึกอบอุ่น เนื่องจากได้มีเพื่อนที่ชอบอะไรเหมือนกัน หรือเมื่อเกิดปัญหาอะไรในช่วงการ

เตรียมตัวหรือในช่วงการแสดงจริงการมีเพื่อนสมาชิกที่ช่วยกันแก้ปัญหาย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นแก่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้

ในส่วนต่อมา การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจจากเพื่อนและคนรอบข้าง ด้วยความที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยที่ชอบทำ อะไรตามใจหรือตามความนึกคิดของตน ต้องการเป็นที่ยอมรับนับถือในหมู่เพื่อนฝูง โดยพยายามทำ อะไรให้คล้าย ๆ กัน เลียนแบบตามกัน (สุชา จันทน์เอม, 2533 : 30) ซึ่งในการเข้าสู่วงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายๆคนก็คือ เริ่มจากเพื่อนที่เป็นผู้ชักจูงเข้ามา การได้เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เหมือนๆเพื่อนช่วยให้วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆที่เป็นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในวงเดียวกัน ซึ่งในการอยู่ในวงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นี้ย่อมต้องได้รู้จักเพื่อนนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงอื่นๆอยู่แล้ว ประกอบกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นผู้ที่สนใจการศิลปะเกาหลีหรือญี่ปุ่นอยู่แล้ว เรื่องที่พวกเขาพูดคุยกันจึงไม่พ้นเรื่องของศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบ รวมไปถึงเรื่องของแฟชั่นที่พวกเขา มักแสดงออกมาผ่านเครื่องแต่งกายที่พวกเขา มักสวมใส่ที่ได้อิทธิพลมาจากศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น และกลายเป็นประเด็นที่พวกเขาพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน จึงไม่ใช่เรื่องยากที่พวกเขาจะยอมรับกันและกันได้ และนั่นเท่ากับว่าพวกเขามีเพื่อน มีพวกพ้อง มีกลุ่ม

ทั้งนี้ การแสดงคัพเวอร์แดนซ์นี้นับเป็นความสามารถพิเศษอย่างหนึ่งของวัยรุ่นได้ เนื่องจากการเต้นคัพเวอร์แดนซ์ไม่ใช่เรื่องที่สามารถทำได้ง่าย เพราะอย่างที่รู้กันว่าการแสดงของศิลปินต้นแบบโดยเฉพาะศิลปินเกาหลีนั้นขึ้นชื่อว่าต้องใช้ทักษะการเต้นสูงและเป็นที่ยอมรับกันมากในหมู่ผู้ชมทั่วไป ดังนั้นหากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วงใดสามารถเต้นคัพเวอร์แดนซ์ได้เหมือนกับศิลปินต้นแบบมากที่สุดย่อมได้รับการยอมรับจากผู้ชมอย่างแน่นอน ถึงแม้ว่ารูปร่างหน้าตาอาจจะไม่ได้เหมือนกับศิลปินต้นแบบนักก็ยังสามารถยอมรับอยู่ดี เพราะผู้ชมนั้นคิดว่าเรื่องของรูปร่างหน้าตาของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ไม่จำเป็นต้องเหมือนศิลปินต้นแบบ

ถึงแม้ว่าคนภายนอกที่ไม่ได้คลุกคลีกับวงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์อาจมองว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ไม่ใช่การแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์อะไรนั้นคงไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากปัจจุบันนี้การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสอดแทรกการแสดงเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความน่าสนใจมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสอดแทรกเรื่องราวเชิงละครลงไปในการแสดง หรือสอดแทรกการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของศิลปินอื่นเข้าประกอบไปด้วย หรืออย่างที่เห็นได้ชัดคือการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เจี๊อบ และเคป๊อบที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้ประยุกต์การแสดงของศิลปินต้นแบบหลายๆเข้าเป็นหนึ่ง

การแสดง นั้นเท่ากับว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นต้องใช้ความสามารถทั้งเรื่องการเต้นและความคิดสร้างสรรค์ซึ่งนับเป็นการแสดงศักยภาพของวัยรุ่นทั้งทางร่างกายและสติปัญญา ซึ่งนั่นคือช่องทางที่แสดงออกถึงความสามารถของวัยรุ่นเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับจากผู้อื่น ดังนั้นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นี้สามารถเป็นเครื่องมือในการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจของเพื่อนและคนรอบข้างได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ของ มาสโลว์ ในขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) ได้แก่ ความอยากมีความสัมพันธ์ด้านจิตใจกับผู้อื่น อยากมีเพื่อน มีพวกพ้อง มีกลุ่ม มีพวก มีครอบครัว มีคนเห็นอกเห็นใจรักใคร่ อยากรักคนอื่น และอยากให้คนอื่นรัก อยากให้คนอื่นยอมรับ

นอกจากนี้ตามที่คุณวิจัยได้เคยกล่าวมาแล้วในบทที่ 4 ว่าบนเวทีการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้น หากนักแสดงเป็นเพศชาย กระเทย และทอม จะได้รับการตอบรับจากผู้ชมได้ง่ายกว่า วงคัพเวอร์แดนซ์ที่มีสมาชิกเป็นเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับแบบสอบถามที่แสดงให้เห็นว่าผู้ชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจึงให้การตอบรับกับวงคัพเวอร์ที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เพศหญิงจะเลือกเต้นคัพเวอร์คิลปินต้นแบบเพศชาย เพราะการคัพเวอร์คิลปินเพศชายช่วยให้พวกเขาได้รับการยอมรับได้ง่ายและสามารถดำรงอยู่ในวงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้นาน นอกจากนี้ นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เพศหญิงที่เต้นคัพเวอร์คิลปินต้นแบบเพศชายนั้นรู้สึกว่าการเต้นเป็นผู้ชายให้ความรู้สึกที่ตนเองเก่งและเหนือกว่านักแสดงคัพเวอร์เพศหญิงที่เต้นคัพเวอร์คิลปินเพศหญิง เพราะด้วยท่าเต้นที่ต้องใช้ทักษะการเต้นมากกว่า ใช้พลังมากกว่า

ถึงแม้ว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มองว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นพื้นที่สำหรับผู้ที่ต้องการเป็นที่ยอมรับจากสังคมจึงรวมตัวกันเพื่อแสดงความสามารถออกมา แต่ในความเห็นของผู้ชมนั้นก็มองว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คือผู้ที่ต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และผู้ชมก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในช่วงที่พวกเขาใช้ชีวิตกันตามปกติมากนัก นั้นเท่ากับว่าการใช้พื้นที่นี้เพื่อสร้างการยอมรับนั้นก็ได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น

ต่อมา ในส่วนของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการเป็นผู้มีชื่อเสียงของวัยรุ่นได้ดูจะเป็นประโยชน์ที่การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการของวัยรุ่นได้เห็นผลเป็นรูปธรรมมากที่สุด เพราะการเข้ามาแสดงคัพเวอร์แดนซ์ของวัยรุ่นนั้นสิ่งที่ตอบสนองความพยายาม ความเหน็ดเหนื่อยของวัยรุ่นนั่นก็คือการได้มีชื่อเสียง ถึงแม้ว่าชื่อเสียงจะได้มาช้าและมีชื่อเสียงเพียงในหมู่ของวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งก็ตาม อย่างไรก็ตามการได้มาซึ่งชื่อเสียงของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะกว่าจะได้รับการยอมรับย่อมต้องใช้เวลา

ทั้งนี้การเต้นคัฟเวอร์นั้นมีความพิเศษกว่าการเต้นประเภทอื่น ตรงที่การเต้นประเภทอื่นไม่ว่าจะเป็นการเต้นบัลเลต์ แจ๊ซ หรือฮิพฮอปก็ตาม ผู้ที่เต้นรูปแบบนี้หากต้องการเป็นที่รู้จักจำเป็นต้องไต่เต้าขึ้นมาด้วยความสามารถและค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองถึงจะกลายเป็นที่จดจำของผู้ชมได้ แต่การเต้นคัฟเวอร์นั้น นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เลียนแบบศิลปินต้นแบบซึ่งคือผู้ที่ประสบความสำเร็จและเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากแฟนเพลงอยู่แล้ว จึงมีแฟนคลับอยู่มากมาย ซึ่งเหล่าแฟนคลับของศิลปินต้นแบบนั้นก็ให้ความสนใจแก่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้ง่าย นั่นเท่ากับว่าวัยรุ่นได้เลียนแบบในสิ่งที่ประสบความสำเร็จอยู่แล้ว วัยรุ่นไม่จำเป็นต้องตั้งต้นใหม่แบบการเต้นประเภทอื่น พวกเขาจึงได้รับความสนใจจากเหล่าแฟนคลับของศิลปินต้นแบบไปด้วย

นอกจากชื่อเสียงที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะได้รับจากการเต้นคัฟเวอร์แล้ว การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นับเป็นช่องทางสู่การมีชื่อเสียงในวงกว้างขึ้น โดยการเข้าสู่วงการบันเทิงในหลายหน้าที่ ไม่ว่าจะเป็นนักร้อง นักเต้น หรือกระทั่งเป็นผู้ดำเนินรายการ ซึ่งเท่ากับว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นพื้นที่สำหรับโอกาสอันนำมาซึ่งชื่อเสียงสู่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อีกด้วย นั่นเท่ากับว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ในขั้นที่ 4 ตามทฤษฎีของมาสโลว์ได้ เช่นกัน ซึ่งความต้องการขั้นที่ 4 ได้แก่ ความต้องการชื่อเสียงและการยกย่อง (Self-Esteem Needs) ได้แก่ความอยากมีหน้ามีตา มีชื่อเสียง มีคนยกย่องเลื่อมใส มีความเด่นดังเหนือคนอื่น ความต้องการด้านนี้จะสะท้อนให้เห็นได้จากการที่บุคคลจะรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับการยกย่องชมเชย เมื่อได้เกียรติยศชื่อเสียงและจากการที่คนเราตั้งเป้าหมายชีวิตซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่สูงที่สุดที่ดีเป็นเป้าหมายที่มีหน้ามีตา มีเกียรติในสายตาของผู้อื่น

นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีชื่อเสียงในวงการคัฟเวอร์แดนซ์หลายๆวงมีพฤติกรรมเหมือนกับตนเองเป็นผู้มีชื่อเสียง เช่น การทำเว็บไซต์ของวงเพื่อให้แฟนคลับติดตามผลงาน การทำโปสเตอร์ขายตามงานแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ซึ่งพฤติกรรมทั้งหลายนี้แสดงให้เห็นว่านักแสดงได้รับการสนองความต้องการมีชื่อเสียงและยกย่องจากผู้อื่นด้วยการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ประการต่อมา ในส่วนของการสนองความต้องการเป็นตัวของตัวเองและเข้าใจตัวเองของวัยรุ่น ในการได้เป็นตัวของตัวเองของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นพวกเขาแสดงออกโดยผ่านโดยผ่านทางบุคลิกภาพ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะท่าทาง หรือแฟชั่นเครื่องแต่งกาย ของที่ใช้ ต้องได้อิทธิพลจากศิลปินที่ตนเองได้คัฟเวอร์ โดยวัยรุ่นเชื่อว่าพฤติกรรมดังกล่าว คือการได้เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งนำไปสู่การเข้าใจว่าตนเองต้องการเป็นแบบไหน ต้องการอะไร ซึ่งพวกเขามีความคิดว่าคนอื่นที่มองพวกเขาอยู่นั้นได้ให้ความสนใจในตัวพวกเขาอยู่ โดยเฉพาะเหล่าวัยรุ่นด้วยกัน แต่พวก

เขากลัวมองว่าพวกผู้ใหญ่ไม่ได้ชื่นชอบสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่มากนัก โดยสังเกตเห็นได้จาก เมื่อมีผู้ใหญ่เข้ามาพวกเขาจะรู้สึกอึดอัดและมักจะบ่นว่าพวกผู้ใหญ่ดูถูกสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการขั้นที่ 5 ความต้องการที่จะเข้าใจและรู้จักตนเอง (Self-Actualization Needs) ได้แก่ การอยากรู้ความคิดของผู้อื่นที่มีต่อตน อยากรู้ว่าตนเองสามารถแค่ไหน มีคุณสมบัติอย่างไร และมีวิธีอย่างไรได้บ้างที่จะพัฒนาตน

ทั้งนี้ การแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ต้องแสดงต่อสาธารณชนอยู่ตลอดเวลา และในงานประกวดก็ต้องการแสดงต่อหน้ากรรมการเพื่อให้กรรมการตัดสิน ซึ่งเป็นหนทางที่จะพิสูจน์ความสามารถของตน ซึ่งผลการประกวดหรือเสียงตอบรับจากผู้ชมก็คือหนทางที่จะรู้ว่าตนเองมีความสามารถเท่าไร

นอกจากนี้ในส่วนของการดำรงอยู่ในสังคมของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องพบเจอเพื่อนฝูงและผู้ชมมากมายจึงมักได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอ จึงเป็นหนทางในการพัฒนาตนเอง ทั้งเรื่องของความสามารถในการแสดงและเรื่องส่วนตัว นอกจากนี้การเต้นคัพเวอร์แดนซ์นับเป็นคุณสมบัติพิเศษของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่คนอื่นทำได้ยาก ซึ่งทำให้เกิดความภูมิใจในตนเองทั้งยังเพิ่มความมั่นใจให้ตัวเองได้อีกด้วย

ดังนั้น การแสดงคัพเวอร์แดนซ์จึงสามารถสนองความต้องการพื้นฐานขั้นที่ 2-5 ได้ ส่วนความต้องการพื้นฐานขั้นที่ 1 ของมาสโลว์นั้น เป็นความต้องการทางกาย(Physiological Needs) ได้แก่ ความต้องการการตอบสนองของความหิว ความกระหาย ความเหนื่อย ความง่วง ความต้องการขับถ่าย เป็นต้น ซึ่งความต้องการในขั้นนี้นั้น เหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้รับการตอบสนองในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว เพราะพวกเขาอยู่ในครอบครัวของชนชั้นกลางขึ้นไปจึงไม่มีปัญหาในด้านนี้

นอกจากนี้จะสังเกตได้ว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาที่เรียนดี ไม่ใช่ผู้ที่เรียนหนังสือไม่เก่งจนไม่ได้รับความสนใจจากคนรอบข้าง แล้วหาทางสื่อสารกับสังคมว่ายังมีตนเองอยู่ในสังคมนี้ แต่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นนับเป็นกลุ่มคนที่ต้องการแหกชนบความเป็นนักเรียนที่ดีว่าต้องเอาแต่ตั้งใจเรียนในห้อง แต่พวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถรอบด้านและทำทุกอย่างได้ดี ทั้งยังสอดคล้องกับคิลปินต้นแบบโดยรวมที่มักได้รับการโปรโมทว่าเป็นคนที่มีความสามารถพิเศษรอบด้านเช่นกัน

นอกจากการแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการพื้นฐานได้แล้ว การแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีคุณประโยชน์เชิงบุคคลอีกประการหนึ่ง คือ ในขณะที่พวกเขาเต้นนั้นพวกเขา

จะสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับร่างกายของตนได้ ทั้งยังเป็นการพัฒนาศักยภาพด้านร่างกายของตนเอง นั่นคือ การเดินคัฟเวอร์ช่วยให้ร่างกายของพวกเขาแข็งแรง เพราะพวกเขาได้เคลื่อนไหวร่างกาย อยู่ตลอดเวลาที่เดิน เพิ่มความมั่นใจให้แก่ตัวนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เอง ซึ่งนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ หลายคนได้บอกถึงคุณประโยชน์ตรงจุดนี้อยู่บ่อยๆ จึงเป็นเรื่องง่ายที่พวกเขาจะเห็นถึงศักยภาพ ของตนและสื่อสารศักยภาพนี้สู่ผู้อื่นได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นจะเห็นได้ว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการของวัยรุ่นจนนำไปสู่การเป็นพื้นที่สื่อสารความต้องการของวัยรุ่นสู่สังคมได้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ Theresa Percell ว่าการเดิน คือการใช้ร่างกายเพื่อเป็นอุปกรณ์ สำหรับการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก และการสื่อสาร

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่มีประโยชน์ต่อวัยรุ่น แต่ในความเป็นจริงแล้วคนในสังคมมักมองว่าเป็นเรื่องที่ไร้สาระ นักแสดงเหล่านี้ควรจะเรียน หนังสือมากกว่าที่จะมาเต้นโดยไม่ได้เงินทองอะไร ทั้งยังเป็นเรื่องสิ้นเปลือง แต่สิ่งที่นักแสดง คัฟเวอร์แดนซ์ได้นั้นไม่ใช่เรื่องของเงินทอง แต่เป็นการสื่อสารความต้องการบนพื้นที่สาธารณะแห่งนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์พึงพอใจ

ในส่วนของคุณประโยชน์เชิงสังคมนั้น ทุกครั้งที่มีการจัดแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ ตามที่สถานที่ต่างๆ จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีความสนใจการแสดง คัฟเวอร์แดนซ์ หรือเพียงสนใจศิลปะ ปืนเกาหลีและญี่ปุ่นจะมารวมตัวกันอย่างมากมาย การแสดงทัศนคติที่มีทิศทางเหมือนกันทั้งยังสร้างความเหนียวแน่นให้กับกลุ่มคนที่ชื่นชอบการเดินคัฟเวอร์และศิลปะปืนเกาหลีญี่ปุ่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คุณประโยชน์จากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นสามารถเป็นที่ชุมนุมของคนที่มีทัศนคติเหมือนกัน ซึ่งเป็นพลังอำนาจสร้างการต่อรองกับวัฒนธรรมหลักได้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ : พื้นที่แห่งการค้นหาและสื่อสารอัตลักษณ์ผ่านการเลียนแบบศิลปิน

วัยรุ่นเป็นวัยที่ยังอยู่ในช่วงค้นหาตัวตน ซึ่งการตัดสินใจเข้าสู่วงการคัพเวอร์แดนซ์นั้นคือจุดเริ่มต้น โดยเริ่มจากความอยากเป็นเหมือนศิลปินที่ตนชื่นชอบ หรืออยากมีอัตลักษณ์เหมือนบุคคลที่ตนเองชื่นชอบจึงเลือกที่จะเข้ามาเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินคนนั้น

การแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นมีการวนการหลายขั้นตอน ซึ่งขั้นตอนใหญ่ๆที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ต้องใช้เวลามากที่สุดก็คือ การฝึกซ้อม นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะต้องแกะท่าเต้นและจดจำตำแหน่งของการแสดง ทำให้นักแสดงต้องอยู่กับคลิป์วิดีโอการแสดงสดหรือมิวสิกวิดีโอของศิลปินต้นแบบ และในรายละเอียดนั้นการจดจำท่าเต้นจะต้องลงลึกไปกว่าท่าเต้น แต่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะต้องดูถึงบุคลิกภาพของศิลปินด้วย เพื่อให้ได้ทุกรายละเอียดของการแสดง

ในการเลือกเต้นคัพเวอร์เป็นศิลปินคนใดคนหนึ่งนั้น วัยรุ่นมีเหตุผลที่ต่างกันออกไป ซึ่งลักษณะของศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในประเทศไทยนิยมเต้นคัพเวอร์มีลักษณะดังนี้

1. ศิลปินมีลักษณะเอาจริงเอาจัง ซึ่งเห็นได้จากการแสดงที่จะมีความสมบูรณ์แบบทั้งเรื่องของท่าเต้นและตำแหน่งรวมไปถึงภาพรวมของศิลปิน ซึ่งเมื่อนักแสดงคัพเวอร์ได้เห็นการแสดงของศิลปินต้นแบบแล้วทำให้รู้สึกว่าการได้เป็นแบบศิลปินต้นแบบนั้นจะทำให้เท่แบบศิลปิน

2. ศิลปินมีลักษณะเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีมั่นใจ นับเป็นคุณสมบัติอีกประการที่โดดเด่นในตัวศิลปินต้นแบบ เห็นได้จากการเลือกคัพเวอร์เป็นศิลปินต้นแบบ มักจะเป็นศิลปินที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งนับเป็นคนรุ่นเดียวกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ อย่างเช่น วงเกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls Generation) ที่มีลักษณะเป็นหญิงสาวที่ดูมั่นใจ แต่วัยรุ่นจะไม่เลือกเต้นคัพเวอร์วงที่มีช่วงอายุเกินกว่าวัยของตน อย่างเช่น วงบราวด์ อาย เกิร์ลส์ ที่ศิลปินจะมีอายุราว 30 ปี ถึงแม้จะเป็นวงที่เป็นหญิงสาวที่มีความมั่นใจมากเช่นกัน

อย่างไรก็ตามทั้งสองลักษณะนี้จะมีความเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถรอบด้าน เนื่องจากการโปรโมทศิลปินนั้นมักมีการบอกถึงความสามารถพิเศษของศิลปินที่มีอยู่รอบด้าน

ดังนั้น นอกจากลักษณะของภายนอกของศิลปินที่หล่อ สวย น่ารักแล้ว ยังต้องมีความสามารถรอบด้านจึงนำไปสู่การเอาอย่างของวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่วัยรุ่นบางคนพยายามที่จะนำเสนอตัวเองว่าตัวเองพิเศษกว่าคนอื่นอย่างไรทั้งเรื่องรูปร่างหน้าตาหรือความสามารถไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือโกหกก็ตาม นอกจากนี้ด้วยความที่คนเกาหลีและญี่ปุ่นเป็นคนเอเชียเหมือนกับคนไทย ด้วยความคล้ายคลึงกันทางรูปร่างหน้าตานั้นทำให้เหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มีความรู้สึกเข้าถึงการได้เป็นศิลปินได้ง่ายกว่าการได้เป็นศิลปินจากฝั่งตะวันตก ซึ่งตรงกับคำสัมภาษณ์ของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์หลายๆคน ที่รู้สึกว่าตนเองมีความคล้ายคลึงกับศิลปินต้นแบบทั้งเรื่องของหน้าตาและนิสัยใจคอจึงเลือกที่จะเดินเป็นศิลปินที่ตนเลือก

เมื่อนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้หยิบยืมอัตลักษณ์ของศิลปินต้นแบบมาใช้ในงานแสดงบนเวทีตามงานต่างๆ หากได้รับเสียงตอบรับจากผู้ชม ความมั่นใจและภูมิใจในตนเองย่อมทวีคูณขึ้น ซึ่งเสียงตอบรับนั้นเท่ากับว่าเป็นการพิสูจน์ถึงอัตลักษณ์ที่เกิดขึ้นบนเวทีว่าเป็นอัตลักษณ์ที่มีคนยอมรับ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่วัยรุ่นจะนำเอาอัตลักษณ์ของศิลปินที่ตนเองเดินคัพเวอร์บนเวทีติดตัวมาสู่วิถีประจำวัน เมื่อผนวกกับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ชอบเลียนแบบจึงส่งผลให้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ลอกเลียนแบบศิลปินต้นแบบมาซึ่งพวกเขา มักแสดงออกด้วยสัญลักษณ์ต่างๆ เช่น เสื้อผ้า ทรงผม รองเท้า ที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปินต้นแบบ

นอกจากนี้พื้นที่ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นี้ยังเป็นพื้นที่แห่งการเปิดเผยอัตลักษณ์ที่ถูกเก็บซ่อน เนื่องจากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนเมื่ออยู่ในสังคม พวกเขาไม่สามารถแสดงตัวตนออกมาได้อย่างใจต้องการ แต่เมื่อมาแสดงคัพเวอร์แดนซ์พวกเขาสามารถแสดงตัวตนอย่างที่ต้องการได้ อย่างเช่น นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เป็นกระเทย ซึ่งบางคนอยากสวมกระโปรง ใส่เสื้อผ้าสีฉูดฉาด พวกเขาสามารถใช้พื้นที่ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์นี้เป็นที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์ที่เขาต้องการจะเป็นผ่านการเลียนแบบศิลปินที่พวกเขาคัพเวอร์ได้

เมื่อเหล่าวัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เข้าสู่สังคม ไม่ว่าจะเป็นสังคมของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ด้วยกัน หรือสังคมโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือสังคมภายนอก วัยรุ่นจําำนำเอาอัตลักษณ์เหล่านี้สื่อสารสู่คนอื่นโดยแสดงออกมาผ่านสัญลักษณ์และภาพตัวแทน เช่น เครื่องแต่งกาย ทรงผม ซึ่งล้วนมีต้นแบบมาจากศิลปินเหล่านี้ทั้งสิ้น รวมไปถึงเพลงที่ฟัง ของที่ใช้ ก็เป็นสิ่งที่ได้อิทธิพลจากศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเช่น การแต่งกายของเหล่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่จะใช้เครื่องแต่งกายที่ได้รับอิทธิพลจากศิลปินเกาหลีและญี่ปุ่น แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือ ที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนจะเปลี่ยนคำสั่งเป็นภาษาเกาหลี (วัยรุ่นหลายคน

ไม่สามารถอ่านและเข้าใจภาษาเกาหลีแต่ใช้วิธีการจดจำลำดับเอาว่าคำสั่งได้อยู่ตรงตำแหน่งได้ในโทรศัพท์)และยี่ห้อของโทรศัพท์มือถือก็จะเป็นยี่ห้อและรุ่นที่ศิลปินที่ตนชื่นชอบเป็นนายแบบหรือนางแบบโฆษณา เช่น โทรศัพท์มือถือยี่ห้อแอลจี(LG)รุ่น โลลลี่ป๊อป(Lollipop)ที่ศิลปินวง บิ๊กแบง (Big Bang)เป็นนายแบบโฆษณา เป็นต้น

คำว่า อັตลักษณ์ ตามที่ De Lavita (1996, อ้างใน สกลกานต์ อินทร์ไทร,2539) บอกว่า อັตลักษณ์เป็นคำตอบของคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร” และ “ฉันคือใครในสายตาของผู้อื่น” นอกจากนี้ Mead (อ้างใน อภิญา เพ็ญพสุกุล,2546) ได้กล่าวว่า อັตลักษณ์ถูกผลิตในบริบทของสังคม แต่ผ่านความคิดของปัจเจกบุคคลเกี่ยวกับสิ่งที่เชื่อมโยงพวกเขาเข้ากับโลกทางสังคม ซึ่งการกระทำเช่นนี้ผ่านการสร้างสัญลักษณ์ (Symbolizing) ด้วยการทำให้ภาษา ท่าทาง ภาพลักษณ์และวัตถุต่างๆเป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่ชี้แทน (Stand For) หรือแสดงถึง(Signify)สิ่งอื่น

สัญลักษณ์และภาพตัวแทน (Representation)จึงเป็นสิ่งที่สำคัญในกระบวนการผลิต อັตลักษณ์และเป็นวิธีที่เราใช้สื่อสารอັตลักษณ์ของเราแก่ผู้อื่นอย่างไรและเรารู้อັตลักษณ์ดังกล่าวนั้นอย่างไร ซึ่งผู้คนที่เราแสดงตัวด้วยและผู้ที่ถูกสังเกตเห็นในฐานะผู้ที่แตกต่าง

คำตอบของคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร” การแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถให้คำตอบนี้ แก่วัยรุ่นนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ได้ว่าพวกเขามีลักษณะเด่นเหมือนกับศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น พวกเขา มีความสามารถเท่าเทียมศิลปินต้นแบบ พวกเขาใช้ของใช้ที่เหมือนกับศิลปิน พวกเขาเป็นคนเด่นดัง เป็นต้นซึ่งพวกเขาตระหนักเองได้จากพฤติกรรมดังกล่าว ทั้งนี้นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์สามารถสื่อสารอັตลักษณ์ดังกล่าวสู่คนอื่นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นคนในครอบครัว เพื่อน หรือคนอื่น ๆ ซึ่งการตอบรับจากคนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นไปในทางที่เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบกับอັตลักษณ์ของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เหมือนกับศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นนี้ก็ตาม นั่นเท่ากับว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็กลายเป็นพื้นที่สำหรับหาคำตอบ “ฉันคือใครในสายตาของผู้อื่น” ได้เช่นกัน

ทั้งนี้ประโยชน์ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในการเป็นพื้นที่สำหรับค้นหาและสื่อสารอັตลักษณ์ยังสอดคล้องกับความต้องการขั้นที่5 ของมนุษย์นั้น ซึ่งก็คือ ความต้องการที่จะเข้าใจและรู้จักตนเอง (Self-Actualization Needs) ได้แก่ การอยากรู้ความคิดของผู้อื่นที่มีต่อตน อยากรู้ว่าตนเองสามารถแค่ไหน มีคุณสมบัติอย่างไร และมีวิธีอย่างไรได้บ้างที่จะพัฒนาตน

ดังนั้น การเข้ามาสู่วงการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ของวัยรุ่นนั้นเป็นการเข้ามาค้นหาอัตลักษณ์ของตน แต่เป็นอัตลักษณ์ที่มีลักษณะเหมือนกับศิลปินที่ตนชื่นชอบผ่านการได้เป็นศิลปินคัฟเวอร์แดนซ์ และสื่อสารอัตลักษณ์นี้แบบนี้สู่สังคมภายนอกอีกด้วย

3. การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ : จุดเริ่มต้นของความคิดสร้างสรรค์

ในความหมายของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เป็นที่รู้จักกันดีคือการแสดงเลียนแบบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น และการแสดงแบบนี้ไม่ใช่การแสดงที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ในสายตาของผู้ชมทั่วไปที่ไม่ได้ติดตามการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เท่าไรนัก แต่จากแบบสอบถามเรื่องทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นกลับให้ผลตรงกันข้าม เนื่องจากผู้ชมได้ให้ความเห็นว่า การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของผู้วิจัยที่ได้เข้าไปคลุกคลีกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และมีโอกาสได้เข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์บ่อยครั้งขึ้น

ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้น การแสดงเลียนแบบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่นนั้นนับเป็นจุดเริ่มต้นของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ แต่ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นไม่ได้มีหลักตายตัวเกินกว่าที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะสร้างสรรค์การแสดงอย่างอื่นเพิ่มเข้าไปได้ ดังเห็นได้จาก การเต้นเคป๊อป(K-Pop) และ เจป๊อป(J-Pop) ที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถเต้นเป็นใคร เพลงอะไรก็ได้ ที่เป็นศิลปินในสายที่ตนเองเต้นคัฟเวอร์อยู่ และยังสามารถแต่งเครื่องแต่งกายได้ตามใจชอบ ถึงแม้ว่าจะมีต้นแบบจากศิลปินที่พวกเขาชื่นชอบก็ตาม

อย่างไรก็ตาม การใช้ความคิดสร้างสรรค์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เคป๊อปและเจป๊อปที่ไม่ได้ระบุตัวตนลงไปว่าสมาชิกในวงแต่ละคนเต้นคัฟเวอร์เป็นใครหรือวงใด ในกรณีของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ระบุชื่อชัดเจนไปว่าตนเองเต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินคนใดวงอะไรนั้น พวกเขาได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ลงในการแสดงของเขาเช่นกัน อย่างเช่น การสอดแทรกเรื่องราวเหมือนเป็นการแสดงละครสั้นๆ เพื่อเป็นการนำเข้าสู่การเต้นคัฟเวอร์ หรือระหว่างที่เต้นคัฟเวอร์ เพื่อให้การแสดงคัฟเวอร์มีสีสันและมีความโดดเด่นจากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงอื่น

นอกจากนี้องค์ประกอบในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ อาทิ เครื่องแต่งกาย ก็เป็นสิ่ง ที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถออกแบบเองได้ ซึ่งต้องพิจารณาจากกรอบความคิดของเพลงและ ลักษณะภายนอกของศิลปินต้นแบบ ซึ่งต้องออกแบบเครื่องแต่งกายให้ไปในทิศทางเดียวกันอีกด้วย ก็ยังเป็นสิ่งยืนยันว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์ ถึงแม้ว่าการออกแบบเครื่องแต่งกายเองนั้นจะทำให้กรรมการไม่ได้ให้คะแนนเรื่องเครื่องแต่งกาย มากนัก ซึ่งอาจจะทำให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วงนั้นๆพลาดรางวัล แต่ก็นับว่าสอดคล้องกับ ความเห็นของนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนที่มีมองว่ารางวัลไม่ใช่เรื่องสำคัญเท่าการได้ขึ้นแสดง แล้วมีคนชื่นชม

จากที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นับเป็นการแสดงที่ใช้ ความคิดสร้างสรรค์ที่เริ่มต้นจากการเลียนแบบการแสดงของศิลปิน แต่นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการ แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็เชื่อว่า การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นช่วยให้พวกเขาสามารถคิดทำตัวเองได้ เนื่องจากการได้เต้นอยู่บ่อยๆจนชำนาญนั้นเป็น บ่อเกิดการสร้างสรรค์ทำเต็มที่ และนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนก็เชื่อว่าตนเองยังสามารถนำทักษะที่ได้จากการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มาพัฒนาเป็นอาชีพได้ อย่างเช่น การเป็นนัก เต้น หรือ ครูสอนเต้น อย่างไรก็ตามนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนก็คิดว่าหากต้องเป็นครูสอน เต้นจริงๆก็ควรจะไปเรียนเต้นเพิ่มเพื่อให้ได้กระบวนการที่ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุปว่า การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์สามารถสนองความต้องการพื้นฐาน ของวัยรุ่นได้ ทั้งยังเป็นพื้นที่สำหรับค้นหาและสื่อสารอัตลักษณ์ของวัยรุ่นได้ นอกจากนี้ หากคนใน สังคมทำความเข้าใจและติดตามการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์จะเห็นว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็น จุดเริ่มต้นของความคิดสร้างสรรค์ของวัยรุ่นได้ ไม่ใช่เพียงแค่เป็นพื้นที่สำหรับทำการแสดง เลียนแบบศิลปินต่างชาติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ : กลุ่มคนอินทรีนดี้ยุคดิจิทัล

ในปัจจุบันนี้เครื่องไม้เครื่องมือระบบดิจิทัลมีความแพร่หลายขึ้นในสังคมไทย ซึ่งสิ่งที่เห็นได้ชัดรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนไทยต้องพึ่งพาเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น ดังเห็นได้จากคนเราติดต่อสื่อสารกันผ่านจดหมาย ต่อมาติดต่อกันผ่านทางโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ จนปัจจุบันนี้การเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตที่สามารถปฏิบัติการได้อย่างรวดเร็วขึ้น ไม่ว่าจะผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็เป็นกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในสังคมยุคดิจิทัลซึ่งนับเป็นวิถีชีวิตของคนยุคปัจจุบัน

ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประเทศเกาหลีหรือญี่ปุ่นนั้นนอกจากจะส่งผ่านมาทางสื่อทางโทรทัศน์ทั้งในรูปแบบของละครหรือผ่านทางศิลปิน แต่ความจริงแล้วข้อมูลเหล่านี้อยู่ในระบบอินเทอร์เน็ตเสียมากกว่าและผู้คนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย การที่วัยรุ่นคนหนึ่งมีความสนใจในละครหรือศิลปินก็สามารถสืบหาข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตได้

นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นับเป็นบุคคลที่ผูกพันกับระบบอินเทอร์เน็ตอย่างมาก เพราะไม่ว่าจะเป็นการค้นหาข่าวสารเกี่ยวกับศิลปินที่ตนชื่นชอบได้แล้วยังเป็นพื้นที่สำหรับให้นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หาข้อมูลเกี่ยวกับการแสดงทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการขึ้นตอนการหาสมาชิกหรือหาวงเพื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิก ขึ้นตอนการสมัครเข้าแข่งขันคัฟเวอร์แดนซ์ ส่วนในช่วงข้อมอินเทอร์เน็ตก็เป็นพื้นที่สำหรับหาคลิปวิดีโอศิลปินต้นแบบเพื่อที่จะนำมาเป็นต้นแบบการฝึกซ้อมรูปแบบของเสื้อผ้า เป็นต้น และเมื่อเหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ได้ขึ้นแสดงไม่ว่าจะเป็นวิดีโอหรือรูปภาพของการแสดงก็จะถูกเผยแพร่ตามอินเทอร์เน็ตเช่นกัน

เหล่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์นั้นไม่ได้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ในการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เท่านั้น เนื่องจากในชีวิตจริงของพวกเขามักผูกพันอยู่กับอินเทอร์เน็ต นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนมักบอกว่าถ้าเข้าไม่มาแสดงคัฟเวอร์พวกเขา ก็คงนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตอยู่ที่บ้าน นอกจากนี้อินเทอร์เน็ตยังเป็นสื่อที่นำพาพวกเขาเข้าสู่การรู้จักศิลปินและรู้จักการคัฟเวอร์แดนซ์อีกด้วย จึงแสดงให้เห็นว่าอินเทอร์เน็ตมีความสำคัญต่อนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์อย่างมาก

นอกจากนี้สถานที่ที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์รวมตัวกันเพื่อฝึกซ้อมนั้นนับเป็นแหล่งซื้อขายสินค้าที่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน คือ เซ็นทรัลเวิร์ลด์ ชั้น 7 ในบริเวณที่เรียกกันว่า เซ็นเตอร์พอยต์ นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์หลายคนบอกว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่พวกเขามักมาเดินหาซื้อของใช้อยู่เป็นประจำอยู่แล้ว ทั้งนี้สินค้าที่ขายในห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ล้วนเป็นสินค้าที่มีความทันสมัย ซึ่งนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ก็มักจะใช้สินค้าที่ทันสมัยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า หรือเครื่องใช้อิเล็กทรอนิกส์ อย่างเช่น โทรศัพท์มือถือ หรืออุปกรณ์สำหรับฟังเพลง เป็นต้น

อย่างไรก็ตามสินค้าที่พวกเขาใช้นั้นก็มักจะเป็นของที่ผลิตจากประเทศญี่ปุ่นหรือเกาหลี หรือสิ่งของบางอย่างอาจจะไม่ได้มาจากทั้งสองประเทศนี้ แต่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ก็มักจะประดับประดาของใช้ของพวกเขาให้มีรูปแบบเหมือนสิ่งของที่มาจากประเทศญี่ปุ่นและเกาหลี เป็นต้น ซึ่งพวกเขาก็รู้สึกว่าเป็นความทันสมัยนั่นเอง

สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยมองว่าการเข้าสู่วังวนของความทันสมัยนั้นนอกจากความอยากเป็นเป็นที่ยอมรับโดยแสดงออกผ่านความทันสมัยของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้น สิ่งหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้คือ การผลักดันของผู้ใหญ่ที่พยายามจำกัดพื้นที่ของวัยรุ่น ซึ่งเห็นได้ชัดจากที่ผู้รักษาความปลอดภัยในสนามกีฬาแห่งชาติมากล่าวห้ามนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์มาซ้อมในสนามกีฬา เนื่องจากทางผู้มีอำนาจในสนามกีฬาแห่งนี้มองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ทั้งยังทำให้ทัศนียภาพเสียอีกด้วย นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จึงไม่มีทางเลือกเลยต้องไปซ้อมการแสดงที่เซ็นทรัลเวิร์ลด์ นั่นเท่ากับเป็นการผลักดันให้พวกเขาเข้าสู่พื้นที่อันเป็นสัญลักษณ์ของความทันสมัยไปโดยปริยาย ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์จะเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตที่ผูกติดอยู่กับอินเทอร์เน็ตและอยู่ในสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์ของความทันสมัยแบบทุกวันนี้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ในการทำวิจัยเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่นนี้ ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาศึกษาราว 3 เดือนกว่าเท่านั้น ซึ่งเป็นระยะเวลาไม่นานนัก ซึ่งอาจทำให้ได้ข้อมูลไม่รอบด้านนัก ถ้าหากผู้วิจัยมีเวลาศึกษาที่มากกว่าเดิมก็อาจจะทำให้ได้ข้อมูลที่รอบด้านมากขึ้น และผู้วิจัยศึกษาเรื่องนี้ในช่วงเดือนธันวาคม 2552 ถึงราวกลางเดือนมีนาคม 2553 เท่านั้น ซึ่งในโอกาสการแสดงคัพเวอร์แดนซ์อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางอื่นซึ่งทำให้ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงได้

2. ในการทำวิจัยเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่นนี้ ผู้วิจัยต้องทำงานคลุกคลีอยู่กับวัยรุ่นอยู่ตลอด ซึ่งนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางคนไม่ได้ให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยมากนักส่งผลให้ผู้วิจัยเกิดอคติกับนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์บางส่วน อาจส่งผลให้ข้อมูลในงานวิจัยอาจมีความผิดพลาดบางประการ

ข้อเสนอแนะ

1. จากการทำงานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ไม่ใช่การแสดงที่ไร้สาระ ทั้งยังสามารถปรับการแสดงให้ดูน่าสนใจมากขึ้นได้ ตรงจุดนี้จะช่วยให้วัยรุ่นสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคนได้ แต่พื้นที่สำหรับสนับสนุนนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นยังมีอยู่ไม่มาก ทั้งยังโดนกำจัดสิทธิในการใช้พื้นที่จากผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรมีการเปิดพื้นที่ทั้งในเรื่องของการขอมให้มีมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เพราะพื้นที่สาธารณะก็มีอยู่มาก และควรมีการเปิดพื้นที่สำหรับการแข่งขันให้หลากหลายขึ้น เช่น การจัดรายการเกี่ยวกับการคัพเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ เพื่อให้คนที่ไม่รู้จักและไม่เข้าใจพวกเขาสามารถเข้าถึงการแสดงคัพเวอร์แดนซ์และสร้างปรับทัศนคติต่อการแสดงนี้ได้

2. การวิจัยเรื่องการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่นนี้เป็นการศึกษาถึงคุณประโยชน์ของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ซึ่งเป็นวัฒนธรรมวัยรุ่นอย่างหนึ่งเท่านั้น จึงควรมีการศึกษาถึงคุณประโยชน์ของการแสดงประเภทอื่นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมวัยรุ่นดูบ้าง เนื่องจากงานวิจัยจะช่วยสร้างความเข้าใจทั้งในเรื่องของการแสดงที่คนบางกลุ่มอาจมองว่าไม่มีประโยชน์กับชีวิตและสามารถสร้างความเข้าใจวัยรุ่นได้อีกด้วย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา แก้วเทพ. สื่อและวัฒนธรรมศึกษา. รัฐศาสตร์สาร ปีที่ 23 : ฉบับที่ 3 .
เขมทัต พิพิธนาบรรพ์. การแต่งคอสเพลย์ของกลุ่มวัยรุ่นไทยกับการสร้างอัตลักษณ์วัฒนธรรม
ย่อยและบทบาทของสื่อ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาคศึกษาวารสารสนเทศ
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- งามทัศน์ สุทธิประภา. กระบวนการสื่อสารการเดินในการตลาดเชิงกิจกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาคศึกษาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2546.
- จันดารา อุดมสิน. การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจของผู้อ่านบทวิเคราะห์การเมืองของ
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและข่าวสด. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาคศึกษาวารสาร
สนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ชัยนาถ นาคบุปผา. โลกของวัยรุ่น. เชียงใหม่ : มูลนิธิศาสตราจารย์ ดร.หม่อมหลวงดุษฎี ชุมสาย
สำหรับจัดพิมพ์หนังสือเพื่อการศึกษา, 2515.
- ชิตชนก อุทัยกร. การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของกลุ่มวณิชนนการต่อข่าวสารเพื่อการ
ประชาสัมพันธ์ของสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือแห่งประเทศไทย (บริษัท ไทยเรตติ้ง
แอนดิอินฟอร์เมชันเซอร์วิส จำกัด). วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการ
ประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ชุตินา ชุณหากาญจน์. พฤติกรรมการเลียนแบบวัฒนธรรมของวัยรุ่นไทยจากสื่อบันเทิงเกาหลี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- ปรมะ สตะเวทิน. การสื่อสารมวลชน : กระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2541.
- ประยุทธ์ วรรณอุดม. กระบวนการต่อรองของหมอลำและผู้ชมหมอลำที่มีต่อบทบาทและอิทธิพล
ของระบบอุตสาหกรรมวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ดุขฎีบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- ปราณี รามสูต. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี, 2542.
- พัฒนา กิติอาษา. คนพันธุ์ป๊อป : ตัวตนคนไทยในวัฒนธรรมสมัยนิยม. กรุงเทพฯ : ศูนย์
มานุษยวิทยาสิรินธร, 2546.
- พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์. อุดมการณ์การเมืองประเทศกำลังพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการ
ปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2547. (เอกสารอัดสำเนา)
- วิภารัตน์ พันธุ์ฤทธิ์ดำ. อิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศที่มีต่ออัตลักษณ์ของวัยรุ่นไทย : ศึกษา

เฉพาะกรณีดนตรีญี่ปุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

ศิรินาถ ปิ่นทองพันธ์. การรับรู้และการสื่อสารในการแสดงอัตลักษณ์ความเป็นชาวใต้ของนักศึกษา
ภาคใต้ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาวาทยวิทยาและ
สื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.

สกลกานต์ อินทร์ไทร. การสื่อสาร กับการสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มเด็กป๊อปในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สมสุข หินวิมาน. ปรัชญานิเทศศาสตร์และทฤษฎีการสื่อสาร. นนทบุรี : สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547.
สุเจตา บึงเจริญ. อิทธิพลของการเดินที่มีต่อวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาวัยรุ่น. พระนคร : แพร์พิทยา, 2515.

สุพัตรา สุภาพ . วัฒนธรรม. [ออนไลน์] , 2548.แหล่งที่มา

<http://www.blog.eduzones.com/winny/3574>

อภิญา เฟื่องฟูสกุล. อัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2546.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

Arnold, Stephanie. The creative spirit : an introduction to theatre. Mountain View, Calif : Mayfield Publishing Company, 2001.

Dorothy Rogers. The Psychology of Adolescence. 2nd ed. New York : Appleton Century Crofts, 1972.

Provincial government of western cape. Dance Studies Dance Theory and History Study Guide Grades 10 – 12. [Online] : western cape education department, 2007.

Purcell, Theresa M.. Teaching children dance becoming a master teacher. Champaign, IL : Human Kinetics, 1994.

Acro Dance. [Online] , 2009.Available from : http://en.wikipedia.org/wiki/Acro_Dance [2009,October]

Ballroom Dance. [Online] , 2009.Available from : http://en.wikipedia.org/wiki/Ballroom_Dance [2009,October]

Folk Dance. [Online] , 2009.Available from : http://en.wikipedia.org/wiki/Folk_Dance [2009,October]

Hop-hop Dance. [Online] , 2009.Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Hip-hop_Dance [2009,October]

Liturgical_Dance . [Online] , 2009.Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Liturgical_Dance [2009,October]

Performance_Dance . [Online] , 2009.Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Performance_Dance [2009,October]

Social Dance . [Online] , 2009.Available from http://en.wikipedia.org/wiki/Social_Dance [2009,October]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

ทัศนคติของผู้ชมต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (Cover Dance)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง "การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น" ของนางสาวอนรรฆอร บรมธนานันท์ ตามหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2552 เพื่อเป็นการศึกษาพฤติกรรมการชมการแสดง ทัศนคติของผู้ชมเกี่ยวกับประโยชน์ของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และมาตรฐานการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในทัศนคติของผู้ชม โดยแบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ส่วนที่ 3 ทัศนคติต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

ส่วนที่ 4 มาตรฐานของการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

กรุณากรอกข้อมูลที่เป็นจริงเพื่อผลการวิจัยที่สมบูรณ์ที่สุด เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงการสื่อสารการแสดงต่อไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ท่านให้ความร่วมมือจัดทำแบบสอบถามในครั้งนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง : กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงใน หน้าคำตอบที่เกี่ยวข้องกับตัวท่าน

1) เพศ	☐ 1) ชาย	☐ 2) หญิง
2) อายุ	☐ 1) 10-14 ปี	☐ 2) 15-19 ปี
	☐ 3) 20-24 ปี	☐ 4) 25 ปีขึ้นไป
3) กำลังศึกษาอยู่ในระดับ	☐ 1) ประถมศึกษา	☐ 2) มัธยมศึกษาตอนต้น
	☐ 3) มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	☐ 4) อนุปริญญา/ปวส.
	☐ 5) ปริญญาตรี	☐ 6) จบการศึกษาแล้ว
4) อาชีพ	☐ 1) นักเรียน/นักศึกษา	☐ 2) พนักงานบริษัทเอกชน
	☐ 3) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ 4) ประกอบธุรกิจส่วนตัว
	☐ 5) รับจ้างทั่วไป	☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ
5) ท่านเป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ด้วยหรือไม่	☐ 1) ใช่	☐ 2) ไม่ใช่

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

คำชี้แจง : กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าคำตอบที่เกี่ยวกับตัวท่าน

6) ความถี่ในการชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

- 1) น้อยกว่า 1 ครั้งต่อ 1 เดือน 2) 1-2 ครั้งต่อ 1 เดือน
 3) 3-4 ครั้งต่อ 1 เดือน 4) มากกว่า 4 ครั้งต่อ 1 เดือน

7) สาเหตุของการเข้าชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น 2) ชื่นชอบเพลงเกาหลีหรือญี่ปุ่น
 3) ชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ 4) เพื่อนเป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์
 5) ชื่นชอบการเต้น 6) อื่นๆ(ระบุ).....

8) ท่านติดตามข่าวงานคัฟเวอร์แดนซ์ผ่านสื่อใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) โทรทัศน์(ระบุช่องและรายการ).....
 2) วิทยุ(ระบุสถานีและรายการ).....
 3) อินเทอร์เน็ต(ระบุเว็บไซต์).....
 4) อื่นๆ(ระบุ).....

9) ท่านติดตามวงคัฟเวอร์แดนซ์วงใดเป็นพิเศษหรือไม่

- 1) ไม่ได้ติดตาม 2) ติดตาม (ระบุชื่อวงและเหตุผล).....

10) ความรู้สึกของท่านที่มีต่อนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เมื่อเปรียบเทียบกับศิลปินต้นแบบ

- 1) ท่านชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มากกว่าศิลปินต้นแบบ
 2) ท่านชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เทียบเท่าศิลปินต้นแบบ
 3) ท่านชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์น้อยกว่าศิลปินต้นแบบ

ส่วนที่ 3 ทักษะดีต่อการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์และนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
11. ท่านชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เนื่องจากท่านชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์					
12. ท่านชมเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับความชื่นชอบศิลปินหรือชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์					
13. ท่านชมการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เนื่องจากท่านชื่นชอบศิลปินเกาหลีหรือญี่ปุ่น					
14. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์					
15. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์					
16. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมโดยรวม					
17. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นการแสดงที่เป็นที่ยอมรับของวัยรุ่นทั่วไป					
18. ท่านมีความรู้สึกว่าคุณะดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เหมือนกับได้ดูการแสดงของศิลปินตัวจริง					
19. ท่านรู้สึกชื่นชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีรูปร่างหน้าตาหรือท่าทางที่คล้ายกับศิลปินต้นแบบ					
20. ท่านคิดว่าส่วนประกอบ อาทิ เสื้อผ้า ฉาก เป็นส่วนช่วยให้ท่านชอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์มากขึ้น					
21. ท่านรู้สึกว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์คือตัวแทนของศิลปิน					
22. ท่านชอบดูการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ใช้เพลงใหม่ล่าสุดของศิลปินแต่ละวง					
23. ท่านยังคงให้ความสนใจนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ในขณะที่พวกเขาไม่ได้แสดงอยู่บนเวทีก็ตาม					
24. ท่านรู้สึกชอบนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นเป็นศิลปินเพศเดียวกับตัวนักแสดงเองมากกว่านักแสดงที่เต้นข้ามเพศ					

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
25. ท่านชื่นชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่มีสมาชิกเป็นเพศเดียวกันทั้งหมด (หญิงล้วน ชายล้วน กระเทยล้วน เป็นต้น)มากกว่าแบบผสม					
26. ท่านคิดว่านักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นวัยรุ่นที่ต้องการเป็นที่สนใจของคนรอบข้าง					
27. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นสิ่งที่ช่วยให้วัยรุ่นที่เป็นนักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นที่ยอมรับในสังคมมากขึ้น					
28. ท่านคิดว่าวัยรุ่นใช้การแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นเครื่องมือในการสร้างความโดดเด่นให้กับตัวเอง					
29. ท่านชื่นชอบวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ใช้เพลงแตกต่างจากวงอื่นที่เต้นคัฟเวอร์เป็นศิลปินวงเดียวกัน					
30. ท่านมีความรู้สึกชื่นชอบการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นเป็นศิลปินที่มีเพศตรงข้ามกับตัวนักแสดงคัฟเวอร์					
31. ท่านรู้สึกเบื่อเมื่อต้องดูวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่เต้นเพลงซ้ำๆกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเพลงใหม่ล่าสุดของศิลปินต้นแบบ					
32. ท่านคิดว่าการชมละครและภาพยนตร์ของเกาหลีและญี่ปุ่นก็นับเป็นตัวส่งเสริมให้ท่านสนใจการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เช่นกัน					
33. ท่านคิดว่าการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์เป็นแรงบันดาลใจให้ท่านอยากเต้นคัฟเวอร์แดนซ์ด้วย					
34. ท่านอยากให้มีการแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ศิลปินไทย					

ศูนย์วิทยุวิทยุพัชรากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 4 มาตรฐานของการแสดงคัพเวอร์แดนซ์

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
35. ท่านคิดว่าการเต้นคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการเต้นให้เหมือนศิลปินต้นแบบ					
36. ท่านคิดว่าการเต้นคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีคือการมีทักษะการเต้นที่ดี					
37. ท่านคิดว่าเสื้อผ้าที่เหมือนศิลปินต้นแบบมีความจำเป็นอย่างมากในการช่วยให้การแสดงคัพเวอร์แดนซ์นั้นสมบูรณ์แบบ					
38. ท่านคิดว่าการไม่ใช่เสื้อผ้าที่เหมือนศิลปินต้นแบบในการแสดงก็ไม่ส่งผลต่อการเป็นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่สมบูรณ์แบบ					
39. ท่านคิดว่ารูปร่าง หน้าตา หรือท่าทางของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่เหมือนกับศิลปินต้นแบบจำเป็นต่อการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดี					
40. ท่านคิดว่าการสร้างฉากที่เหมือนกับคอนเสิร์ตของศิลปินต้นแบบมีความจำเป็นอย่างมาก					
41. ท่านคิดว่าหากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์คิดการแสดงเพิ่มเติม นอกเหนือจากการแสดงที่ศิลปินตัวจริงเคยแสดงก็นับว่าเป็นการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดี					
42. ท่านคิดว่าหากนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์เป็นเพศเดียวกับศิลปินตัวจริงจะมีความสมบูรณ์ของการแสดงมากกว่านักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ไม่ได้เป็นเพศเดียวกับศิลปินตัวจริง					
43. ท่านคิดว่าการเต้นเหมือนศิลปินต้นแบบมีความสำคัญกว่าการเต้นด้วยทักษะการเต้นที่ดี					
44. ท่านคิดว่าการเอ็นเตอร์เทนคนดูมีความสำคัญในการแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดี					

ขอบคุณค่ะ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์เชิงลึก
การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก
การแสดงคัพเวอร์แดนซ์ในฐานะพื้นที่สื่อสารของวัยรุ่น

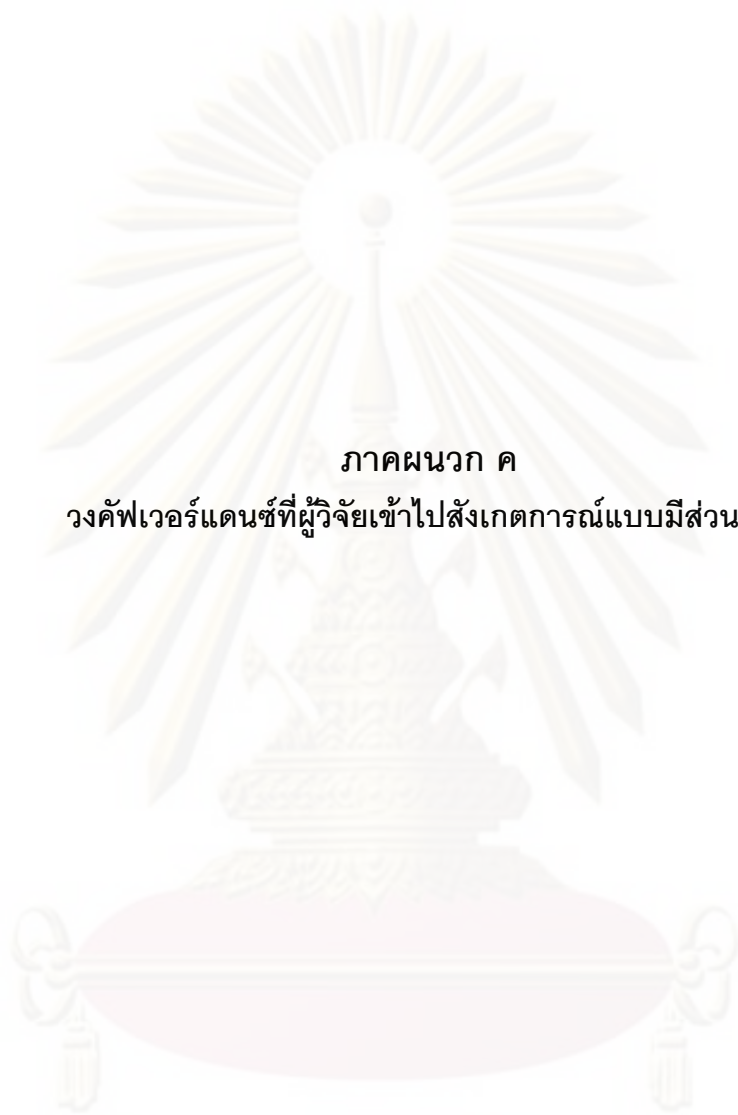
ข้อมูลพื้นฐาน

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี
 เพศ.....การศึกษา.....
 ชื่อวง.....เต้นคัพเวอร์วัง.....เป็น.....
 เวลาเริ่มต้นสัมภาษณ์.....วันที่.....

คำถาม

1. สาเหตุของการเข้ามาเต้นคัพเวอร์แดนซ์ของนักแสดงคืออะไร
2. อธิบายถึงความเป็นมาของวงคัพเวอร์ในปัจจุบัน
3. ทำไมนักแสดงจึงเลือกเต้นคัพเวอร์เป็นคนและวงที่เต้นอยู่ในปัจจุบัน
4. นอกจากการเต้นคัพเวอร์แล้ว ตัวนักแสดงยังมีงานอดิเรกอย่างอื่นหรือไม่ ถ้ามี คืออะไรบ้าง
5. หลังจากได้เข้ามาเต้นคัพเวอร์ ชีวิตมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง
6. นักแสดงคิดว่าการเต้นคัพเวอร์มีประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร
7. มาตรฐานการวัดว่าใครเต้นดีหรือไม่ดีนั้นเป็นอย่างไร
8. ความเห็นจากครอบครัวมีส่วนช่วยสนับสนุนหรือขัดแย้งในการมาเต้นคัพเวอร์อย่างไร
9. นักแสดงมีค่าใช้จ่ายและรายได้จากการเต้นคัพเวอร์ประมาณเท่าไร ต่อการแสดง 1 ครั้ง
10. นักแสดงมีความคิดที่จะเลิกเต้นคัพเวอร์หรือไม่ ถ้ามี เมื่อไร และเพราะอะไร
11. นักแสดงคิดว่าการเต้นคัพเวอร์แดนซ์สามารถพัฒนาไปสู่อาชีพได้หรือไม่ อย่างไร
12. คุณสมบัติของนักแสดงคัพเวอร์แดนซ์ที่ดีคืออะไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

วงศ์เฟอร์แดนซ์ที่ผู้วิจัยเข้าไปสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วงแอนโดเมดร้า (Andromedra)

วงวานิลลา คิส (Vanilla Kiss)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์ผู้ให้สัมภาษณ์เชิงลึก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. นางสาวศรียรัตน์ เนียมสุวรรณ (อีฟ) อายุ 16 ปี
การศึกษา มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ฟรีเซ็นส์ (Freesense)
เต้นคัฟเวอร์วง ทูเอเนี่ยน (2 NE 1) เป็น ซานดารา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. นางสาวชุติมา ภัทธิยะนันท์ (พลอย) อายุ 23 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์
นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra)
เต้นคัพเวอร์วัง ดงบังชินกิ (TVXQ) เป็น แม็กซ์ ชางมิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. นางสาวพลอย เอี่ยมรักษา (พลอย) อายุ 22 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง วานิลลา คิส (Vanilla Kiss)
เต้นคัฟเวอร์วง เกิร์ลส์ เจเนอเรชัน (Girls generation, SNSD) เป็น ทิฟฟานี่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. นายอายุวัฒน์ กอบหิรัญ (อีม) อายุ 24 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะบัญชี
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra)
ต้นคัฟเวอร์วง ดงบังชินกิ (TVXQ) เป็น ยูโน ยูโนโฮ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. นางสาวฐิติวิชยา ฉันทโต (นิก) อายุ 20 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra)
เต้นคัฟเวอร์วง ดงบังชินกิ (TVXQ) เป็น เซีย จุนซู

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6. นายเจษฎา ชอนน้อม (เจษ) อายุ 18 ปี
การศึกษา ปวช. การบัญชี
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra)
เต้นคัฟเวอร์วง ดงบังชินกิ (TVXQ) เป็น ฮีโร่ แจจุง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

7. นางสาวพัชรา มีศีลธรรม (ฝน) อายุ 22 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง เชียร์รีโอ (Sheerio)
เด็นคัฟเวอร์วง ไชนี (Shinee) เป็น จองฮยอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8. นางสาวภัทร วรลักษณกุล (มด) อายุ 21 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะการจัดการทรัพยากรมนุษย์
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง คลาวด์ คิสซิ่ง (Cloud Kissing)
เต้นคัฟเวอร์วง วันเดอร์เกิร์ลส์ (Wonder Girls) เป็น เยอีน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

9. นายธิษฐา โทชกปริวัฒน์ (ก๊อง) อายุ 18 ปี
การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง แอนโดรเมดร้า (Androme'dra)
เต้นคัฟเวอร์วง ดงบังชินกิ (TVXQ) เป็น มิกกี้ ยูซอน

ศูนย์วิทย์ทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10. นางสาวมิตา ศิริธรา (เท็ดดี้) อายุ 22 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท (Z- Mulate)
ต้นคัฟเวอร์วง ซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น ลีทีก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

11. นางสาวมิดา สงวนดิสกุล (ครีม) อายุ 15 ปี

การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 3

นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท (Z- Mulate)

เต้นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น ซองมิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

12. นางสาวพรทรัพย์ อังยูริกุล (หยิน) อายุ 17 ปี

การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 5

นักแสดงคัพเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท (Z- Mulate)

เต้นคัพเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น เยซอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

13. นางสาวณัฐตาวี บุญตา (แน) อายุ 18 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ซีมูลเทท (Z- Mulate)
เต้นคัฟเวอร์วง ซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น ฮีซอล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

14. นางสาวสุดาพร คุณอนเนกสิน (นุ้ย) อายุ 18 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี สาขาดุริยางค์ไทย
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ซีมูเลท (Z- Mulate)
เด็นคัฟเวอร์วง ซุปเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น ชีวอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

15. นางสาวจุติพร บุญรัตนกรกิจ (ผู้ย) อายุ 18 ปี
การศึกษา ปริญญาตรี คณะการบิน
นักแสดงคัฟเวอร์แดนซ์วง ซีมูลเท (Z- Mulate)
เต้นคัฟเวอร์วง ซูเปอร์จูเนียร์ (Super Junior) เป็น คังอิน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวอนรรฆอร บุรณันานนท์ เกิดวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2528 ที่จังหวัดนนทบุรี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศึกษาศาสตร์บัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในปีการศึกษา 2549 และวิชาโทจากภาควิชานาฏยสังคีต สาขานาฏศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ซึ่งในขณะที่เรียนในระดับปริญญาตรี นอกจากได้ศึกษาเกี่ยวกับการละครแล้ว ยังมีโอกาสได้มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ละครเวทีหลายครั้ง ทั้งเป็นนักแสดง ผู้ออกแบบ ผู้ออกแบบเสียง เขียนบท และกำกับการแสดง จึงทำให้มีความอยากเรียนรู้ในเรื่องของการแสดงมากขึ้น ดังนั้นจึงมุ่งศึกษาต่อในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยุและสื่อสารการแสดง ภาควิชาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2551

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย